

HARLEQUIN®

Вестсестър

Барбара Делински

СПОДЕЛЕНА СТРАСТ

*Вече пет поколения
имението Крослин Райз
принадлежи на едно от
най-прочутите
и заможни семейства
в Масачузетс. Ала...*

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ СПОДЕЛЕНА СТРАСТ

Превод: Иван Масларов

chitanka.info

Вече пет поколения имението Крослин Райз принадлежи на едно от най-прочутите и заможни семейства в Масачузетс. Ала величествената някога къща с прелестен парк малко по малко запада под ударите на времето. Джесика Крослин е готова да посрещне предизвикателството и се опитва да спаси родовия дом. Дори събира сили да възложи проекта на преуспелия архитект Картър Малой, с когото имат много общи спомени и когото откровено ненавижда. Постепенно двамата намират начин да работят ръка за ръка и спасяването на Крослин Райз се превръща в тяхна споделена страст. Но дали ще съумеят да преглътнат горчилката на миналото и ще успее ли Картър да спечели прошката на Джесика...

ПЪРВА ГЛАВА

Джесика Крослин седна бавно на тапицирания стол срещу писалището, оправи меките гънки на полата си и намести очилата си с кръгли рамки. После, колкото и да не ѝ се искаше, срещна изпълнения с очакване поглед на Гордън Хейл.

— Не мога да се оправя — пророни тихо младата жена. Красивите ѝ черти издаваха, че се бе примирила и се чувстваше разгромена. — Опитах, Гордън. Затворих почти всички стаи и съм оставила само най-необходимите. Зиме пускам парното съвсем слабо, колкото да не замръзна. Правя само най-неотложните ремонти, наемам работници, които ми искат най-малко, и въпреки това... — тя не се доизказа, раменете ѝ се смъкнаха лекичко под бремето на разочарованието. — Не мога да се справя. Не е по силите ми.

Известно време Гордън мълча. Познаваше Джесика още от деня, в който се бе родила, бе познавал и родителите ѝ от много по-отдавна. Близо четирийсет години бе banker на Крослинови, което означаваше, че емоционално бе силно свързан с тях. Даваше си сметка пред какви трудности бе изправена младата жена и му беше много мъчно за нея.

— Знаеш, предупредих Джед — рече той навъсено. — Казах му, че не се е погрижил за имението, но той не искаше и да чуе. След смъртта на майка ти се промени много, вече сякаш не можеше да мисли трезво.

Пряко волята си Джесика се усмихна тъжно, с любов.

— Защо да си кривим душата, Гордън? Тате никога не е мислил трезво. Вярно, написал е няколко блестящи научни трактата, ала инак си беше особняк. Нямахте представа от всекидневието, пък и не се интересуваше от него. Мама се бе нагърбила с всичко и когато почина, се опитах да я заместя, но нещата вече бяха прекалено занемарени.

— Майка ти беше много сваятна жена.

— Ала и тя не бе финансова вълшебница. Бе толкова влюбена в тате, че чак се страхуваше от него. Дори и да е виждала финансовите проблеми, едва ли му е казала и дума, за да не го разстройва. Не

искаше да обременява съзидателния му ум и да го занимава с такива делнични неща като парите.

Гордън изви учудено дебелината си бяла вежда.

— Но сега от това страдаш ти.

— Няма такова нещо — рече предпазливо Джесика, досетила се какво имаше предвид мъжът отсреща. — Моят ум не е чак толкова съзидателен, както на тате.

— И тази добра, бива ли да говориш така! Вече си доктор по лингвистика. Знаеш прекрасно руски и немски. Преподаваш в Харвард. Издаваш книги. В науката не отстъпваш на баща си.

— Ако съм станала учен, то е само защото съм ученолюбива. Ала онова, което правя, изобщо не може да се мери с постиженията на баща ми. Умът ми не е като неговия. Не е по силите ми да погледна към небето и начаса да предложи невероятно сложни научни теории. Не ми хрумват неговите блестящи идеи. Онова, което върша, вече е проучено. Преподавам чужди езици. Чета и лекции по литература на съответните езици и тъй като имам достъп до някои руски творби, които никой друг не може да прочете, не бе кой знае каква философия да напиша книги за тях.

— Трябва да се гордееш.

— Не че не се гордея, но ако се продадат хиляда бройки, съм на седмото небе от щастие, което означава, че никога няма да съм в състояние да спася имението „Крослин Райз“. Особено пък с моята заплата — засмя се тя тъжно. — Виж, тук приличам на тате.

— Ала отговорността за „Крослин Райз“ падна върху него — възрази банкерът. — Вече пет поколения имението се предава в рода ви от човек на човек. Дядо е живял там цял живот. Бе длъжен да се погрижи за „Крослин Райз“ не само заради теб, но и заради своите предци. Ако го бе сторил, сега нямаше да изпаднеш в такава безизходица. Баща ти обаче го остави да се руши. Предупредих го, че ако не вземе мерки, къщата съвсем ще се порути, обаче той изобщо не ми обръщаше внимание.

Джесика въздъхна.

— Било каквото било, не можем да върнем миналото. Проблемът е, че за капак имам неприятности с водопровода и електричеството. Гледах криво-ляво да закърпвам положението, ала сега вече ножът е опрял о кокала. Казаха ми, че трябва да подменя изцяло и

канализацията, и електрическата мрежа. А като знаем какво представлява „Крослин Райз“...

Не бе нужно да обяснява на Гордън. Той познаваше на пръсти имението. Наистина не бе шега работа да се подменят цялата водопроводна система, канализацията и електрическата мрежа в къща със седемнайсет стаи и осем бани. Нещата се усложняваха още повече от това, че при ремонта на такива стари къщи неминуемо изскачат нови и нови повреди.

Банкерът премести няколко документа, подредени на спретнати купчинки върху писалището, и каза предпазливо:

— Бих могъл да ти отпусна малък заем.

— Поредният малък заем — поправи го Джесика и поклати с усмивка глава. — И сега ми е трудно да изплащам заемите, които съм теглила. Знаеш го.

— Да, но пак съм готов да ти отпусна малко пари, Джесика. Познавах родителите ти, познавам и теб. Все пак съм директор на банката, колкото и малка да е тя. Ще поговоря с някои хора, ще използвам връзките си. Ако не го направя за теб, за кого тогава?

Младата жена бе трогната и му се усмихна благодарно. Ала щедростта му не променяше нещата. Тя отново поклати глава, този път бавно и примирено.

— Благодаря ти, Гордън. Признателна съм ти за предложението, но ако приема, само ще затъна още повече. Нека погледнем истината в очите. Обичам си работата, ала никога няма да забогатеея от нея. Мога да побързам и да напиша още една-две книги, да поема още един курс през следващия семестър, но пак няма да изкарам парите, които ми трябват.

— Трябват ти не пари, а да се омъжиш за някой богат дядка, който да дава мило и драго да живее в имение като „Крослин Райз“.

Джесика не трепна, затова пък пребледня още повече.

— Вече съм го правила веднъж.

— Чандлър не беше нито стар, нито богат.

— Ала мечтаеше да живее в имението — продължи тя с измъчен израз. — За нищо на света не бих се подложила още веднъж на всичко това, дори и „Крослин Райз“ да бе от чисто злато.

— Ако беше от чисто злато, нямаше да си принудена да се подлагаш на нищо — опита се да бъде остроумен Гордън, съжалил, че

изобщо бе отворил дума за Том Чандлър.

Джесика имаше тъжни спомени от своя кратък брак. Банкерът се наведе напред и кръстоса ръце върху писалището.

— Какво смяташ да правиш?

— Нямам голям избор — отвърна младата жена, която вече няколко месеца се чудеше какво да предприеме.

— Няма ли някой, който да ти помогне — роднина, който притежава малък дял от имението? — попита Гордън.

— Дял ли? Не. Татко бе единственият собственик на „Крослин Райз“. Надживя брат си, който щеше да наследи имението, ако баща ми бе умрял пръв, но двамата не бяха в добри отношения. Сам знаеш, че тате не бе от най-общителните и тактичните.

Банкерът наистина го знаеше от собствен опит и само кимна.

— Сега баща ми е мъртъв — продължи Джесика. — И тъй като съм единствено дете, днес съм единствената наследница на имението, тоест никой от роднините ми няма, както го наричаш ти, „дял“.

— А нямаш ли лели, чичовци и братовчеди, които да обичат къщата и парка дотолкова, че да са готови да ти помогнат да ги съхраниш?

— Лели и чичовци нямам, затова пък имам една братовчедка, най-голямата дъщеря на брата на татко. Ако ѝ се обадя, ще дойде с първия самолет от Чикаго, за да ми дава съвети.

Гордън се взря в лицето ѝ. Върху него се четяха всички чувства на младата жена, нещо доста изненадващо, тъй като благодарение на майка си тя бе прекарала детството си сред богатшите от Нова Англия, които правеха всичко възможно да скриват чувствата си.

— Доколкото виждам, знаеш какви ще бъдат тези нейни съвети.

— Знам, разбира се. Ако има възможност, братовчедка ми Фелисия веднага ще събори къщата, ще раздели дваисет и трите акра на парка на парцели и ще ги продаде на най-високата цена. Казвала ми го е, когато дойде за погребението на баща ми — нещо забавно само по себе си, защото не го бе виждала от осемнайсетгодишна. Излишно е да ти обяснявам, че бе дошла заради имението.

— Ала то е твое.

— Да, мое е, Фелисия обаче знаеше, че ни е трудно да го поддържаме и че проблемите ще се изострят още повече след смъртта на баща ми. Бе наясно, че за нищо на света няма да се съглася да

съборим къщата, затова си бе наумила да ме убеди да ѝ продам земята около нея. Смяташе, че ще се полакомя, защото така щях да получа достатъчно пари, за да ремонтирам къщата и да я поддържам. А тя на свой ред смяташе да продаде парцелите и да си възвърне четворно вложението.

— То оставаше да не си го върне — съгласи се Гордън. — „Крослин Райз“ е разположен върху най-скъпата земя, край океана. Намира се на двайсетина километра северно от Бостън, в богат, добре управляван град с отлична образователна система, здравеопазване и обществен транспорт. Разбира се, че братовчедка ти ще спечели сума, четири пъти по-голяма от парите, които е вложила — отбеляза bankerът и присви очи. — Освен ако не ѝ поискаш висока цена за земята.

— Няма да ѝ я продам на никаква цена! — зарече се Джесика, после стана от стола и отиде при прозореца. — Изобщо не смятам да продавам земята, но ако бъда принудена да го сторя, последният човек, на когото ще я дам, е братовчедка ми. Не ти трябва вещица!

— Не очаквах един учен да се изразява така — вметна Гордън.

Джесика се извърна към него и му се усмихна някак плахо.

— Прав си, не ми приляга да използвам такива квалификации. Но ми е трудно да се въздържа, когато се сетя що за човек е тази Фелисия — отвърна Джесика и пхна ръце в джобовете на полата си — така се чувстваше по-спокойна. — Имаме една година разлика и когато бяхме малки, братовчедка ми често ни идваше на гости. Беше решила да става велика. Докато беше в „Райз“, си въобразяваше, че вече е на път да го постигне. Все се шегуваше, че ако не съм искала имението, щяла да го вземе тя, ала си личеше, че това всъщност не е никаква шега и наистина го мисли — Гордън кимна и Джесика продължи: — Когато завърши гимназия, вече бе наясно, че величието ѝ няма да дойде от „Крослин Райз“. Затова и тръгна да го търси другаде. Била е женена три пъти — все за мъже, достатъчно богати, че да пожертват тлъста сума, само и само да се отърват от нея.

— Значи братовчедка ти е богата. Но стана ли велика?

Джесика го погледна хитро и поклати бавно глава.

— Наистина има много пари, само дето не знае какво да прави с тях.

— Изненадан съм, че още в началото не ти е предложила да купи „Крослин Райз“.

— Предложи ми, разбира се. Още преди тате да бе изстинал в гроба — отвърна младата жена и вдигна рамене, от което се стори на Гордън още по-снажна. — Отказах ѝ без недомлъвки, точно както тя ми го предложи. За нищо на света няма да допусна именно братовчедка ми да стане собственица на „Райз“. Няма да мине и година, и вече ще е продала имението или ще го е разпокъсала на малки парцели — Джесика замълча, пое си въздух, извърна се пак към прозореца и продължи със спокоен глас: — Няма да го допусна.

Пак се върнаха към възможностите, които имаше. Гордън знаеше не по-зле от нея, че тя трябваше да предприеме нещо.

— Какво смяташ да правиш, Джесика? — попита я той възможно най-внимателно.

Тя не му отговори веднага. Захапала долна устна, се взря в залива. Местността бе неописуемо красива и от това ѝ ставаше още по-мъчно, че може би ще се наложи да напусне имението. Ала бе принудена да погледне истината в очите.

— Бих могла да продам няколко акра в края на имението — поде най-накрая Джесика, но от тона ѝ личеше, че се колебае. — Това обаче ще реши проблемите само временно. А и продам ли няколко парцела, вече няма да имам думата и върху тях ще построят каквито си искат къщи. Знаеш, че в съседство с нас има постройки в най-различни стилове, кой от кой по-противни.

— Какво чувам, нима те е обзел снобизъм? — пошегува се банкерът.

Тя го погледна без следа от угризения право в очите.

— Ами да. „Крослин Райз“ е в колониален стил. Ще бъде кошунство, ако къщата е заобиколена от постройки, които не са така представителни и красиви.

— Има много представителни и красиви постройки, които не са в колониален стил.

— Дори да е така, предпочитам околните къщи да са в унисон с имението — възрази Джесика и погледна безпомощно тавана. — Ала това е последното нещо, което съм дошла да обсъждаме.

— Както виждам, обичаш много „Крослин Райз“.

Тя се замисли.

— Да, обичам го, но не заради мазилката и тухлите, не заради кухнята, хола или библиотеката. Обичам го заради старовремското очарование. Заради мириса на полирано дърво и история. Заради хубостта му — заради дърветата, изкуствените езерца и птиците, а също заради спокойствието и тишината. Все пак тъкмо в това имение са живели моите предци. Това е един малък свят, който съществува сам по себе си — допълни Джесика. — Да, обичам „Крослин Райз“. И съм длъжна да предприема нещо. Не го ли сторя, много скоро ти ще си принуден да ипотекираш всичко.

Гордън не го отрече. За разлика от другите банкери бе готов да ѝ отпусне още време. Дори смяташе да ѝ даде още един, по-малък заем с надеждата, че щастието все някога ще ѝ се усмихне и тя ще успее да се измъкне от тази безизходица. Но той все пак оглавяваше банка и не можеше да чака вечно, все някога щеше да е принуден да си прибере дълговете.

— И така, какво смяташ да правиш? — попита я Гордън.

Джесика понечи да се обърне, ала осъзна, че ако го гледа в очите, ще ѝ е по-трудно. Но не можеше да протака повече и трябваше да приеме фактите такива, каквито са.

— Бих искала да продам всичко закуп — къщата и парка, на някое голямо мило семейство, ала вероятността да намеря хора, на които „Райз“ да им е по джоба, е съвсем нищожна. Вече от осем месеца обсъждам въпроса с Нина Стоун. Ако ще продавам имението, искам да е чрез нея. Без да обявява къщата за продан, Нина отдавна търси подходящ купувач, но засега безрезултатно. В момента пазарът на недвижими имоти е доста замрял.

— Така е, когато говорим за частните купувачи. Обаче строителните предприемачи веднага ще грабнат имот като „Крослин Райз“.

— А после ще го разделят на възможно най-малките парцели и ще ги продадат за възможно най-много пари, точно както би постъпила и братовчедка ми Фелисия, която пет пари не дава дали имението ще се запази в цялостния си вид — поясни Джесика и погледна през малките кръгли стъкла на очилата си банкера право в очите. — Не мога да го сторя, Гордън. И без това ми е криво, че след всичките тези години съм принудена да се разделя с „Райз“, ала няма да допусна да правят с

имението каквото им хрумне. Искам да имам решаващата дума за съдбата му. Искам да се съхрани неговото очарование.

Тя замълча, но си личеше, че не е казала всичко — дори през очилата се видя как очите ѝ се разширяват лекичко от очакване.

— Имаш ли предвид нещо? — подкани я Гордън.

— Да. Ала не знам дали е осъществимо.

— Кажи ми какво си намислила, а аз ще преценя дали е по силите ти.

Джесика стисна устни — никак не ѝ се щеше да изрича и дума, но знаеше, че е принудена да го направи. Имението бе в окаяно състояние. Тя бе притисната до стената и онова, което ѝ бе хрумнало, ѝ се струваше най-малката от всички злини.

— Как мислиш, възможно ли е да застроим имението със скъпи жилищни сгради? — попита Джесика и продължи още преди банкерът да ѝ бе отговорил: — Иска ми се жилищата да са в стил, който да не се бие с къщата, и да са пръснати сред дърветата в парка. Какво ще кажеш, ако ремонтираме и самата къща, така че в нея да има здравен център, клуб и ресторант? Можем да преобразим и заливчето, да направим малък кей за яхти, да построим малки, красиви бутици...

Гордън се облегна на стола.

— Готова ли си да направиш всичко това?

— Да, готова съм, ала не е по силите ми. Това, което ти описах, ще струва луди пари...

Банкерът махна с ръка, за да ѝ покаже да замълчи.

— Значи си готова да превърнеш имението в район с хубави жилищни сгради?

— Стига да са построени както трябва — отвърна тя, сякаш се оправдаваше — изведнъж ѝ се стори, че бе предала „Крослин Райз“. — Ако трябва да избирам, ще предпочета имението да си остане такова, каквото е, но от година на година къщата се руши все повече. Отдавна не съм в състояние да спра тази разруха. Принудена съм да предприема нещо. И това ми се струва най-подходящо. Ако го направим внимателно и предпазливо, ще преобразим „Крослин Райз“, без да променяме духа му.

— Защо казваш „ние“?

— Защото имам нужда от помощ, Гордън. Нямам пари. Принудена съм да тегля заеми, ала щом жилищният район бъде

построен, инвестициите ще се върнат. Тоест искам ти пари не просто за да ремонтирам „Крослин Райз“. Можеш ли да ми отпуснеш такъв заем?

— Не.

Джесика премигна.

— Не? Не одобряваш ли идеята ми?

— За скъпите жилищни сгради ли? Да, одобрявам я. Има си своите достойнства.

— Обаче отказваш да ме подкрепиш.

— Просто не мога да ти осигуря такъв голям заем.

Младата жена се отпусна тежко на стола и приседна на крайчеца му.

— Но защо? Току-що предложи да ми помогнеш с пари. Да, искам ти по-голям заем, ала това е инвестиция, която задължително ще донесе добра печалба.

Гордън я погледна с обич. Уважаваше я изключително много за работата ѝ в Харвард. Но Джесика не разбираше нищо от предприемачество.

— Някоя финансова институция, Джесика, няма да ти отпусне такъв голям заем. Ако се занимаваше с недвижими имоти, ако имаше строителна фирма или бе утвърдена архитектка, може би щеше да имаш някакъв шанс. Ала никой банкер няма да отпусне на преподавателка по езикознание кредит, с който тя да изгражда жилищен район. Не разбираш от строителство и архитектура. Сигурно знаеш как искаш да изглежда имението, но няма да се справиш сама с осъществяването на замисъла. Това не е твоята стихия.

— Тези пари ми трябват — почти проплака младата жена.

Гласът ѝ бе необичайно рязък, в него се долавяше отчаяние, което от минута на минута ставаше все по-голямо.

— В такъв случай се налага да потърсим хора, които да са в състояние да осъществят такъв проект.

Джесика се поокопити — значи не всичко бе загубено.

— Ама разбира се. Как ще ги намерим?

Гордън се отпусна на стола. Обичаше да обмисля проекти и делови начинания и се зарадва, че тя бе готова да изслуша предложенията му.

— Ще организираме консорциум, неколцина души, които искат да направят вложение в бъдещето на „Крослин Райз“. Всеки член на консорциума ще получи процент в съответствие със средствата, които е инвестирал.

Идеята за консорциум не допадна особено на Джесика просто защото изглеждаше напълно осъществима.

— Неколцина души ли? Ала те няма да познават имението. Откъде можем да бъдем сигурни, че няма да се обединят и да предложат нещо напълно неприемливо?

— Ще подберем само хора, които не по-малко от теб ще искат да запазят великолепието на „Крослин Райз“. Има инвеститори, които също като теб обичат красотата и природата.

— И колко души ще участват?

— Трима, шестима, дванайсет. Ще привличаме инвеститори, докато осигурим нужните пари.

— Дванайсет ли! Дванайсет души, които изобщо не познавам!

— Няма да ги познаваш само в началото. А после ще ги опознаеш, защото и ти ще участваш в консорциума. Ще възложим да направят оценка на имението, която да отговаря на истинската му цена, и това ще определи дела ти в начинанието. Стига да поискаш, бих могъл да ти отпусна известна сума, която да увеличи дела ти. Ти сама ще решиш каква искаш да е твоята печалба.

— Печалбата изобщо не ме интересува — рече тя с пламнали очи.

— И таз добра! Как така не те интересува — настоя Гордън с тон, с какъвто говорят по-възрастните и мъдри хора. — Ако „Райз“ се превърне в жилищния район, за който ми спомена, това ще бъде твоето наследство. А това, Джесика, е важно. Никога не го забравяй. Сега сигурно ти се струва, че си се докарала до просешка тояга, но каквито и да са проблемите в „Крослин Райз“, то струва цяло състояние. А когато го разработим, ще струва още повече.

Щели да го разработят! Младата жена трепна при тези думи. Измъчваха я угризения на съвестта, чувстваше се виновна дори, че си го бе помислила, имаше усещането, че е предателка и търгашка. Ядоса се на себе си, после си спомни за баща си и прехвърли гнева си върху него. Ала нито разочарованието, нито гневът бяха в състояние да променят голата истина.

— Защо се стигна дотук? — прошепна тя тъжно.

— Защото животът продължава — отвърна спокойно Гордън. — Нещата се променят — той понаведе глава и я погледна с очакване. — Е, може пък да е за добре. Сигурно не е много приятно да живееш сам-сама в такова огромно имение. Ще се настаниш в някоя от по-малките къщи и ще я обзаведеш така, че да е изискана и уютна.

Джесика вдигна ръка, за да го спре. Банкерът се бе поувлъкъл.

— Още не съм взела такова решение.

— Но идеята е разумна.

— Безспорно, ала както го описваш, излиза, че всичко е напълно осъществимо. А и ми се струва, че нещата ми се изплъзват.

— Нали ще бъдеш член на консорциума? — напомни ѝ Гордън. — Ще можеш да си кажеш мнението за всичко, което предприемаме.

— Да, де, но ще бъда една от тримата, шестимата, дори дванайсетте членове.

— Ти си собственица на имението. Ще имаш последната дума по плана за преустройството му.

Това я поуспокои, макар и съвсем малко. Открай време си беше затворена. Представи си как седи в единия край на масата и слуша как бърливите инвеститори обсъждат надълго и нашироко нейното бъдеще. Бе сигурна, че ще я излъжат.

— Това не е достатъчно — отсече Джесика импулсивно, тласкана от чувството си за самосъхранение.

— Искам да оглавя консорциума. Искам моят дял да е най-голям. И да ми гарантираш, че наистина ще имам последната дума — допълни тя и изправи гръб, както седеше на стола. — Това възможно ли е?

Гордън вдигна вежди.

— Всичко е възможно. Ала дали е разумно? Не знам, Джесика. Ти се занимаваш с наука. Нямах представа от строителство.

— Значи ще слушам внимателно и ще се уча. Не ми липсва здрав разум, имам и вкус към красивото. Знам какво искам. И обичам имението — отбеляза тя, сякаш убеждаваше сама себе си. — Няма да се задоволя просто да одобрявам или да отхвърлям. Искам да участвам в проекта от начало до край. Само така вечер ще заспивам спокойно — допълни Джесика, но нещо в израза на Гордън я смути. — Ала ти май не си съвсем убеден, че ще се справя.

— Друго ме притеснява — поколеба се той. Имаше няколко проблема, един, от които не търпеше отлагане. Затърси думите, с които да ѝ го каже, без да я обижда.

— Разбери, Джесика. Инвеститорите най-често са мъже. Участват и в други проекти. Свикнали са да работят по определен начин. Не съм сигурен как ще реагират, когато научат, че всичко ще зависи от някаква новачка.

— Искаш да кажеш, от жена — поправи го тя и банкерът не я опроверга. — Ала аз съм разумен човек. Не съм някоя вироглава истеричка. Готова съм да приема всичко, освен онова, което ще подкопае достойнството на „Крослин Райз“. Какъв по-добър шеф на консорциума биха могли да искат?

На Гордън не му се говореше за това.

— Вероятно за теб ще е мъчително да гледаш как имението се преобразява — промени той темата. — Сигурна ли си, че искаш да участваш толкова пряко?

— Да — заяви лаконично Джесика.

Гордън присви устни, заби поглед в писалището и се опита да измисли още някой разумен довод, който да изтъкне, но не се сети. Накрая каза истината без заобикалки:

— Лошото е, Джесика, че ако настояваш да оглавиш консорциума, вероятно ще се затрудня да привлече инвеститори — банкерът вдигна ръка. — Не че ще имат нещо против теб. Повечето хора, с които смятам да говоря, не те познават изобщо, ала надали ще се зарадват, щом научат, че начинанието ще се ръководи от млада неопитна жена. Ще се страхуват, че ще протакаш цяла вечност с взимането на решенията, а и да ги вземеш, после ще се отмяташ от тях. Но все пак има начин да преодолеем и това.

— И какъв е той?

Гордън се позамисли.

— Можем да прибегнем до нещо като компромис. Най-напред ще изложим целия замисъл върху хартия. Ще поработиш с архитекта, ще му обясниш какво искаш, той ще ти представи идеен проект, а ти ще му кажеш какви промени да направи, докато си напълно удовлетворена. Едва тогава ще идем вече с избистрена идея при потенциалните инвеститори — докато говореше, банкерът все повече се убеждаваше, че е на прав път. — Така ще изчислим и по-точно

разходите. Ако сме конкретни, вероятно ще привлечем по-лесно инвеститори.

— Искаш да кажеш, че така ще си затворят очите и ще преглътнат факта, че ще работят с мен? — предположи сухо Джесика, ала не се ядоса.

И друг път се бе натъквала на пренебрежение към жените и бе успявала да се пребори с него, защо да не го направи и сега?

— Така ще улесним нещата — продължи Гордън, без да коментира думите ѝ. — Ще имаш пълен контрол върху разработването на проекта. Инвеститорите ще знаят в какво точно влагат парите си. Ако не им хареса идеята ти, никой не ги задължава да участват, а в случай че не успеем да привлечем достатъчно хора, ще имаш да плащаш само хонорара на архитекта.

— И какъв ще е той? — попита тя.

Наскоро една нейна колежка се бе оплакала, че архитектите взимат луди пари.

— Няма да е много голям, ако работим с човека, когото имам предвид.

Джесика не знаеше дали да се радва, или да се притеснява. Ентусиазмът, обзел я преди малко, започна да се изпарява, щом заговориха за такива конкретни неща като архитекти и проекти.

— Значи вече си решил кой да е архитектът?

— Да — потвърди Гордън и я погледна право в очите. — Той е най-добрият, а „Крослин Райз“ наистина заслужава най-доброто.

Тя бе на същото мнение.

— Какво представлява?

— Архитект е от дванайсет години, но е построил няколко невероятни неща. Седем години е бил в една нюйоркска фирма, разработвал е градоустройствени планове за източното крайбрежие. Преди пет години е регистрирал в Бостън своя фирма. Правил е жилищни райони от типа, който искаш ти. Виждал съм ги. Наистина са великолепни.

Джесика усети как я гложди все по-силно любопитство.

— Що за човек е?

— Делови и земен е, не хвърчи в облаците, освен това има опит и в строителството, от което е още по-ценен като архитект. И не е надут,

с него се работи леко. Според мен ще прояви голям интерес към проекта.

Тя се опита да си спомни дали бе чела по вестниците за архитект, който да отговаря на описанието на Гордън. Ала тези материали бяха в икономическия раздел, който за съжаление не разгръщаше. Все пак бе убедена, че бе взела правилното решение. Пък и разчиташе на преценката на банкера.

— Как все пак се казва?

— Картър Малой.

Джесика го погледна озадачено. Името ѝ звучеше много познато. Картър Малой. Тя сбърчи чело. В съзнанието ѝ изплуваха откъслечни спомени.

— Навремето познавах един Картър Малой — рече замислено. — Беше син на едно семейство, което работеше при нас в имението. Майката вършеше домакинската работа, а бащата беше градинар. Божичко, де да имах и сега до себе си човек като Майкъл Малой, градината е съвсем занемарена. Пенсioniраха се преди десетина години и заминаха някъде на юг. А сина им не съм го виждала още отдавна, и слава Богу! Беше ужасен. Беше по-голям от мен и все ми го натякваше. Вбесяваше се, че родителите му са бедни, а моите — богати. Непрекъснато ме обиждаше и се заяждаше, не му вървеше и в училище. Имаше огромен белег върху рамото. И беше грозен.

— Е, вече не е — каза предпазливо и тихо Гордън.

— Моля?

— Казах, че вече не е грозен — повтори по-ясно банкерът. — Израснал е в много отношения, включително и в това.

Джесика се изненада.

— Нима познаваш този Картър Малой?

— Има банкова сметка при нас. Би могъл да си вложи парите и в някоя по-голяма банка в Бостън, но твърди, че се чувства свързан с мястото, където е израсъл.

— То оставаше да не е свързан! Води се на отчет в нашия полицейски участък. Дребен крадец.

— Вече не е такъв!

От израза ѝ личеше, че не вярва на Гордън.

— Винаги съм недоумявала как прекрасни хора като Ани и Майкъл Малой имат за син такъв непрокопсаник. Непрекъснато си

имаха неприятности с него — допълни Джесика и поклати глава, спомнила си колко се бяха срамували клетите хорица. — Да не живее някъде около имението? Никак не ми се ще да го срещам на улицата.

— Живее в Бостън.

— И с какво се занимава там? Сигурно продава коли на старо.

— Нали ти казах, архитект е.

Тя бе стъписана.

— Изключено е Картър Малой, когото познавам аз, да е архитект.

— Обясних ти вече, че се е променил.

— Колкото и да се е променил, ако е същият, той едвам завърши гимназия.

— Известно време е бил в армията и после се е записал да следва.

— Дори и да е имал достатъчно сиво вещество, за да го приемат, му липсват упоритост и постоянство, за да завърши — възрази Джесика, явно смутена. — С каквото и да се заемеше, му втръсваше много бързо. Проявяваше постоянство само в едно — да създава главоболия и проблеми.

— Хората, Джесика, се променят. Сега Картър Малой е известен, преуспял архитект.

Джесика знаеше, че банкерът не лъже никога, и затова и сега волю-неволю му повярва. После ѝ хрумна, че може би е съвпадение на имената, и се засмя напрегнато.

— Виж ти, двама мъже с името Картър Малой, и двамата архитекти! Твоят познат, когото ми препоръчваш за проекта, и той ли живее в Бостън, или има къща някъде в предградията?

Гордън не ѝ отговори. Тя го погледна, изправи се и заснова притеснено напред-назад из кабинета. Бе пъхнала ръце в джобовете на полата си.

— Знаеш ли какво направи Картър Малой, когато бях на шест години? Накара ме да се кача на големия бряст при езерцето с патиците — Джесика се извърна към прозореца и погледна навън. — Излишно е да ти казвам, че след като се покатерих, не успях да сляза. А онзи пъпчив проклетник само ми се ухили злобно и си тръгна. — Джесика спря пред литографията върху стената и я погледна с немиждащи очи. — Бях вцепенена от ужас. Мислех си, че ще се върне, ала него го нямаше и нямаше. Започнах да викам, но бях твърде далеч

от къщата, за да ме чуе някой. Мина един час, после втори. Погледнех ли надолу, ми се завиваше свят. Цели три часа седях на клона и плаках, накрая Майкъл ме намери и се наложи да вика пожарникарите, за да ме свалят. После седмици наред сънувах кошмари. Оттогава не съм се качвала на дърво.

Тя спря при бюфета и се обърна към Гордън, като се подпря с длани върху полираната махагонова повърхност.

— Ако за реконструкцията на имението ми предлагаш същия Картър Малой, отговорът ми е „не“. Това е първото ми решение като шефка на консорциума и то не подлежи на обсъждане.

— Точно затова вероятно ще ми е трудно да намеря хора, които да подкрепят проекта — отбеляза Гордън уж безгрижно, за да не нажежава още повече обстановката. — Ако и занапред ще взимаш важни решения, без да се допитваш до хора с по-голям опит, нямаме особено големи надежди. За себе си знам, че не бих вложил пари в подобно начинание. Истински ад е да работиш с жена, която се инати като магаре на мост.

— Гордън! — понечи да възрази Джесика.

— Сериозно ти говоря, Джесика. Обеща да слушаш и да се учиш, ала както виждам, засега не желаеш да го правиш.

— Как да не желая! Но за Картър Малой съм непреклонна. Няма да работя с него. Това ще е истинска катастрофа и какво тогава ще стане с имението? — попита тя с жални нотки в гласа. — Все има и други архитекти.

— Има, разбира се, ала той е най-добрият.

— В цял Бостън?

— При тези обстоятелства — да.

— Какви обстоятелства?

— Той познава имението. И го обича.

— Обича ли? — повтори смутена Джесика. — По-скоро би подпалил къщата и би я опожарил до основи, отколкото да я преустрои и да я направи красива.

— Откъде си толкова сигурна? Кога за последен път си говорила с него?

— Когато бях на шестнайсет години — отвърна тя, после се отдалечи от бюфета и пак започна да кръстосва нервно из кабинета. — Не го бях виждала от доста време...

— Бил е в армията — напомни й Гордън.

— Няма значение. Родителите му не говореха често за него, а аз съм последният човек, който ще седне да се интересува. Но една вечер Картър се отби да вземе нещо на баща си. Бях отпред на терасата, имах среща с момче и го чаках да дойде да ме вземе. И тогава Картър ми каза... — Джесика млъкна наред изречението, парната от горчивите спомени, сетне пророни: — Каза ми нещо жестоко. Болезнено — тя спря и погледна Гордън. — Картър Малой ме мрази не по-малко, отколкото аз него. Няма да приеме работата дори и да искам да му я възложа, а аз не изгарям от желание.

Гордън не помръдна.

— Ще я приеме. И ще я свърши добре. Картър Малой, когото познавам от пет години, няма нищо общо с човека, когото помниш ти. Питала ли си се някога защо родителите му се пенсионираха толкова рано? Още нямаха и шейсет, не бяха и болни. Ала бяха спестили малко пари, а Картър им купи къща във Флорида с голяма градина с красиви храсти, за които Майкъл може да се грижи през цялата година. Това бе едно от първите неща, които направи, след като започна да печели добре. И до ден-днешен се грижи да не им липсва нищо. Така иска да заличи неприятностите, които им е причинил на младини. Дори и навремето да те е обидил, според мен сега ще се постарее да ти помогне.

— Съмнявам се — изсумтя Джесика, но вече по-спокойно. Беше изненадана от разказа на банкера. И през ум не й бе минавало, че Картър Малой ще седне да се грижи за другите. — В какъв смисъл ще ми помогне?

— Обзалагам се, че ще се включи в консорциума.

— От съжаление към мен?

— Не, разбира се. Той е предприемчив бизнесмен. Ще се включи заради печалбата. Ала ще иска да участва и заради едно време. Говорил ми е с много любов за „Крослин Райз“ — Гордън замълча и прокара пръст по горната си устна. — Дори ще си позволя да предположа, че ще иска да впишем хонорара му като вложение в консорциума. Така ще има сметка проектът да е осъществим и да се увенчае с успех, а ако се провали, проблемът ще бъде и негов. Разходите ще са си за негова сметка, което е за предпочитане, вместо

ти да се изръсваш с четирийсет-петдесет хиляди, които може да отидат и на вятъра.

— Четирийсет-петдесет хиляди ли? — ахна тя. Не бе и предполагала, че хонорарът ще е толкова голям. Преглътна и отново седна тежко върху стола. — Не ми е по джоба, Гордън.

— Знам. Но след като няма друг начин да спасиш имението, мисля, че тази възможност не е за изпускане. Нека се обадя на Картър.

— Не! — извика Джесика, сетне повтори, вече по-тихо: — Не!

— Говоря ти само за предварителна среща. Изложи в най-общи линии плановете си, чуй мнението му. Виж дали ще се разберете. Убеди се сама, че наистина се е променил. Не поемаш никакви ангажменти. Ако искаш, ще дойда с теб.

Тя отметна глава.

— Никога не съм се страхувала от Картър Малой. Той просто не ми беше симпатичен.

— Е, сега ще промениш мнението си. Разбран човек е. Сама го каза, навремето е бил озлобен, че е беден, а ти си богата. Сигурно често си е мечтал „Крослин Райз“ да е негов. Защо да не обедини своите мечти и твоите идеи и да не нахвърли проекта?

— Този проект ще бъде или много добър, или много лош.

— Помни две неща — рече провлечено Гордън. — Първо, Картър трябва да отстоява доброто си име и кариерата си. И второ, ти имаш последната дума. Не харесаш ли проекта, просто ще го отхвърлиш. В известен смисъл той е зависим от теб, нали?

Джесика си спомни последния път, когато се бе видяла с Картър Малой, спомни си до най-малките подробности какво ѝ бе казал и макар през годините да се бе опитвала да заличи този спомен, той още ѝ причиняваше болка и унижение. Вероятно би трябвало да е довольна, че сега Малой ще е зависим от нея.

Освен това имението все още ѝ принадлежеше. Ако Картър Малой не ѝ предложише проект, който да ѝ харесва, тя просто щеше да му обърне гръб и да продължи нататък. И да му натрие носа.

ВТОРА ГЛАВА

Джесика изобщо не се покриваше с представите за светска красавица. Майка ѝ знаеше, че тя ще наследи имението Крослин и още от малка се опитваше да я въведе в светския живот и нрави. Водеше я пременена по рождени дни, пращаше я по летни лагери, записа я на езда и балет. Джесика бе усвоила основните правила на това да е привилегирована млада дама от каймака на обществото. Но не се чувстваше част от него.

Първо, като малка не бе хубава. Косата ѝ бе дълга и буйна, телцето ѝ — тъничко като вейка, чертите ѝ — най-обикновени. Не ѝ помагаше и това, че не бе от най-засмените. Беше кротка, вглъбена, срамежлива, доста приличаше на баща си. Най-уютно се чувстваше в стаята си в „Крослин Райз“, с хубава книга в ръка. Ала в същото време си мечтаеше да е красавицата на бала.

Дойдеше ли ѝ на гости някоя приятелка, с която да си играят, тя се притесняваше и се вълнуваше. Обичаше да е с някого, още повече обичаше да я обичат, но вечно се страхуваше да не досади на гостенката си. Майка ѝ непрекъснато я предупреждаваше да внимава, за да не стане скучна на другите. Когато порасна, Джесика разбра, че макар и да бе боготворила ума на баща ѝ, майка ѝ всъщност го бе смятала за скучен и точно затова бе предупреждавала дъщеря си. Навремето Джесика бе взимала присърце тези предупреждения. Дойдеше ли ѝ някой на гости в имението, тя се стараеше да го забавлява и да му направи впечатление.

Именно по тези причини страда неописуемо след онова, което Картър Малой ѝ причини, когато бе на десет години. На гости ѝ бе дошла Лора Хамилтън, най-добрата приятелка, която някога бе имала. Не идваше често — имението не се славеше като особено забавно място. Ала този път Лора се бе отбила, защото в училище им бяха дали да пишат някакво съчинение, а в библиотеката на „Райз“ имаше какви ли не енциклопедии и списания, от които да правят справки.

Щом си направиха домашното, Джесика предложи да излязат на терасата. Есенният ден бе хубав, а терасата бе сред любимите ѝ кътчета. Бе остъклена, с огромни кленове и брястове отпред, и заради спокойствието и усамотението там тя се чувстваше в безопасност.

Този ден ѝ беше леко на душата, защото и на Лора ѝ хареса на терасата. Разположиха се на дивана с тапицерия на цветя и се заеха да пишат стихове, което се стори много интересно на Джесика.

Но не и на Картър Малой. Хванал в едната си ръка няколко клонки, той изникна иззад рододендроните досами терасата, където за огромно огорчение на Джесика явно се бе спотайвал.

— Ей, вие, двечките, какво правите? — попита момчето с тон, от който пролича, че знае много добре какво правят.

Беше ги подслушвал доста дълго и смяташе, че се занимават с глупости.

— А ти какво правиш? — сопна се Джесика.

Не се притесняваше нито че Картър бе по-едър и по-голям на години, нито от присмехулния му глас. Е, страхуваше се малко от гаменския му вид, ала знаеше, че той няма да посмее и да я докосне с пръст — все пак майка му и баща му работеха в имението.

— Какво правиш тук? — повтори тя ядно.

— Подрязвам храстите — отвърна Картър и я погледна нагло.

Джесика бе свикнала с този поглед и видеше ли го, неизменно заставаше нащрек.

— Не си подрязвал никакви храсти! Подслушвал си!

Картър бе стъпил с единия крак малко по-напред и бе издал предизвикателно рамо.

— Дрън-дрън, нямам си друга работа, та да те подслушвам! Какво толкова ще чуя? Пишете някакви скапани стихчета.

— Кой е този? — изшушука притеснено Лора.

— Никой — отвърна Джесика ясно, за да я чуе и Картър. Никога не му бе оставала длъжна, но този път ѝ се струваше много важно да му натрие носа. Нали трябваше да направи впечатление на Лора! — Пратили са те да подрязваш храстите, а ти се мотаеш. Никога не слушаш какво ти казва баща ти.

— Не е нужно той да ми казва какво да правя, имам глава на раменете си — отговори Картър и впери тъмни очи в нея. — Ала ти не знаеш какво означава това. Или ходиш по увеселения като майка си,

или четеш книги като баща си. И да опиташ, няма да можеш да мислиш сама. Та на коя от двете ѝ хрумна да пишете стихове? Сигурно на тази малка фукла, твоята приятелка.

Джесика не знаеше дали да се ядоса, или да се смути.

— Махай се оттук, Картър!

Той вдигна бавно клонките и откърши една.

— Работя.

— Върви да работиш другаде — изкреця Джесика обидено и отчаяно. — Има и други храсти.

— Може и да има, но трябва да подкастрия точно този.

Момиченцето нямаше намерение да се предава.

— Искаме да бъдем сами.

— Защо? Чудо голямо, като пишете стихове! Да не те е страх, че ще ти открадна римите? — изсмя се Картър и се взря в Лора. — Ти си момичето на Хамилтънови, нали?

— Не му отговаряй — предупреди я Джесика.

— Точно така, от Хамилтъновите си — отсъди Картър. — Виждал съм те в черквата с цялото семейство.

— Лъжец! — възмути се Джесика. — Изобщо не ходиш на черква.

— А, понякога ходя. Голям майтап! Седнали грешниците да молят за прошка! Да вземем например стария Хамилтън. Купи си мястото в законодателния орган на щата...

Джесика скочи като ужилена и се разтрепери. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че думите на Картър ще обидят Лора и тя никога повече няма да ѝ дойде на гости.

— Млъквай, Картър!

— Купи си топлото местенце и сега не прави нищо друго, освен да си седи на задника и от дъжд на вятър да вдига ръка. Пък едва ли му се налага да прави нещо. И аз да имах неговите пари, и аз щях да си седя по цял ден на задника.

— Да, де, ама нямаш неговите пари! Нямаш и пукнат цент.

— Затова пък имам приятели. А ти нямаш.

Джесика не знаеше как Картър бе открил ахилесовата ѝ пета, ала той безспорно не пропускаше случай да я унизи.

— Глупак! Негодник! — развика се тя. — Ти си тъп и пъпчив. За нищо на света не искам да съм на твое място.

После се разплака, хвана Лора за ръката и я затегли към къщата.

Приятелката ѝ наистина не стъпи повече в „Крослин Райз“ и сега, след толкова години, Джесика още помнеше колко мъчно ѝ бе било. Нямаше значение, че не бе виждала Лора Хамилтън от сума ти време, че вече в гимназията тя я бе отегчавала точно както Джесика се бе страхувала, че ще отегчава нея, че сега изобщо не поддържаха връзка и нямаха нищо общо. Важното в случая бе, че когато беше на десет години, беше готова на всичко, само и само Лора да ѝ бъде най-добрата приятелка, а Картър Малой ѝ бе попречил.

Точно за това си мислеше, докато пътуваше с трамвая от Харвард Скуеър към Бостън. В два часа имаше среща с Картър Малой в кабинета му. Беше я уредил Гордън и когато я попита дали да дойде и той, младата жена му отвърна, че не е нужно и ще се оправи и сама.

Не бе сигурна, че това бе най-разумното решение. Беше притеснена, всичките ѝ детински страхове, цялата ѝ плахост се бяха пробудили. Тя отново беше грозноватото затворено момиченце, което си нямаше много приятелки. Сигурно щеше да се чувства по-добре, ако усещаше подкрепата на Гордън до себе си.

Но искаше да докаже и на банкера някои неща. Беше му заявила, че държи да оглави консорциума, който ще се заеме с преустройството на „Крослин Райз“. Гордън се бе усъмнил, че това е по силите ѝ. Ако банкерът наистина се заемеше да осигури инвеститори за „Крослин Райз“, Джесика бе длъжна да му докаже, че е по-оправна, отколкото си мисли той.

Затова и го увери, че и сама ще излезе на глава с Картър Малой. Дори по едно време си повярва, че наистина ще успее. Ала не след дълго отново я обориha съмнения и когато слезе от трамвая и тръгна нагоре по стръмните стъпала към „Парк Стрийт“, мразеше Картър Малой повече от всякога.

Знаеше, че не бе в настроение, подходящо за важна делова среща, и реши да се поразходи, преди да отиде в кабинета на Картър. Бе подранила, по принцип бе точен човек и бе тръгнала доста по-рано от Кеймбридж, за да не закъснява. Свърна по „Уест Стрийт“ и се отби в антиквариата на „Братъл“ — не купи нищо, но пак си струваше да поспре тук, защото сред книгите, дори сред старите томове изпитваше огромно спокойствие. Без особено желание най-после се откъсна от лавиците и излезе от магазина.

Идваше от университета и бе облечена както винаги, когато имаше лекции — дълга пола, мека блуза, сако и обувки с ниски токове. От време на време се поглеждаше в някоя витрина и виждаше, че изглежда съвсем прилично. Косата ѝ, разбира се, бе невъзможна. Макар и да не бе така буйна, както едно време, пак бе гъста и трудна за обуздаване, затова я бе прихванала с шалче на ниска опашка. Не се опитваше да привлече вниманието на никого, най-малкото на Картър Малой, ала ако не друго, искаше да изглежда добре и да създава впечатление, че се владее.

Фирмата на Картър се намиреше на „Саут Стрийт“, в район, прочул се напоследък като мека на художниците и архитектите. Сградата бе шестетажна, от тухли с топъл пръстен цвят и се открояваше приятно върху фона на по-голямата, по-модерна висока постройка до нея. В партера имаше изискана художествена галерия, не по-малко изискан магазин за архитектурни принадлежности, не толкова изискан щанд за сладкиши и закусвалня, която, макар да бе само два часа следобед, бе претъпкана с делово облечени посетители.

Тя се запъти към главния вход на сградата и бе смаяна от вида на току-що ремонтираното фоайе с гранитни стени. Тук наемите сигурно бяха високи, нещо, което потвърждаваше думите на Гордън, че Картър печелел добре.

Качи се на асансьора, натисна копчето за последния етаж и както често през последните пет дни, откакто банкерът бе споменал за пръв път името му, сви рамене, мъчейки се да свърже Картър Малой, когото бе познавала едно време, с преуспяващия архитект, при когото отиваше. Колкото и да се опитваше, все не можеше да се отърси от образа му като момче и от онова, което ѝ бе сторил преди години. Пред очите ѝ пак бе злобното мърляво хлапе, за което се говореше, че вършело и престъпления, дори след като видя лъскавата модерна приемна с ярки стени, дискретно осветление и обзаведена с мебели, последен вик на модата.

— Казвам се Джесика Крослин — каза тя на секретарката спокойно, с тон, от който не пролича, че бе смутена. — В два часа имам среща с господин Малой.

Секретарката беше хубава и елегантна като приемната, макар и да приближаваше петдесетте.

— Седнете, ако обичате. Господин Малой е на заседание и ще се позабави, но само пет-десет минути. Сигурно вече е тръгнал насам.

Джесика си каза, че е трябвало да се досети как Картър ще се прави на велик и ще я накара да чака. Беше убедена, че го е направил нарочно.

Отново съжали, че Гордън не бе с нея ако не за друго, то поне за да му покаже, че Картър не се е променил чак толкова много. Ала банкерът бе заминал някъде извън града. Тя бе прекалено нервна, за да седи на едно място. Кимна на секретарката, отдалечи се от бюрото и тръгна да разглежда скиците и проектите, окачени по стените. На тях видя прелестни жилищни комплекси. Разчете в долния ъгъл името на архитектурно бюро — „Малой и Гудуин“, и би трябвало да я обземе ентусиазъм. Ала Малой като че ли ѝ се присмиваше от хартията. Сякаш водена от чувство за самосъхранение, Джесика се обърна и се отпусна в един от ниските фотьойли.

След миг вратата се отвори и сърцето ѝ забумка като обезумяло. В приемната влязоха четирима мъже, погълнати от разговор, и тя ги огледа един по един. Гордън ѝ бе казал, че Картър Малой се е променил много, но въпреки това никой от мъжете пред нея не приличаше на Картър, какъвто го помнеше от едно време.

За да поразсее притеснението си, взе от масичката със стъклен плот едно списание и започна да го прелиства. Ако Картър бе сред мъжете в групата, всеки момент щеше да я види, че е тук. Междувременно се постара да изглежда възможно най-спокойна и ведра, дори отегчена, което не бе никак лесно. Разговорът между четиримата стана по-разгорещен. Явно обсъждаха някаква поръчка на общината, която щеше да струва на строителите стотици хиляди долари. Пряко волята си Джесика пак извърна очи към четиримата. Единият мъж явно бе от общината, другият — от фирмата на Картър, а останалите двама бяха от строителна фирма. Тя тъкмо си казваше, че архитектът говори най-смислено от четиримата, когато вратата пак се отвори и в приемната влезе Картър Малой. Отиде при мъжете, ръкува се с тримата, които Джесика правилно бе определила като хора извън фирмата, погледна въпросително секретарката и след като тя му кимна, извърна поглед към Джесика.

Сърцето ѝ сякаш спря да тупти. Човекът пред нея безспорно бе Картър Малой, ала той наистина се бе променил до неузнаваемост. Бе

по-висок и с по-широки рамене. Беше облечен не с потна тенис фланелка с някакви мръсни думички отпред, с окъсани джинси и охлузени работни обувци, а със сако от туийд, със скъпа риза, чието най-горно копче бе разкопчано, със сив панталон и мокасини. Тъмната коса, която навремето непрекъснато му падаше в очите, бе по-къса, по-поддържана и чиста. Кожата му също бе по-чиста, а чертите му сякаш бяха изсечени от времето. Начупеният израз, който я преследваше в спомените, бе поомекнал и бе отстъпил място на изражение, което пак бе напрегнато, но затова пък бе много по-овладяно. В ъгълчетата на очите му се виждаха ситни бръчки, отляво на челюстта имаше малък белег, лицето му бе с лек тен.

Колкото и да ѝ бе неприятно, младата жена трябваше да признае, че Гордън бе прав. Картър изобщо не беше грозен и това усложняваше нещата. Джесика по принцип се притесняваше от мъжете, ала съвсем се объркваше в присъствието на привлекателни мъже. Вече не бе така сигурна, че ще излезе на глава с Картър.

Сега обаче вече не можеше да избяга. Щеше да стане за смях. А и да го направеше, какво щеше да обясни на Гордън? Какво щеше да му каже Картър? При всички положения проектът ѝ щеше да се провали.

Опита се да събере малкото останала ѝ смелост и когато Картър тръгна към нея, се изправи.

— Джесика! — каза той гърлено, но и нерешително.

Тя кимна с разтуптяно сърце. Продължаваше да притиска длани. Виждаше ѝ се безразсъдно да му протегне ръка и да се здрависа.

За щастие Картър също не ѝ протегна длан, само продължи да я гледа с нещо като усмивка, свъсил вежди.

— Извинявай. Отдавна ли чакаш?

Джесика поклати глава. Знаеше, че не бива да мълчи, ала колкото и да се мъчеше, не намираше думите. Недоумяваше защо се чувства толкова малка, защо той ѝ изглежда толкова висок, как така паметта я бе подвела за такива простички неща като съотношението в ръста.

Картър махна към една врата.

— Дали да не влезем вътре?

Тя кимна. Изненада се, когато той отвори вратата и отстъпи встрани, та тя да мине първа — онзи Картър, когото познаваше, по-скоро би я затръшнал под носа ѝ. Още по-изненадана бе, когато усети

върху кръста си лекия допир на ръката му, с която младият мъж я насочи по коридора с множество кабинети от двете страни. Бе направо смаяна, когато той ѝ каза: „Ето тук“, и я въведе в най-големия кабинет.

Това усещане продължи само минута, защото още щом Джесика се настани на фотьойла — домакинът ѝ, слава Богу, я покани да седне тъкмо когато ѝ се струваше, че ще се строполи, толкова силно трепереха краката ѝ — Картър се облегна на табуретката при чертожната маса наблизко, погледна я с познатите закачливи пламъчета в очите и ѝ рече:

— Да не си си глътнала езика?

Колкото и да бе странно, на Джесика ѝ олекна. Беше ѝ по-лесно да общува с някогашния Картър Малой, а сарказмът му я притесняваше по-малко, отколкото милото чаровно държане. За пръв път, откакто го бе видяла, си пое дъх и отвърна:

— Не съм. Езикът ми си е на място. Просто не го използвам, освен когато имам да казвам нещо.

— В такъв случай пропускаш някои от най-приятните неща в живота — уведоми я той най-невинно и трябваше да мине цяла минута, докато тя свърже думите му с пламъчетата в неговите очи.

Без да обръща внимание на тънкия му намек и на руменината, избила по страните ѝ, Джесика си помисли, че трябва час по-скоро да обясни защо бе дошла и да си тръгне.

— Гордън каза ли ти защо те търся?

Картър кимна бавно — за разлика от нея той явно изобщо не се притесняваше. Но вместо да продължи по темата, ѝ рече:

— Не съм те виждал от много време. Как живееш?

— Добре, не мога да се оплача.

— Изглеждаш чудесно.

Джесика не знаеше защо Картър ѝ го казва, ала се подразни.

— Не съм се променила — рече му, сякаш отбелязваше очевиден факт, и добави: — За разлика от теб.

— Дано — отвърна той, все така вперил поглед в нея.

В черните му очи проблясваше ту присмехулна искрица, ту неподправено любопитство. Тя почти съжали, че не вижда в тях някогашното презрение. Щеше да се чувства по-добре. Премести поглед от него към ръцете си, после намести очилата си и се прокашля.

— Реших да направя някои промени в „Крослин Райз“.

Пак го погледна, но преди да бе продължила, Картър я изпревари с думите:

— Моите съболезнования за баща ти.

„А, да“, помисли си Джесика, ала не му благодари и само кимна.

— При всички положения останах само аз и имението стои празно — това изобщо не я безпокоеше, но тя не можеше да намери сили и да признае пред Картър Малой, че всъщност ставаше въпрос за пари. — Надявам се да го ремонтирам и да го направя по-удобно. Гордън ми препоръча да разговарям с теб. Да ти призная, не бях в див възторг.

Гледаше го вторачено — да види как ще реагира. Ала той не издаде с нищо, че е засегнат. С влудяващо спокоен тон ѝ каза:

— Защо?

Тя дори не мигна.

— Никога не сме си били симпатични. Ще ни е трудно да работим заедно.

— Да, но само, при положение че не сме си симпатични и сега — възрази Картър основателно.

— Сега всъщност не се познаваме.

— Затова и днес си тук.

— Да — съгласи се Джесика, сетне се поколеба и допълни: — Направо не можех да повярвам на нещата, които ми каза Гордън — тя огледа помещението, взря се в огромното писалище с навити на руло скици по него, в чертожната маса, в покритата с корк стена, на която имаше чертежи. — Всичко това не се връзва с мъжа, когото помня.

— Онзи мъж не беше никакъв мъж. Още си беше хлапак. От колко години не сме се виждали?

— От седемнайсет — отвърна Джесика бързо и, забелязала задоволството в погледа му, съжали, че бе била толкова припряна и не се бе престорила, че не помни.

— Значи не знаеше, че съм архитект.

— Откъде да знам?

Той сви рамене и подхвърли някак прекалено невинно:

— От общи познати.

— Аха, от общи познати — рече тя донемайкъде саркастично, както едно време. Личеше си, че Картър злорадства, задето бе толкова

притеснена. Виж, това наистина го бе очаквала. — Никога не сме имали общи познати.

— Говориш като онази Джесика, която познавах преди години — нагла до мозъка на костите. Ала времената се менят, миличка. И аз се издигнах в живота. Като начало общ познат ни е Гордън.

— Явно не е имал повод да ме държи в течение на твоето издигане в живота, а и да ти призна, не съм се интересувала. Последното, което помня за теб, е, че крадеше коли — тросна се ядно тя, вбесена, че бе дръзнал да я нарече „миличка“.

— На младини съм правил и грешки, но съм си платил за тях. Трябваше да почна от нулата и да се доказвам сам. Нямах никого, който да ми помага, ала успях.

— И колко души смаза по пътя?

— Напоследък — нито един, навремето — прекалено много — призна си чистосърдечно Картър. Лицето му бе мрачно, той седеше като вдървен. — Изгорих много мостове, които после трябваше да съграждам наново. Точно затова, когато Гордън ми се обади, промених програмата си за днес, аз да мога да се срещна с теб. Като малка беше много проклета, ала било, каквото било.

Джесика застана нащрек.

— Проклетата ли? Хиляди благодарности!

— Вече ти казах, било, каквото било. Готов съм да поема почти цялата вина, обаче защо да си кривя душата, наистина си беше проклета. Признай! Видеше ли ме, реагираше като бик на червено.

— Нима се учудваш? Държеше се ужасно, говореше ми какви ли не гадости. Правех всичко възможно, за да се браня.

Картър явно реши, че няма смисъл да спори. Стана от табуретката и дойде при писалището. Застана отстрани, взе един кламер и започна да си играе с него, после отново срещна погледа ѝ.

— Мама и тате ми поръчаха да те поздравя.

Тя бе изненадана не само от думите му, но и от нежността, с която ги изрече.

— Нима си им казал, че ще се видим?

— Да, снощи им звъннах по телефона — той забеляза учудването, изписало се върху лицето ѝ, и поясни: — Правя го от време на време.

— А като малък се държеше ужасно и с тях.

Картър отново насочи вниманието си към кламера, който въртеше и огъваше с пръстите на едната ръка.

— Знам.

— Ала защо? Бяха прекрасни хора. Дори съжалявах, че и моите родители не са толкова разбрани и добри като твоите. А ти непрекъснато им създаваше главоболия.

Той я погледна така, сякаш искаше да я предупреди.

— Отстрани е лесно да твърдиш, че нечий родители са чудесни. Нали не живееш с тях! Ти просто не знаеш истината, Джесика. Отношенията с майка ми и баща ми бяха доста сложни — Картър замълча, въздъхна тежко и това сякаш му възвърна доброто настроение. — Но както и да е. Искат да знаят всичко за теб — как изглеждаш, дали работиш, омъжила ли си се, имаш ли деца. Как е имението.

Последното, което искаше Джесика, бе да обсъжда личния си живот с Картър. Той отново щеше да я вземе на подбив. Затова му отговори:

— Ще ти кажа как е имението. Пак си е голямо и хубаво, ала остарява. Длъжна съм или да вложя много пари за ремонт, или да измисля нещо друго. Затова съм и тук.

Картър повъртя още малко кламера и го метна на писалището. Седна на стола зад бюрото, скръсти ръце и каза спокойно:

— Слушам те.

„Тук съм по работа, само и единствено по работа“, заповтаря си наум Джесика и тази мисъл ѝ вдъхна сили.

— Не знам какво точно ти е обяснил Гордън, но мисля да превърна „Крослин Райз“ в район с луксозни жилищни сгради, които да са разположени сред дърветата, да превърна къщата в нещо като обществена сграда за собствениците, да направя малък пристан за яхти край морето.

Ако се съдеше по учуденото изражение на Картър, банкерът явно не му бе казал кой знае какво.

— И защо ще го правиш?

— Защото „Крослин Райз“ е прекалено голямо за мен.

— Намери някого, за когото не е голямо.

— Опитай, ала пазарът на недвижими имоти е доста замрял.

— Дума да няма, иска се време, за да намериш подходящ купувач.

„Нямам никакво време“, помисли си тя.

— Докато го намеря, сигурно ще минат години, не мога да чакам толкова дълго.

— Защо бързаш? Няколко поколения от твоето семейство са живели в това имение.

На Джесика не ѝ се спореше. И на нея не ѝ харесваше, че бе принудена да предприеме такава стъпка.

— Мисля, че е време да променя едно-друго.

— В това няма нищо лошо, но защо точно луксозни жилищни сгради? — попита той объркан.

— Защото другата възможност е всичко да бъде бутнато и да бъде построен цял жилищен квартал, което е още по-лошо. Така поне ще мога да влияя върху резултата. Може би ще ми предложиш нещо по-добро?

— Разбира се. Щом не можеш да намериш частен купувач, защо не предложиш имението на някоя институция — на училище или нещо от този род?

— Няма институция, пък била тя и училище, която да е в състояние да поддържа както трябва „Крослин Райз“. Отсега си представям паркингите и боклуците.

— А мислила ли си за кметството? Преотстъпи имението на града и кметството би могло да подреди в къщата музей. Представи си само какви облекчения в данъците ще ти направят!

— Не ми трябва облекчения в данъците, освен това кметството може и да е богато, ала и то няма чак толкова много пари. Имаш ли представа какви са едногодишните разходи по поддръжката на „Крослин Райз“? — попита Джесика, но усети, че бе на път да издаде финансовите си проблеми, и продължи по-спокойно: — Накрая кметството ще се види принудено да продаде имението, а аз отдавна вече ще съм загубила правото да влияя върху бъдещето му.

— Добре, де... И все пак защо точно луксозни жилищни сгради?

— А защо не? — сопна се Джесика, ядосана, че Картър си повтаряше своето и не съзнаваше, че тя бе притисната между чука и наковалнята.

Той се наведе напред и я прониза с черните си очи.

— Защото „Крослин Райз“ е приказно място. Това е един от най-красивите, най-усамотени и прелестни имоти, които някога съм виждал, а повярвай, през последните няколко години съм се нагледал на имоти. Направо ти се чудя как изобщо ти минава през ум да го продаваш.

— Нямам избор! — простена Джесика и Картър явно се досети от погледа ѝ за истината.

— Наистина ли не ти е възможно да го задържиш?

Тя извърна очи към страничната облегалка на стола и прокара палец напред-назад по хрома.

— Наистина — потвърди тихо и в тона ѝ прозвуча пораженското настроение, с което бе разговаряла и с Гордън, а освен това и унижение.

Беше ѝ криво, че трябваше да признае истината, още по-криво обаче ѝ беше, че бе принудена да го направи пред Картър Малой. Ала въпреки всичко не биваше да се отказва.

— Както вече ти обясних, имението остарява. Освен това е много занемарено.

— Да, така е, баща ти не го поддържаше.

Беше ѝ по-лесно да не го гледа. Поне в гласа му се долавяше състрадание.

— Не го е правил нарочно. Мислите му бяха погълнати от друго, а мама не искаше да го разстройва. Парите бяха... — Джесика не се доизказа, осъзнала, че за нищо на света не искаше да изплаква болката си точно пред Картър. После обаче си даде сметка, че няма друг избор. — Парите не достигаха.

— Сериозно ли говориш?

Тя срещна изпълнения му със съмнения поглед и отвърна хладно:

— Да, съвсем сериозно. Не мога да се шегувам с тези неща.

— Не можеш да се шегуваш с почти нищо. Никога не си могла. Да не би да се страхуваш, че ако се усмихнеш, лицето ти ще се напука? Джесика го погледна вторачено.

— Изобщо не си се променил — пророни тя и стана от стола. — Не биваше да идвам. Направих грешка. Знаех го още от самото начало. Вече бе при вратата, когато пред нея се изправи Картър.

— Не си тръгвай — каза ѝ той съвсем спокойно. — Извинявай, ако съм те обидил. Понякога говоря, без да мисля. Старая се да не го правя, но явно някои мои недостатъци са доста упорити.

В този миг Джесика бе смутена най-много не толкова заради трудностите си с имението, заради това, че бе избухнала или че Картър ѝ се бе извинил. Беше смутена, че той бе невероятно красив. Известно време го гледа в очите, сетне сведе безпомощно поглед към челюстта му, която бе в сянка, към брадичката и устата му. Долната му устна бе по-пълна от горната. Тя погледна встрани, преглътна и сведе глава.

— Продължавам да смятам, че не биваше да идвам — прошепна Джесика. — И без това ми е много трудно. Дори и да работя с теб, не съм сигурна, че ще има някаква полза.

— Ала аз държа на имението.

— Така смята и Гордън. Но дали не държиш на него само защото искаш да ми го отнемеш? Открай време ме мразиш заради „Крослин Райз“.

Може би очакваше Картър да възрази и да я опровергае, той обаче не го стори. Известно време мълча, сетне рече:

— Мразех много хора заради неща, които аз не притежавах. И не бях прав. Не твърдя, че е нямало да купя от теб имението, ако разполагах с толкова пари, защото наистина смятам, че то е приказно място. Ала нямам такива пари. Едва ли съм по-богат от теб. Така че сме в една и съща лодка. Равни сме.

Картър замълча — очакваше Джесика да започне да спори, тя обаче нямаше какво да му възрази. Знаеше, че той е в правото си да злорадства, макар че засега не го правеше. Изтъкваше съвсем разумни доводи.

— Това притеснява ли те, Джесика? Можеш ли да гледаш на мен като на равен?

— Ние с теб, Картър, изобщо не си приличаме.

— Не съм казвал, че си приличаме. Казах само, че сме равни. Във финансово отношение.

Без да вдига очи, тя кимна по посока на кабинета зад нея.

— Доколкото виждам, в момента ти си малко по-добре от мен.

— Но ти имаш имението. То струва цяло състояние — отбеляза той, ала Джесика само сви рамене и Картър продължи: — Седни! Моля те! Нека поговорим.

И тя не знаеше защо му се подчинява. Може би заради внимателния тон, с който я покани, заради думичките „моля те“, защото ѝ бе препречил пътя към вратата. Не бе изключено да се бе върнала и от любопитство. Макар и доста неща в поведението му да ѝ напомняха за едно време, той безспорно се бе променил много и това ѝ бе интересно.

Без да казва и дума, отново седна на стола. Този път Картър не се върна зад писалището, а седна на стола до нея. Макар и помежду им да имаше масичка, наподобяваща куб, сега младият мъж бе по-близо и Джесика го виждаше по-добре. От това се притесни още повече. За да се пребори с изнервеността си, впери поглед в ръцете си и пак се замисли какво ѝ се ще да направи в „Крослин Райз“.

— И на мен не ми е много приятно да застроявам парка, ала ако къщите бъдат пръснати между дърветата, ако бъдат разположени добре и не са много, ако самото имение бъде ремонтирано с вкус, резултатът няма да е чак толкова плачевен. Така поне ще запазя „Крослин Райз“. Собствениците ще плащат много пари за привилегията да живеят в него. И ще милеят за бъдещето му.

— Още ли преподаваш? — попита Картър ни в клин, ни в ръкав и тя бързо извърна поглед към него.

— Ами да.

— И не си се омъжила повторно?

Този път Джесика го погледна право в очите.

— Откъде знаеш, че съм била омъжена?

— От родителите ми. Поддържаха връзка с майка ти. Но след като тя почина, вече нямат никакви вести.

— Татко не е... Не беше много общителен — поясни Джесика. Ала и тя не бе поддържала връзка със семейство Малой. — Всъщност и аз не съм от най-общителните. Как са родителите ти?

— Много добре — отвърна той леко, с тон, какъвто не бе използвал досега. — Радват се на живота. Топлият климат се отразява добре на мама, нали страда от артрит, а тате е във възторг, че във Флорида няма зима и може да се грижи през цялата година за своите растения.

— Често ли ги виждаш?

— Три-четири пъти в годината. Имам много работа.

Джесика стисна устни и поклати глава.

- Архитект! И досега не мога да повярвам.
- Какъв си ме представяше?
- Комарджия. Дребен мошеник, нещо такова.
- Сигурно съм си го заслужил — рече Картър смирено.
- Ами да.

Тя продължаваше да го гледа, привлечена от нещо, което не можеше да определи. Все ѝ се струваше, че бе достатъчно да натисне някакво копче, да каже определена дума, и той отново щеше да се превърне в чорлавото дяволче от едно време. Картър обаче не се променяше. Просто седеше, кръстосал крака, и я наблюдаваше вторачено. Джесика извърна очи, после се ядоса на себе си и пак го погледна.

- Защо го правиш?
- Какво правя?
- Ами гледаш ме.
- Защото си се променила. Още не знам в какво.
- Просто съм по-стара.
- Може би — съгласи се той, но не каза нищо повече.

Настана тишина, която ѝ тежеше дори повече от вторачения му поглед. И тя не знаеше от какво толкова се притеснява — притеснен трябваше да бъде Картър. За да поразсее напрежението, подзе:

— В четири часа имам среща в Кеймбридж — нарочно я бе насрочила за тогава, за да има повод да се измъкне оттук по-рано. — Дали да не се съсредоточим върху деловите въпроси? Гордън каза, че си добър архитект — Джесика погледна покритата с корк стена. — Всички тези проекти твои ли са, или ги е правил някой твой помощник?

- Мои са.
- А онези в приемната?
- Някои също са мои, други — не.
- А кой е Гудуин?
- Моят съдружник. Запознахме се в Ню Йорк. Специализирал се е в промишленото проектиране. Аз пък проектирам само къщи и жилищни сгради, така че се допълваме взаимно.
- Той беше ли отвън в приемната с другите мъже?
- Не. Ала мъжът с бежовото сако работи при нас.
- Какво правят подчинените ти?

— Движат и координират проектите.

— Архитекти ли са? — попита тя, макар и да бе готова да се закълне, че мъжът, когото бе чула до говори, бе архитект.

Картър кимна.

— При нас имаме трима архитекти, двама дипломирани, третият скоро също ще се дипломира, освен това в бюрото работят четирима чертожници, две секретарки и един деловодител.

— Ти ли си основният съдружник?

— В какъв смисъл, дали от двамата печеля повече пари ли? — попита той и когато Джесика кимна, поясни: — Миналата година — да, по-миналата — не. Зависи.

— А искаш ли да се заемеш с „Крослин Райз“?

— Не особено — призна си Картър, после видя, че тя се бе ядосала от думите му, и протегна ръка. — Предпочитам имението да си остане такова, каквото е. Това е истината. Но ако нямаш пари да го поддържаш, трябва да се направи нещо — той опря лакти върху бедрата си и отпусна длани между коленете си. — А ако твърдо си решила да построиш малък жилищен район, ще се заема с проекта. По-добре да го направя аз, отколкото някой непознат.

— Ала сега и ти за мен си непознат — пророни вдървено Джесика. — Не си същият като момчето, израсло в „Крослин Райз“.

— Помня какво изпитвах навремето към имението. Сега дори разбирам по-добре тогавашните си чувства.

— Само не знам какви са подбудите ти.

— Нима ще излагам на риск всичко това — каза Картър и огледа кабинета, — колкото да ти отмъстя? Слушай, Джесика — продължи той с въздишка, — не отричам, че навремето бях по-различен, не се отказвам и от онова, което съм правил. Вече ти обясних. Наистина не бях цвете за мирисане. Сега обаче съм друг човек. Преминал съм през неща, които ти дори не си представяш. Животът ми приличаше на ад, ала успях да се измъкна, затова и ценя някои неща, на които другите изобщо не държат. Сред тях е и „Крослин Райз“.

На Джесика ѝ се искаше Картър да не седеше толкова близо, да не я гледаше така вторачено и да не говореше толкова разумно. Или бе пределно искрен, или ѝ разиграваше театър. Но колкото и неуверена да се чувстваше с него, тя нямаше друг избор и ще, не ще, трябваше да

прибегне до помощта му, ако искаше да осъществи намеренията си за имението.

— Как смяташ, идеята ми за „Крослин Райз“ изпълнима ли е? — попита го плахо.

— Бихме могли да опитаме.

— Ще нахвърляш ли няколко скици?

— Първо трябва да обсъдим по-подробно какво точно искаш. Трябва ми и регулационен план на парцела. Ще се наложи и да дойда до имението. Освен че не съм бил там от доста години, никога не съм го гледал с такива очи.

Джесика кимна. В думите му имаше логика. Нелогичен обаче бе тонът, с който ги казваше — спокоен и ведър, какъвто прилягаше на истински професионалист и мъж. За втори път от няколко минути съжали, че той седеше толкова близо до нея. Искаше ѝ се да не усеща толкова силно присъствието му. Грабна дамската си чанта и се изправи.

— Е, трябва да вървя — каза тя и насочи цялото си внимание към каишката на чантата, която започна да намества върху рамото си.

— Ала ние не се разбрахме нищо.

Джесика вдигна очи. Картър също бе станал от стола и сега стоеше само на крачка от нея. Тя тръгна към вратата.

— Как да не сме се разбрали? Уговорихме се да поговорим още, да намеря регулационния план на мястото и ти да дойдеш в „Крослин Райз“ — гледаше дръжката на вратата, но усети, че той също върви с нея към изхода. — Сигурно ще поговориш и с Гордън, за да ти изложи по-подробно плана си как да съберем пари за проекта.

— Възлагаш ли ми работата? — попита Картър и се пресегна пред нея да ѝ отвори вратата.

— Не знам. Първо трябва да направим всички тези неща.

— Кога можем да се видим отново?

— Ще ти се обадя по телефона — отвърна Джесика и тръгна уверено по коридора към изхода, а той закричи до нея.

— Защо не се уговорим още сега?

— Защото не знам каква ще бъде програмата ми.

— Чак толкова ли си заета?

— Да! — потвърди тя и спря като закована.

Погледна го, преглътна тежко, пак сведе очи и продължи нататък.

— Да — повтори почти през шепот. — Наближава изпитната сесия. По време на изпити съм доста заета.

Това обяснение като че ли го задоволи, от което, както и от вида на приемната, на Джесика й олекна. В присъствието на Картър съвсем бе изгубила самообладание. Той бе прекалено любезен и мил, държеше се прекалено мъжки. Притисната между учтивото му отношение и спомена за едно време, който я преследваше неотклонно, тя искаше час по-скоро да се махне оттук.

— Ще ми се обадиш ли? — попита Картър, докато отваряше вратата на приемната.

— Казах ти вече, ще ти се обадя.

— Имаш ли телефонния ми номер?

— Да.

Изпрати я чак до асансьора и натисна копчето.

— А ще ми дадеш ли своя?

Джесика сякаш бе благодарна, че имаше с какво да се заеме — започна да търси в дамската си чанта химикалка, написа номера върху малко тефтерче, откъсна листа и му го подаде. Тъкмо прибираше химикалката, когато асансьорът иззвънтя и спря. Тя погледна таблото със светещите цифри над асансьора, когато Картър каза:

— Джесика!

Тя се пристраши за последен път да го погледне в очите. И сбърка. Върху челото му се появи малка бръчица, по лицето му се бяха изписали объркване и изненада, ала и наслада. Когато той продължи, в тона му се долавяха и трите чувства:

— Наистина ми беше приятно да те видя! — каза съвсем искрено, учуден, че това си беше самата истина.

После се усмихна и в усмивката му имаше само удоволствие.

Точно тогава Джесика разбра, че бе загазила не на шега.

ТРЕТА ГЛАВА

Картър настина се радваше, че бе видял Джесика, макар и да не знаеше точно защо. Като малка винаги се бе отнасяла с пренебрежение, високомерно към него. А той я бе ненавиждал и непрекъснато, с огромна наслада се бе заяждал с нея. Понякога дори се бе държал жестоко. И бе гледал винаги да я настъпи по болното място.

Както личеше, тя не бе забравила нищо. Не бе особено радостна, че го вижда, макар и да бе склонила да се срещнат, което само идеше да подсказва в каква ужасна безизходица бе изпаднала с „Крослин Райз“. Затова и малко след като Джесика си тръгна, Картър се обади озадачен по телефона на Гордън.

Когато бе уреждал срещата, банкерът бе споменал само, че тя иска да обсъди с него някакъв архитектурен проект за имението. Сега обаче Картър го попитисна и Гордън призна, че Джесика има сериозни затруднения с парите. Спомена, че ѝ е предложил да привлечат неколцина инвеститори. Призна и че тя е настояла да има последната дума във всичко. После Гордън каза каква роля може да изиграе Картър.

Архитектът бе искрен в думите си, че предпочита „Крослин Райз“ да си остане такъв, какъвто е, но след като се убеди, че Джесика наистина няма изход и трябва да промени имението, му стана приятно, че ще участва в осъществяването на тази промяна. Това донякъде обясняваше чувството му на злорадство — имаше някаква справедливост в това, че се бе издигнал в живота дотолкова, та да предопределя активно бъдещето на „Крослин Райз“.

Ала бе доволен не само заради това. От чисто финансова гледна точка предложението бе много изгодно. Той го знаеше по интуиция, още преди да се бе заел с цифрите. След две-три години щеше да спечели доста голяма сума, при положение че вложеше в начинанието хонорара си за проекта и стоте хиляди долара, които можеше да инвестира допълнително в него.

С тези пари смяташе да разшири дейността на фирмата си. „Малой и Гудуин“ и сега преуспяваше, печалбите ѝ се увеличаваха от година на година, ала имаше някои проекти — по-скоро интересни в архитектурно отношение, отколкото доходоносни, с които Картър и съдружникът му можеха да се заемат само ако разполагаха с по-голям капитал и персонал.

Наред с останалото, докато работеше над преустройството на „Крослин Райз“ и като архитект, и като инвеститор, щеше да има възможност да вижда по-често Джесика. Продължи да си мисли за това дълго след като бе затворил телефона.

Колкото и невероятно да звучеше, наистина му се искаше да я вижда по-често. Тя не бе никаква неземна красавица. Не бе сексапилна или забавна. Изобщо не приличаше на жените, с които излизаше, пък и той не смяташе да излиза с нея. Но в края на кратката им среща бе усетил как го обзема някакво топло чувство към нея. Вероятно се дължеше на общото им минало — в него не бяха присъствали много от сегашните му познати, и слава Богу, защото Картър имаше доста минали грехове. И въпреки това изпитваше някаква топлота към тази жена, която го радваше особено върху фона на множеството противоречиви чувства, обзели го по време на самата среща.

Те го връхлитаха най-неочаквано — гняв и негодувание, появили се едва ли не машинално, като отговор и на най-дребния намек за арогантност от нейна страна, смущение и угризения при спомена какво ѝ бе причинил преди години. Джесика си беше същата, ала се беше и променила — бе остаряла, макар и времето да бе милостиво към нея. Нямаше бръчки, косата ѝ не бе толкова буйна, движенията ѝ бяха по-координирани, въпреки че тя очевидно се притесняваше. Сигурно заради него, макар че той се стараеше да се държи мило.

Даде си сметка, че му се искаше Джесика да го погледне през старомодните си очила и да види какъв човек бе сега — почтен и добър. Искаше му се да затвори и последната страница на своето минало. Искаше му се тя да го приеме. Макар и преди срещата да не се бе замислял за това, сега изведнъж му се стори много важно Джесика да го хареса и одобри. Само така Картър щеше да знае, че окончателно бе победил миналото.

В часовете след срещата Джесика се стараеше да мисли възможно най-малко за нея. Непрекъснато си намираще някаква работа, което не бе много сложно, защото изпитната сесия наближаваше и тя често имаше непредвидени срещи със студенти и асистенти. Телефонният номер на Картър сякаш бе прогорил дупка в тефтерчето ѝ, но Джесика гледаше да не обръща внимание на дима. Постоянно си втълпяваше, че трябва да запази самообладание. Трябваше да покаже на Картър, че не се притеснява от него.

Не се гордееше кой знае колко с начина, по който се бе държала в кабинета му. Бе плаха и ѝ беше проличало. Най-състрадателното нещо, което той бе направил по време на срещата, беше, че я бе изчакал да излезе от кабинета и чак тогава да се усмихне. Затова пък усмивката му я бе объркала, беше я развълнувала, бе я уплашила. Бе я предупредила, че работата ѝ с него в никакво отношение нямаше да е лесна и май бе за предпочитане изобщо да не се захваща.

Ала въпреки това тя му се обади. Чака цели два дни, после в четвъртък следобед реши да набере номера му, след като се прибра от съвещанието във факултета. Тези съвещания винаги протичаха весело, Джесика харесваше колегите си, те също я харесваха. В академичната област тя бе напълно уверена в своите способности. И така, насърчена от тази си увереност, се обади на Картър.

— Картър? Обажда се Джесика Крослин.

— Крайно време беше! — укори я той и тя веднага настръхна от шеговития му тон. — Вече си мислех, че си се отказала.

Джесика не знаеше как да реагира на шегата му — за пръв път чуваше Картър Малой да се шегува. Но заради съвместната им работа реши да не го прави на въпрос и отвърна простишко:

— Минали са само два дни.

— Това е много време.

— Бързаме ли за някъде?

— Човек винаги бърза, когато става въпрос за ентузиазъм и годишни времена.

Тези думи я озадачиха.

— Ентузиазъм ли?

— Запаших се по идеята и в момента разполагам с време да се заема с разработването ѝ — обясни той. — Доста рядко двете неща съвпадат.

Джесика му повярва, макар и да се запита дали нарочно ѝ бе подметнал колко зает беше и с колко малко време разполагаше.

— А какво общо имат годишните времена? — продължи тя малко скептично. — Сега сме април. Още не е започнало лятото, най-подходящото време за строителство.

— Да, ала тепърва ни предстои да правим проекта и да внасяме корекции в него — възрази весело Картър. — Докато проектът бъде одобрен, докато съберем инвеститори и сключим договор със строителите, ще стане септември, ако не и октомври. Трябва да започнем още сега — отсече категорично архитектът и замълча, после добави: — Гордън ми обясни как стои въпросът с парите и че държиш да одобриш плановете, преди да ги видят потенциалните инвеститори.

Джесика веднага застана нащрек.

— Това смущава ли те?

— Зависи дали одобряваш онова, което харесвам аз — засмя се той. — Шегувам се — допълни бързо.

— Не ми се вярва да се шегуваш.

— Шегувам се, разбира се. Клиентът ми плаща за работата, а аз му давам каквото иска.

— А ако смяташ желанието му за ужасно?

— Няма да приема поръчката.

— Излиза, че правиш всичко възможно клиентът да хареса онова, което проектираш — продължи да упорства Джесика — и тя не знаеше защо.

— Чак да правя всичко възможно — едва ли, но все пак се старая вкусовете ни да се доближат. В което няма нищо лошо. Това е единственият разумен начин да си вършиш работата. Освен това се предполага, че клиентът е дошъл при мен, защото харесва стила ми.

— Не знам дали харесвам стила ти — натърти Джесика. — Не съм го виждала.

Картър изпита чувството, че тя нарочно бе разлистила книгата на миналото и се чудеше за какво да се заяде с него. И както едно време, той нямаше намерение да ѝ остава дължен.

— Ако онзи ден ме бе помолила, щях да ти покажа снимки. Имам цяла папка. Така щеше да спестиш и на двамата много време и усилия. Ала толкова бързаше да се върнеш час по-скоро в безценната си кула от слонова кост...

Картър млъкна, осъзнал какво прави. Джесика продължи да мълчи. Той зачака тя да му се нахвърли както преди години, но младата жена пак не каза нищо.

— Още ли си там? — попита Картър вече по-дружелюбно.

— Да — прошепна Джесика, — ала и аз не знам защо. Нищо няма да излезе. Ние с теб сме като огъня и водата.

— Между нас стои миналото. Старите навици умират трудно. Извинявай. Беше излишно да ти говоря тези неща.

— Донякъде си прав — призна тя. — Наистина бързах да се прибера. Имах друга среща — искаше да му покаже, че не само той бе търсен. — Колкото до моята кула от слонова кост, тази кула е произвела отлични преводачи за срещи на най-високо равнище, както и за посолствата на САЩ в Москва и Бон и за консулството в Санкт Петербург. Не си мисли, че в работата си се рея само в облаците.

— Знам — отвърна спокойно Картър. — Извинявай — известно време той мълча с надеждата Джесика да му каже, че му е простила. Но явно нямаше да се отърве толкова лесно. — При всички положения бих искал да поговорим отново. Кога си свободна? Ако възникнат конфликти, ще се опитам да ги преодолея.

Колкото и да бе проклета, както я бе обвинил Картър, тя не можеше току-така да пренебрегне факта, че сега той се държеше много мило с нея. Погледна календара върху стената. От бележките по него видя, че следващите няколко седмици бе много заета. Ако зависеше от нея, предпочиташе да отложи срещата за след изпитите, когато щеше да е по-спокойна и да не се притеснява толкова в негово присъствие. Ала си спомни какво ѝ бе казал за времето. Искаше ѝ се час по-скоро да започне реконструкцията на имението. Колкото повече протакеше с подготовката, толкова по-голяма бе вероятността зимата да ги изненада и работата да се проточи още повече. А това щеше да бъде още по-мъчително за нея.

— Свободна съм във вторник сутрин — отвърна Джесика. — Искаш ли да дойдеш и да се поразходиш из „Крослин Райз“?

Картър усети как го обзема леко вълнение. От години не бе виждал имението и макар да не бе живял никога там — родителите му бяха взели под наем малка къща в града — да отиде отново в „Крослин Райз“ бе за него като да се върне в роден дом.

Имаше една среща, насрочена за вторник сутринта, но не бе трудно да я отложи.

— Във вторник ми е удобно. В колко?

— В девет рано ли ти е?

— Ни най-малко. Няма да е зле дотогава да нахвърляш идеите си и да ги обсъдим възможно най-подробно. Ако си виждала по вестниците и списанията снимки на къщи, които ти харесват, изрежи ги, сигурно ще влязат в работа. Ако знам какво горе-долу искаш, ще ми е по-лесно да проектирам.

— Спомена, че ти трябва и регулационния план. Да ти кажа, не помня да съм виждала такова нещо. Откъде да го взема?

— В общината сигурно го имат, ала аз ще имам грижата да го потърся. Ще се обадя по телефона и на път за теб ще мина да го взема. А ти ме чакай заедно с къщата и мислите си. Разбрахме ли се? — попита той след кратка пауза.

— Да.

— Тогава до вторник!

— До вторник.

Джесика все не можеше да реши дали да сложи кафето, или първо да изчака Картър и необичайно дълго умува върху това. Ту отсъждаше, че благоприличието изисква кафето да е готово и още щом той дойде, тя да му го предложи, ту си казваше, че ще прозвучи глупаво. Все пак щеше да идва не друг, а Картър Малой. Той не очакваше от нея нищо друго, освен да се заяжда, точно както едно време.

Но това бе преди доста години и Картър Малой се бе променил. Бе пораснал. Беше архитект. Мъж. От една страна, никак не й се искаше да се престарава само колкото той да се почувства добре дошъл в нейния дом, от друга обаче знаеше, че бе длъжна да се държи сърдечно с архитекта, който вероятно щеше да играе някаква роля в нейното бъдеще.

Колкото до Картър като мъж, Джесика се опита да си го избие от главата и предпочете да си мисли, че бе притеснена до смърт просто защото срещата бе много важна.

Той дойде точно в девет часа. Спря колата на посипаната с чакъл алея, извита на дъга на двайсетина метра пред портика, по който се виеше бръшлян. Автомобилът беше тъмносин и нисък, ала Джесика не би познала марката дори и да бе достатъчно спокойна, за да се замисли, а тя далеч не бе спокойна, обратното, чудеше се как да овладее нервите си.

Посрещна го на входната врата на къщата. С разтуптяно сърце видя как Картър влиза вътре, как оглежда приличния на ротонда вестибюл и как вдига очи към горната площадка на широкото вито стълбище.

— Колко... Колко странно — пророни накрая той с изненадващо смирен тон.

— Странно ли?

— Ами да. Странно ми е, че влизам през парадния вход. Че след толкова години виждам всичко това. Наистина къщата е невероятно хубава.

— Понеже не си я разгледал по-отблизо.

Младият мъж я стрелна озадачено с поглед.

— Всичко е вехто, износено и занемарено — поясни Джесика — бързаше да го каже преди него. — Величието на „Крослин Райз“ вече е помръкнало.

— Няма такова нещо — възрази Картър и отиде в средата на вестибюла. — Величието е заложено в самата постройка, в нейния план. Те не могат да помръкнат. Възможно е обзавеждането да е поостаряло, но къщата пак си е приказно хубава.

— Това оценката ти на професионалист ли е?

Той поклати глава.

— Не, на човек.

Погледът му бе привлечен от всекидневната. Вратата бе широка, помещението — огромно. През френските прозорци струеше ярка дневна светлина, избавяйки стаята от мрака, в който тя инак щеше да тъне заради тежката кадифена тапицерия. Слънцето озаряваше с коси лъчи огромната камина и прелестната дърворезба по боровата лавица над нея.

— Точно така, личната ми оценка. Винаги съм обичал къщата.

— Сигурно — вметна, кой знае защо, сприхаво Джесика.

Този път Картър я погледна по-хладно.

— Неприятно ли ти е да ме виждаш тук? Може би са засегнати викторианските ти чувства? И предпочиташ да ме виждаш отзад, при бараката на градинаря?

Най-неочаквано тя изпита угризения на съвестта.

— Естествено, че не. Извинявай. Просто си спомних как...

— Ще сбъркаш, ако се връщаш към миналото, защото ще си спомниш как съм се държал, ала не и как съм се чувствал. Изобщо не знаеш какво ми е било. Всъщност и аз доста дълго не знаех. Знам обаче, че обичах къщата и парка.

— А мен ме мразеше, защото живея в нея, а ти — не.

— Не знам дали съм те мразел, но наистина обичах „Крослин Райз“ и ми се ще да изразявам на воля чувствата си, докато се разхождаме из парка. Мога ли да го направя, или предпочиташ да ги потисна?

— Да потиснеш чувствата си ли? — тросна се Джесика, жегната, че той говореше толкова разумно.

— Ще го направя, ако се налага. Е, в това отношение изобщо не мога да се меря с теб. Ти обаче имаш зад гърба си дългогодишен опит. Нямах равна. Готов съм да се обзаложа, че освен всички дипломи, окачени на стената, имаш докторат и по самообладание — той присви многозначително очи. — Не ти ли втръсва да държиш всичко вътре в себе си?

Тя се разтрепери цялата. Опита се да си втълпи, че е от гняв, ала това не бе цялата истина. Картър бе на косъм от това, да повтаря неща, които ѝ бе казвал и навремето. Болката и обидата, които бе изпитвала преди години, заплашваха да я завладеят отново.

— Нищо не държа вътре в себе си — възрази Джесика и преглътна напрегнато.

— Държиш, и още как. Потисната си, както винаги — изрече той и веднага съжали. Тя изглеждаше уплашена и аха, да се разплаче. — Недей — прошепна Картър и вдигна ръце към нея. — Моля те! Извинявай. По дяволите, пак започнах да се извинявам. Направо не мога да повярвам. Защо ме караш да ти говоря неприятни неща? Защо ме предизвикваш?

Джесика не отвърна, само преглътна, за да не се разплаче, и вдигна лекичко рамене.

— Крещи ми! — нареди той — бе готов на всичко, само и само да спре избилите в очите ѝ сълзи. — Хайде! Кажи какво мислиш за мен. Кажи ми, че съм негодник и не знам какво говоря, защото изобщо не те познавам. Хайде, Джесика, кажи ми да си затварям устата. И да си гледам работата. Прати ме по дяволите.

Тя обаче не можеше да го направи. Дълбоко в себе си съзнаваше, че бе виновна, че го бе предизвикала много повече, отколкото Картър — нея. А и беше прав.

Наистина бе потисната. Но я заболя, че ѝ го казва тъкмо той. Заболя я много. Сега, на трийсет и три години, болеше къде-къде повече, отколкото навремето, когато бе шестнайсетгодишна.

Джесика отиде при стълбището и, обърнала гръб на госта си, се притисна към извитата колона.

— Цял живот съм живяла в „Крослин Райз“ — подхвана тя с треперлив глас. — Откакто се помня, тук е моят дом, мястото, където ми е спокойно на душата и което ме приема такава, каквата съм, без да иска нищо. Ала не ми е по джоба да поддържам имението и съм принудена да го продам — прошепна Джесика едва чуто, с неопишуема мъка в гласа. — Болно ми е, Картър. Не мога да ти опиша колко ми е болно. А като те гледам... — допълни тя задъхано и си пое въздух. — Като те гледам, отново ме оборват спомени. Сигурно се държа малко грубо.

Картър усети как отново го залива топлотата, която бе изпитал при първата си среща с Джесика. Тласкан от нея, отиде при нея, отпусна длани върху раменете ѝ и каза изненадващо нежно:

— Знам колко държиш на „Крослин Райз“. Наистина — увери я той и съвсем лекичко стисна раменете ѝ. — Искан ми се да ти предложи някакво чудотворно решение, с което имението да си остане такова, каквото е сега, но ако имаше такова решение, вие с Гордън досега да сте се сетили. Мога да ти обещаю, че ще направя страхотен проект за жилищния комплекс, който искаш да изградиш, ала колкото и да е добър, невъзможно е да запазим „Крослин Райз“ такова, каквото си го знаела през целия си живот. Знам, че те боли и сигурно ще те боли все повече, докато не приключи всичко — продължи Картър и пак стисна лекичко през копринената блуза раменете ѝ, изненадващо тънички и нежни. — Но болката само ще се усилва, ако и занапред продължим да се заяждаме като куче и котка — допълни той спокойно. — Вече ти

казах, като малък не бях прав. Ако можех да върна времето и да променя нещата, щях да го направя — без изобщо да се замисля, вдигна кичура, паднал върху рамото ѝ, и го прихвана с костената шнола, с която косата ѝ бе прибрана на ниска конска опашка. — Ала това е невъзможно. Затуй пък е възможно да се опитам да направя настоящето по-добро, а бъдещето — още по-добро. Тук важни са думите „ще се опитам“. Сигурно ще допусна грешки. Спонтанен човек съм, или по-точно, импулсивен, познаваш ме — Картър я обърна лекичко към себе си и щом видя искреното ѝ невинно изражение, заговори още по-нежно: — Важното в случая е, че за разлика от едно време вече мога да бъда вразумен, готов съм да изслушам всички смислени доводи. Така че, изтърся ли ти нещо, което не ти харесва или те обижда, кажи ми. Нека бъдем откровени един с друг!

Джесика го чуваше какво говори, но сякаш през лека мъгла. Усещаше как я залива приятна топлина, как се унася от гърления му мек глас и бавното, хипнотично движение на ръцете му.

— С удоволствие ще се заема с тази работа, Джесика — продължи той; черните му очи не помръдваха, ала въпреки това я виждаше цялата, всичките ѝ черти. — Но трябва да решиш дали работата с мен няма да те обремени още повече. Ако кажеш, няма изобщо да се захващам — рече в заключение, омаян от нежната кожа на бузата ѝ, която милваше с палец.

Пръстът му спря в ъгълчето на устната ѝ и заедно с него сякаш спря и времето. И на двамата изведнъж им хрумна, че стоят само на педя един от друг, че Картър я бе прегърнал, както би прегръщал желана жена, а тя го гледаше, сякаш бе влюбена.

Джесика не помръдваше. Кръвта ѝ бумтеше във вените, все едно ѝ се присмиваше, задето краката ѝ се подкосяваха, а тя нямаше сили да се откъсне от Картър. Той ѝ вдъхваше спокойствие. С него Джесика не се чувстваше така самотна. И усещаше, че е жена.

Картър бе не по-малко изненадан. Открай време бе гледал на Джесика като на някакво безполово същество, ала ето че сега, след като бе отпуснал ръце върху раменете ѝ, всичко в миг се бе променило. Всъщност не, беше се променило дори преди това. Беше му се приискало неудържимо да я закриля. Не помнеше дотогава да бе изпитвал подобно нещо към друга жена главно защото повечето жени, които познаваше, бяха силни и властни и за нищо на света не

позволяваха самообладанието да ги напусне. Но ето че му стана приятно, задето Джесика имаше нужда от него. Не че тя щеше да си го признае, ала си струваше Картър да помисли върху това.

Сега обаче не му бе до размисли — младата жена до него изглеждаше уплашена и беззащитна и за да не я притеснява, той отпусна ръце бавно, без желание.

Джесика наведе глава и вдигна ръка да намести очилата.

— Извинявай — прошепна тя, сигурна, че е изтълкувала превратно поведението му. — И аз не знам какво ме прихвана. Обикновено се владее повече.

— Имаш право да си разстроена — каза Картър спокойно, но не се отдръпна. — Няма нищо лошо в това, от време на време човек да губи самообладание.

Джесика не го погледна. Не каза нищо, омаяна от чистата мъжка миризма във въздуха. После се ядоса, че се държи като глупачка, и се прокашля.

— Направила съм кафе. Искаш ли?

Всъщност той искаше единствено да си поеме дъх. Да откъсне мислите си от уязвимата, плаха като сърна Джесика, която за миг бе пожелал.

— Дали първо да не се поразходим из парка? — предложи Картър. — Така ще знам какво имаш предвид, когато обсъждаме списъка. Нали си направила списък?

— Да — отвърна тя и го погледна.

— Добре.

Спомни си как бе усещал под пръстите си копринената й блуза. Джесика бе с пола, която й стигаше до средата на прасците, с плътни чорапи и ниски обувки, с които щеше да й бъде топло, ала копринената блуза бе съвсем тъничка и с нея тя сигурно щеше да премръзне.

— Няма ли да си вземеш пуловер? Навън е доста хладно.

Джесика кимна и извади от вградения гардероб сако, което облече припряно. Той щеше да й го държи, ако тя не бе избързала. Запита се дали след онова, което бяха изживели, и на нея й се иска да си поеме въздух, после се скастри, задето му хрумват такива небивалици. Дори и за миг да го бе пожелала като мъж, това изобщо не й беше в стила. Джесика за нищо на света не би си позволила да изпитва плътска страст точно към Картър Малой, ако изобщо знаеше

какво е плътска страст. А и той не би казал, че си пада кой знае колко по нея. Просто бе забелязал, че и тя бе жена от плът и кръв, че бе поинтересна, отколкото му се бе струвала преди, и покрай това си бе казал, че може би ще му се прииска да я опознае по-добре.

Излязоха през парадния вход, минаха по покритата с кирпич пътека, прекосиха алеята за автомобили и тръгнаха по разлатата морава, която в единия край се спускаше полегато към морето.

— Това е най-хубавото годишно време — отбеляза Картър и си пое дълбоко въздух. — През пролетта всичко е ново и свежо. След седмица-две дърветата вече ще са напъпили — извърна очи към Джесика, която гледаше умърлушено към брега, и макар да се съмняваше, че въпросът му ще бъде посрещнат добре, не му се щеше да се прави, че не забелязва тъгата ѝ. — Какво ще правиш, ако все пак решиш да застроиш „Крослин Райз“?

Тя не отвърна. Бе пъхнала ръце в джобовете на сакото, бе отметнала глава и бе изправила рамене.

Благодарение на свежия въздух и разходката си възвръщаше равновесието, поразклатено, когато Картър бе стоял само на крачка от нея.

— Не знам — каза накрая Джесика.

— Тук ли ще останеш?

— Още не съм решила. Сигурно ще ми бъде тежко. Но вероятно ще ми бъде още по-тежко да напусна имението. Наистина не знам. Нека първо стигнем дотам — рече в заключение тя и спря.

Той също застана до нея и проследи погледа ѝ надолу по склона, към морето.

— Кажи ми какво виждаш.

— Нещо малко и красиво. Кей за яхти. Няколко магазинчета. Погледни скалите, извити са на полумесец. Ей там виждам лодки... — посочи Джесика далечния десен връх на полумесеца. — С малък плаж и магазини покрай пътеката.

Картър си помисли, че не би наредил елементите точно както нея, ала това не бе чак толкова важно.

Той тръгна отново.

— А този склон?

Тя закричи до него.

— Лично аз бих го оставила такъв, какъвто е. Може би все пак няма да е зле да засадим тук-там храсти и да прокараме пътеки, за да не се съсипва тревата.

Заслизаха към брега.

— Навремето се пързеляше тук с шейна. Помниш ли?

— Да.

— Нова и лъскава.

— Защото не я използвах много. Не ми беше интересно да се спускам сама.

— Сигурно аз нямаше да имам нищо против да се попързеляме заедно.

— Заедно ли? — възкликна искрено Джесика.

— Всъщност не — поправи се Картър и спря. — Сигурно щях да те подгоня към дърветата, да те засипя със сняг и да си се пързелям сам.

Тя се подсмихна лукаво и го погледна.

— И аз мисля така.

Усмивката ѝ — макар и едва загатната, му хареса. И от нея лицето ѝ не се напука. Обратното, подмлади се и той също се почувства по-млад.

— Голям грубиян бях.

— Така си е.

— Кой знае какви страхотии си писала за мен в дневника си.

— Никога не съм водила дневник.

— Виж ти! Странно. Мен ако питаш, си точно от хората, които пишат дневници.

— Имаш предвид прилежна ли?

— Книжна.

— Пиших стихове.

Той присви очи, за да си спомни по-точно.

— Ами да. Наистина пишеше.

— Но не бяха посветени на теб — побърза да добави Джесика.
— Пиших стихове за красиви неща, а в онези години не откривах у теб нищо красиво.

— Сега откриваш ли? — не се сдържа Картър.

Дали от чистия въздух, дали от ветреца, който развяваше косата ѝ, или от ритмичния плисък на вълните, който я унасяше, тя усети как

си възвръща самообладанието. Чувстваше се по-спокойна от преди в негово присъствие и това ѝ вдъхна смелост да отговори на въпроса му.

— Имаш хубава кожа. Акнето е изчезнало.

Изненадващо за самия него му стана приятно от комплимента.

— Отървах се окончателно от пъпките, когато бях на двайсет и пет години. Пубертетът ми продължи доста дълго — в много отношения.

На Джесика ѝ се искаше много да го попита защо е бил толкова буен като дете, ала предпочете по-леките теми.

— Откъде ти е тенът?

— От Ангилла. В началото на март прекарах там една седмица.

Бяха излезли на плажа и тръгнаха по едрия пясък.

— Хубаво ли беше?

— Много. Слънчево и топло. Спокойно. Починах си.

Беше ѝ на устата да го попита дали е бил сам.

— Не си бил женен, нали?

— Не.

— Пък аз си мислех, че си бил женен цели три пъти — подметна тя, кой знае защо, с някогашния сарказъм.

— Не си далеч от истината. Но просто не ми се искаше да се женя. Знаех, че от мен няма да излезе добър съпруг. Или може би все не срещях подходяща жена.

— Говориш в минало време. А сега как е?

— Сега ми е още по-трудно да намеря свестни жени. Прехвърлят ли трийсетте, вече са много обременени, а някак не върви на близо четирийсет години да се женя за двайсетгодишна хлапачка. Младите жени не са достатъчно зрели, по-възрастните са прекалено зрели.

— Прекалено зрели в смисъл на обременени ли?

Той кимна и спря, после пхна ръце в джобовете на тъмния си панталон и се загледа към водата.

— Имат си своите професии. Вече са свикнали с някакъв начин на живот. Трудно се приспособяват към нови хора, а и са доста придилични към околните. Това усложнява всяка връзка.

— А ти не си ли придиличен? — попита Джесика — искаше ѝ се да защити представителките на нежния пол, въпреки че имаше доста приятелки, които живееха сами, за да е наясно, че Картър бе прав.

— Естествено, че съм придирчив — отвърна той и вдигна рамо. — И аз остарявам. Също си имам професия и установен начин на живот. Затова и си ходя ерген — Картър се огледа и припряно смени темата. — Сигурно искаш до крайбрежната ивица да имат достъп само хората, които ще живеят тук.

— Не знам. Още не съм мислила — рече Джесика и се взря в бръчицата върху челото му. — Проблеми ли има?

— Проблеми? Не, стига да си наясно какво искаш и да приемаш разумни предложения. Според мен тук трябва да има или най-обикновен кей с плаж и с навес за лодките, или цяло пристанище с магазини и съответния персонал, който да ги обслужва. Ала ако предпочетеш пристанището и магазините, няма как да ограничиш достъпа до тях. Би могла да направиш частен яхтклуб, в който да членуват хора от цялото северно крайбрежие, и да ограничиш достъпа до плажа, като сложиш високи членски вноски, но инак всички трябва да имат достъп до плажа, в противен случай магазините — поне такива, каквито аз си ги представям, няма да издържат и ще фалират — обясни той, като се взираше в брега. После се извърна към нея. — Какви точно магазини имаш предвид?

— Ами дрогерия, магазин за хранителни продукти, книжарница, магазин за сувенири, откъдето да пазаруват хората, живеещи в комплекса — каза тя, ала видя, че Картър клати глава. — Няма ли да стане?

— Не, ако закриеш достъпа до брега. Такива магазини трябва да имат оборот, ако ограничиш достъпа на клиенти, ще фалират.

Джесика си даде сметка колко малко разбираше от тези неща.

— Представях си съвсем малки магазинчета.

— Дори най-малкият магазин трябва да има оборот, за да оцелее. Не бива да ограничаваш достъпа до плажа.

— И какво, значи цели тълпи от хора ще се мъкнат тук с колите си, така ли?

Никак не й се щеше това да става — личеше й от израза върху лицето.

— Не е задължително да идват с коли. Можем да направим така, че крайбрежието в комплекса да е пешеходна зона.

— Не знам — прошепна тя притеснено, после се обърна и тръгна към къщата.

Картър закрачи мълком до нея.

— Не е нужно да решаваш още сега — рече ѝ след малко.

— Но нали самият ти каза, че нямаме време за губене.

— Да, ала само ако искаш да започнем още тази година.

— Изобщо не искам да започваме — натърти Джесика и ускори крачка.

Той знаеше, че никак не ѝ е лесно, и я остави да върви напред. Тя стигна върха на склона и се обърна, после извърна очи към него и попита плахо:

— Успя ли да вземеш регулационния план?

Картър кимна.

— Да, в колата е.

— Ще ти трябва ли, докато обикаляме гората?

— Не, ще го разгледам по-късно. Сега искам само да ми покажеш местата, където смяташ да бъдат къщите. Когато взимаме окончателното решение, ще трябва да се съобразяваме и с екологичните фактори, но не е зле да знам идеите ти — той си пое дълбоко въздух, сложи ръце на кръста си и огледа от край до край гората. — Навремето непрекъснато кръстосвах из нея, ала бе преди доста години, пък и никога не съм разглеждал имението като архитект.

Джесика се взря в лицето му, но колкото и да ѝ се искаше, не разбра какво усеща Картър в този момент. Чувстваше се много объркана, имаше нужда от помощ.

— Спомена, че с удоволствие ще се заемеш с проекта — рече тя и пое по една отъпкана пътека, сигурна, че той ще я последва.

— Да.

— Защо?

— Защото е интересен. „Крослин Райз“ е част от моето минало. Мястото тук е красиво и за мен е професионално предизвикателство да запазя тази красота. Постигна ли го, ще се утвърдя още повече като архитект. А и ще съм удовлетворен като човек. Освен това, ако се вслушам в предложението на Гордън и вложя средства в начинанието, ще спечеля и малко пари. Ще ми влязат в работа.

Джесика бе изненадана.

— Мислех, че печелиш добре.

— Да, така е. Ала ако разполагам със средства, ще съм в състояние да отказвам поръчки, които са ми скучни и които сега съм

принуден да приемам само заради парите, и да правя проекти, които макар и неизгодни, представляват интерес за мен.

Доводите му бяха убедителни и разумни. Самият Картър бе много по-разумен, отколкото бе очаквала. Гордън бе казал, че архитектът се е променил. Твърдеше го и самият той. И сега, докато вървяха по пътеката и сухата ланшна шума пукаше под нозете им, тя за пръв път се запита какво ли бе в дъното на тази промяна. Само възрастта? Едва ли. По света имаше прекалено много провалили се хора на зряла възраст, за да го повярва. Може би Картър просто бе улегнал. Но като момче бе направо невъзможен, непрекъснато вършеше лудории и създаваше неприятности и „улегнал“ бе прекалено мека дума, за да опише неговото преобразяване. Наистина бе неузнаваем, макар че от време на време пак се държеше импулсивно и не си мереше много-много думите.

Известно време вървяха, без да продумват. Когато наближиха малкото изкуствено езеро, освен пукота на листата сегиз-тогиз чуваха и крякането на патиците. Джесика излезе по горската пътека на полянката и спря. Повърхността на езерцето и бреговете му бяха изпъстрени с лъскавите сини, зелени и алени главици на патиците, които очакваха с нетърпение да се пукне пролетта.

— Смятам някои от къщите да бъдат тук, стига, разбира се, да вземем мерки, така че да не пострадат птиците. Мястото е прекалено хубаво, за да бъде съсипвано.

Той се съгласи.

— Как искаш да бъдат разположени къщите — да са откъснати една от друга или да са на групи от по две-три, които са свързани помежду си, както в града?

— И аз не знам — отвърна тя, без да го поглежда. Установи, че така ѝ бе по-леко. Беше ѝ по-спокойно да наблюдава главиците на патиците, които ту се показваха над водата в езерцето, ту пак се скриваха. — Ти как мислиш?

— Предпочитам да са долепени както в града. Вече си представям как ще ги съчетаем с къщата, която е в стил „Крал Джордж“.

— Няма ли да запазим стила по-добре, ако къщите са самостоятелни?

— Да, ала няма да е толкова интересно — отвърна Картър и я озари с усмивка, в която се долавяше самоирония. — А и за мен като архитект предизвикателството ще е по-малко. Но бих препоръчал къщите да са долепени и от икономически съображения. Да вземем езерото с патиците. Ако построиш тук самостоятелни къщи, няма да искаш те да са повече от две-три, което ще ги оскъпи. Ако направим обаче три-четири малки кооперации, всяка с по две-три еднофамилни къщи, жилищата ще бъдат по-евтини и ще ги продадем по-бързо, и то с добра печалба.

Джесика си спомни как Гордън ѝ бе говорил за печалба. И сега реагира, както тогава — направо ѝ призля.

— Парите не са най-важното.

— За теб може би не...

— А за теб най-важни ли са? — прекъсна го тя и го прониза с поглед.

Ала той изобщо не се смути.

— Дори и да не са най-важни, няма как да ги подминем. Гарантирам ти, че за хората, които Гордън смята да привлече в консорциума, наистина са най-важни. Ние с теб може и да имаме някакви лични чувства към имението. Другите обаче, дори и да харесат мястото, дори и да искат да го съхранят, доколкото е възможно, в сегашния му вид, няма да са свързани с него емоционално. За тях това е начинание, от което очакват да спечелят.

— Защо си толкова груб? — попита Джесика, подразнена, че Картър всъщност бе прав.

— Мислех, че искаш да чуеш истината.

— Да, но не е задължително да си груб.

Тя се обърна рязко и без да обръща внимание на патиците, които се стреснаха от движението, тръгна назад към пътеката.

— Искаш да ти хвърлям прах в очите ли? — попита пак той и закричи след нея. — Къде отиваш?

— На ливадата — извика Джесика през рамо.

Картър я настигна почти без усилие.

— Слушай, Джесика, ако смяташ да осъществиш проекта, не бива да си затваряш очите за фактите. Или финансираш сама преустройството...

— Ако имах толкова пари, нямаше да има никакво преустройство!

— Добре, де, значи нямаш парите — продължи той и спря, подразнен от сприхавостта и докачливостта, с които тя крачеше вироглаво пред него. — Как така нямаш пари? Не проумявам. Къде са отишли всичките ти пари? Родът Крослин е доста богат.

— Бил е.

— Ала къде са отишли парите?

— Откъде да знам! — тросна се Джесика и се обърна рязко с лице към него. — Никога не са ми трябвали. Притежаваше ги баща ми, който, както си мислехме всички, ги е вложил на сметка. Никога не съм питала. Просто не ме е интересувало. Какво знам сега? — махна тя с ръка. — Затворила съм се в своята кула от слонова кост. Какво знам за парите, които би трябвало да са тук, а ги няма?

Картър я хвана за ръката, преди Джесика да бе успяла да я пусне.

— Не те виня. По-спокойно!

— По-спокойно ли? — извика тя. — Единственото сигурно нещо в живота ми е на косъм да бъде изравнено със земята — и то не за друго, а защото аз съм решила така, — а ти ми разправяш да съм била спокойна! Пусни ме!

Той обаче не пусна ръката ѝ — вместо това вплете дълги пръсти в нейните.

— Сигурно не ти е много приятно, че „Крослин Райз“ ще се промени, но това все пак не значи, че ще настъпи краят на света. За Бога, та това е само една къща.

— Това е историята на моето семейство.

— Е, значи е време да напишеш нова глава. „Крослин Райз“ винаги ще си остане „Крослин Райз“. Така де, имението няма да изчезне. Само ще го постегнем и разкрасим. Нима не е по-добре да го направим сега, когато си тук, за да държиш всичко под око, отколкото когато умреш? Както гледам, нямаш цяла орда деца, на които да го завещаеш.

От всичко, което ѝ бе казал, я заболя най-много от тези негови думи. Един от най-мъчителните въпроси за нея бе семейството, желанието ѝ да предаде гените на Крослин на следващото поколение. Приятелите ѝ не говореха пред нея за това. Дори Гордън не отвори дума за тези неща, докато обсъждаха бъдещето на имението. Ето че

именно Картър Малой заби ножа в кървящата рана и това вече ѝ се стори прекалено.

— Пусни ме — пророни тя, свела глава, и задърпа ръката си.

— Няма.

Джесика стисна зъби и се задърпа още по-силно, дори се опита с другата ръка да разтвори пръстите му.

— Настоявам да ме пуснеш!

— Няма. Прекалено разстроена си.

— Не ми помагаш особено — промълви тя и вдигна очи — вече не се притесняваше, че той ще види сълзите ѝ. — Толкова ли се налага да ми говориш неща, от които боли неописуемо? — пророни тихо. — Защо го правиш, Картър? И навремето все успяваше да направиш или да кажеш онова, от което ще ме заболи най-много. И сега е същото. А твърдеше, че си се променил. Ала пак ми причиняваш болка. Защо? Защо не си гледаш работата и не ме оставиш на мира?

Броени мигове, след като тя го каза, той се запита същото. Не би трябвало да се вживява толкова — можеше да се заеме с поръчката, както с всяка друга. Но бе емоционално обвързан — и то не само с „Крослин Райз“, а и с нея, и затова, без дори да се замисля и да умува върху подробностите, се пресегна, притегли я и я притисна в обятията си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Като малък Картър си бе мислил, че Джесика е направена от малки осилчета. Сега, когато я докосна първия път, се сети за това и изпита известни опасения, но едва след като я прегърна и я притисна до себе си, видя, че всъщност тя бе изненадващо крехка. Не по-малко изненадваща бе нежността, която изпита към нея. Обясни си го със сълзите, които бе видял в очите ѝ. Знаеше, че Джесика още се опитва да ги преглътне.

Наведе се и пророни съвсем тихо в нашепващия вятър:

— Поплачи си, Джесика. В това няма нищо лошо. Никой няма да те укори, затуй пък ще ти олекне.

Тя обаче не можеше да даде воля на сълзите си. И бездруго се бе държала пред него като някаква слабачка. Само това оставаше сега, и да ревне.

— Не се безпокой, няма ми нищо — рече Джесика, ала не се дръпна.

Отдавна не я бе прегръщал никой. Искаше ѝ се още малко да усеща топлината му — още ѝ бе криво заради онова, което ѝ бе казал.

— Не го правя нарочно — прошепна той все така гърлено и тихо. — Когато бяхме малки, често ти правех напук, но сега не е така. Не искам да те обидя, понякога просто дрънкам каквото ми хрумне. Извинявай, Джесика. Извинявай, ако съм те обидил. Знам, трябва да си гледам работата и да те оставя на мира, ала не мога, сигурно защото те познавам отдавна и по един или друг начин сме свързани. Или може би защото родителите ти починаха и сега си сама. Или защото съм ти длъжник заради всичко, което съм ти причинил преди години.

— Да, де, но сега отново ме обиждаш — пророни тя тихичко и жално.

— Не е нарочно — продължи Картър и я замилва леко по гърба. — Знам, изживяваш тежък период и искам да ти помогна. Ако можех да ти дам на заем парите, които са ти нужни, за да запазиш „Крослин

Райз“, щях да го направя, ала не разполагам с такива средства. Гордън спомена, че си затънала в дългове.

— Ето виждаш ли? — рече Джесика, жегната, че ѝ го напомня. — Пак го правиш.

— Не, просто ти обяснявам защо не мога да ти помогна повече. Постигнах много в живота, но не съм баснословно богат. Самият аз не мога да си позволя да притежавам имение като „Крослин Райз“. Имам в града луксозен апартамент в скъпа жилищна сграда, който обаче не е голям.

— Не те моля да...

— Знам, ала въпреки това искам да ти помогна, да облекча положението ти. С други думи, искам да бъдем приятели.

Приятели ли? Картър Малой, нейният враг още от детинство, ѝ предлагаше да бъдат приятели. Звучеше ѝ невероятно. Но още по-невероятно бе, че тя се бе притиснала до него и силата му ѝ действаше успокояващо. И през ум не ѝ бе минавало, че някога ще ѝ се прииска да го докосне, камо ли да усети силата на тялото му. А Картър наистина бе силен, и то не само физически, а за нейно съжаление и емоционално. И Джесика можеше да се възползва от тази сила.

— Освен това ми се иска да науча повече за теб — продължи той. — Когато бяхме малки, често ти говорех ужасни неща. Въобразявах си, че изобщо не ти пука и не ми обръщаш внимание.

— Обръщах ти, и още как! И ме болеше много.

— Ако го знаех, сигурно съм щял да се заяждам още повече — призна си Картър най-чистосърдечно. — Сега обаче нямам такова желание. Стига да знам какво си мислиш и кои са уязвимите ти места, ще се опитам да не ти причинявам болка. И дори може би ще съм в състояние да ти помогна да ги преодолееш и да се отървеш от тях — допълни той — наистина му се щеше да опита. — Звучи високопарно, ала ако човек не си поставя високи цели, няма да иде доникъде.

— Да стигне — поправи го тя и вдигна глава. В гласа ѝ нямаше и следа от сарказъм, но затова пък се долавяше любопитство. — Кога си станал философ?

Картър се взря в очите ѝ, гълъбовосиви зад очилата.

— Когато бях във Виетнам. Именно там се промених — поясни той и забелязал удивения ѝ поглед, се развесели. — Не си ли се питала какво е в дъното на тази промяна?

Джесика поклати едва забележимо глава.

— Още не съм я установила.

— Дори и да не си, това си е самата истина. Ще ти го докажа, стига да ми дадеш възможност, ала няма как да го направя, ако ми се нахвърляш всеки път, когато изтърся нещо необмислено — тя понечи да възрази, но Картър долепи пръст до устните ѝ. — Схватлив съм, Джесика. Говори ми! Изтъквай ми разумни доводи! Вразумявай ме! Обяснявай ми как стоят нещата. Няма да ти обърна гръб и да си тръгна. Ще те изслушам.

Тя притисна пръсти към твърдия плат на ризата му точно над колана, очите ѝ зад очилата се разшириха.

— А после? — попита го пак без сарказъм. Ала сега вместо любопитство изпитваше страх. — Няма ли да се възползваш от онова, което съм ти казала, и да го обърнеш срещу мен? Ако търсиш отмъщение, така ще го получиш лесно.

— Отмъщение ли?

— Винаги си ме мразел.

Той поклати глава, все така, без да сваля очи от нейните.

— И аз мислех, че те мразя, но всъщност мразех себе си. Ето още нещо, което научих наскоро. По ред причини бях нещастно дете. Не твърдя, че съм се преобразил за една нощ. Четири години бях в армията. Там разполагах с предостатъчно време, за да обмисля доста неща. Когато се върнах, още мислех за тях — Картър прокара лекичко длан над кръста ѝ. — Последния път, когато те видях, още не бях съвсем наясно със себе си. Нали помниш? Беше на шестнайсет години.

Споменът наистина ѝ тежеше и Джесика наведе глава, ала усети как той опира брадичка о темето ѝ.

— И тогава се държах ужасно с теб — каза ѝ.

— Тогава се държа най-ужасно. И без това не бях уверена в себе си, а онова, което ми каза...

— Не си била уверена в себе си ли? — изненада се Картър и спря да я милва. — Не ти вярвам.

— Наистина.

— Нямаше такъв вид.

— Да, но отвътре ми вреше и кипеше. За втори път отивах на среща с момче — започна тя и после думите бликнаха сами, така, че вече не можеше да ги спре. — Момчето не ми харесваше, всъщност

изобщо не ми се ходеше на тази среща, ала за мен бе много важно да не оставам по-назад от приятелките си. Те си имаха гаджета, аз също исках да си имам. Щяхме да ходим на абитуриентския бал в неговото училище и трябваше да бъда облечена официално. Мама ми бе избрала една рокля, на нея й стоеше страхотно, но аз изглеждах направо ужасно. Нямах нейното лице и фигура, а и косата ми е друг цвят. Въпреки това облякох роклята, обух чорапите и обувките, които бяха в тон с нея, а мама ми направи косата и ме гримира. После застанах пред входната врата и както се гледах в стъклото, се опитах да вдигна роклята, за да ми стои по-добре и... И точно тогава ти се показва иззад къщата. Каза ми, че колкото и да тегля роклята, пак ще ми стои като на бостанско плашило. Каза ми още...

— Недей, Джесика.

— Каза, че всеки мъж, който има капчица ум в главата, ще го види веднага, ала да не съм се безпокояла, защото който имал ум в главата, нямало да ми определя среща. Но и това не било болка за умирање, понеже...

— Недей, моля те...

— Понеже съм била една смотанячка и грозотия и единственото, което съм можела да предложи на един мъж, били парите. Все съм щяла да си купя мъж. Каза ми, че парите са сила и...

— Престани, Джесика...

— После бръкна в джоба си, извади банкнота от един долар и ми я напъха в деколтето с думите да съм се опитала да подкупя гаджето си да ме целуне.

Тя замълча, притеснена, че бе дала воля на чувствата си от унизителната случка, въпреки че оттогава бяха минали цели седемнайсет години. Ала дори и да искаше, вече нямаше как да върне думите назад. Обаче още преди да бе осъзнала какво бе направила, Картър обгърна с длани лицето ѝ и го извърна към себе си.

— А той целуна ли те?

Джесика поклати глава.

— В такъв случай съм ти длъжник и за това — прошепна Картър и още преди тя да се бе досетила какво точно има предвид, допря устни до нейните.

Джесика се опита да се отскубне, но Картър я държеше и докосваше устни до нейните, докато тя ги разтвори и също го целуна

лекичко.

Целуваха се малко, ала Джесика бе като вцепенена.

Дишаше запъхтяно, беше направо замаяна. В този миг изпита нещо, което би могла да нарече наслада, но след като пулсът ѝ се успокои и мислите ѝ се избистриха, усети само неверие.

— Защо го направи? — прошепна тя и сведе очи, та той да не види смущението ѝ.

— Не знам — наистина не бе имал намерение да я целува. — Сигурно ми се е приискало. Не виждам нищо лошо в това.

— Не биваше да го правиш — каза Джесика и се опита да се отскубне от прегръдката му.

Картър я пусна. Без топлината му тя веднага усети как я втриса и се сгуши в сакото. Опита се да си възвърне самообладанието, намести очилата и вдигна очи към него.

— Хайде да тръгваме. Трябва да огледаме доста места.

Джесика не изчака той да ѝ отговори и забърза по пътеката, която се виеше на дъга зад къщата. Вървеше изправена, с високо вдигната глава, и изглеждаше много по-самоуверена, отколкото всъщност бе. Инстинктът ѝ подсказваше, че бе изключително важно да се преструва, че изобщо не са се целували. Не можеше да си позволи да мисли за това, инак щеше да даде повод на Картър да злорадства. Можеше да си представи гадничката усмивка върху лицето му, затова и не се обърна. Знаеше, че той върви след нея, чуваше как сухите листа попукват под обувките му. Картър безспорно си мислеше, че тя изобщо не умее да се целува.

За разлика от него. Бе невероятно обигран. Не че на Джесика не ѝ бе харесало. Ала не биваше да се издава, защото той щеше да я помисли за кръгла глупачка.

Божичко, в каква нелепа ситуация се бе озовала! Вървеше през имение, което обичаше, но което след година вече нямаше да бъде нейно, а подире ѝ вървеше демон от миналото, който бе изникнал в живота ѝ, за да се възправи пред нея под формата на неотразим мъж. Реши, че ще мисли само за проекта. Каквито и да бяха отношенията ѝ с Картър, сега тя бе с него само и единствено заради този проект. И толкоз.

Вървяха мълчаливо, докато накрая пътеката ги изведе през дърветата на малка полянка. Макар че тревата едва бе покълнала след

зимния студ, и Джесика, и Картър помнеха, че през пролетта и лятото тя тук бе тучна и висока.

Тя спря. Когато той я настигна, му каза:

— Смятам тук да бъде другата група къщи. Местността е много красива, а и вече е разчистена. Тоест, ще бъдат унищожени по-малко дървета. Ще ми се да съсипваме възможно най-малко природата.

— Разбирам те — съгласи се Картър, а после излезе на полянката.

Бе доволен, че разбира поне това. Дума да няма, изобщо не разбираше защо я бе целунал и защо му бе било толкова приятно. Ала сега не бе в състояние да мисли за това, ето защо се запъти към другия край на овалния четириаков парцел, като от време на време спираше, за да огледа мястото. Постоя отсреща, явно обмисляше нещо, после се върна през средата на поляната при Джесика.

През това време — понеже не знаеше какво друго да прави, тя го разглеждаше съсредоточено. Неотразим мъж ли? Ами да. Дрехите му — мъхесто сако, тъмносив панталон, снежнобяла риза — бяха скъпи и му стояха като излети, но той бе неотразим не заради тях, а заради снажното си, сякаш изваяно тяло, широкоплещесто и с дълги крайници. Картър вървеше напето и самоуверено, с гордо отметната глава, с подчертано волево изражение върху смуглото лице, което бе някак загадъчно.

Дори и да бе усетил, че Джесика го наблюдава, той изобщо не се смути. Ала тя и за миг не се съмняваше, че Картър се ползва с голяма популярност сред представителките на нежния пол — беше от мъжете, по които лудеят всички жени.

Джесика въздъхна, въздъхна още веднъж и пое бавно по пътеката. Вървя няколко минути и чак тогава той я настигна.

— Какво ще кажеш? — попита го тя, без да се обръща.

— Комплексът ще стане за чудо и приказ.

— Ако искаш да поразгледаш още, ще те чакам в къщата.

— Студено ли ти е? — поинтересува се Картър, защото Джесика все така се гушеше в сако.

— Не, чувствам се добре.

Той се извърна и погледна пак полянката.

— Аз също. Засега видях каквото исках да видя. Все пак това е само предварителен оглед. Какво още искаш да видим?

— Боровата горичка.

Картър бе изненадан.

— От другата страна на къщата ли? — след като тя кимна, той възкликна: — Сигурна ли си, че искаш да строим и там?

Джесика вдигна очи към него.

— Трябва да има къщи на три места. Ако се сещаш за някое подходящо място, съм готова да те изслушам.

Картър се помъчи да си спомни какво имаше в южната част на имението и след като си представи местността, трябваше да признае, че изборът бе много подходящ.

— Лошото само е, че ще се наложи да изсечем дърветата. Там е залесено, не е като на поляната или при езерото с патиците — той поклати глава. — Сърцето ми се къса при мисълта, че ще отсечем дори един-единствен бор.

Тя въздъхна тежко и каза:

— Сега вече знаеш как гледам на този проект. Струва ми се светотатство. Но нямам избор.

Решена да не губи самообладание, Джесика погледна право напред и продължи нататък. За пръв път Картър наистина знаеше какво ѝ бе на душата. И той се бе чувствал по един начин, докато бе обмислял идеята да променят „Крослин Райз“, и по съвсем друг сега, докато се разхождаше из имението, докато го разглеждаше и долавяше уханието му, докато бе заобиколен от величавата природа, най-неочаквано станала подвластна на хората.

Когато навлязоха в боровата гора, усети това величие още по-силно. Вековните дървета се бяха устремили към небосвода, сякаш за да го свържат с това място. Под тях се виждаха млади борчета, още пониско имаше и шубрак, който се мъчеше да се добере до светлината. Под нозете им се стелеше мек килим от мъх и борови иглички. Всичко ухаеше божествено на смола.

Нямам избор, бе казала тя, изразявайки по друг начин нещо, за което вече няколко пъти бе споделяла с него, и Картър ѝ вярваше. И заради това бе още по-твърд в решението си проектът му за комплекса наистина да е много хубав.

Когато се върнаха в къщата, Джесика едва ли не съжаляваше. Наистина навън ѝ бе доста студено, макар и да не бе казала на Картър, да не би той, не дай си Боже, да ѝ предложи самото си, ала навън, под

ширналите се небеса, властното му мъжко присъствие като че ли не се усещаше толкова силно. А тук, вътре, то я затискаше като оловен похлупак.

— Сигурно искаш да се разходиш и из къщата — предположи тя притеснено, докато минаваха през задния вход и влизаха в кухнята.

— Няма да е зле — потвърди Картър. — Но кафето ухае чудесно. Нали нямаш нищо против да взема и чашата?

Джесика бе признателна, че има с какво да се заеме.

— Искаш ли сметана или захар?

— Сложи ми и двете.

Тя му наля от кафето и сложи захар и сметана, като се стараеше да не издава вълнението си.

— Ти няма ли да пиеш? — попита той, когато Джесика му подаде чашата.

— Може би по-късно — отвърна тя, опасявайки се, че ръцете ѝ и без това треперят и от кофеина ще ѝ проличи още повече колко се притеснява, сетне го поведе, доколкото можеше, делово из къщата.

Картър бе виждал по едно или друго време първия етаж и обиколката из него би трябвало, общо взето, да е рутинна, никога обаче не го беше правил през призмата на сегашните си познания на архитект и това променяше всичко. Високи тавани, стилни столове със странични облегалки, старинни полици над трите камини на първия етаж — бе направо възхитен и не го скри от Джесика.

Говореше професионално и тя усети как напрежението я отпуска, докато се качваха по голямото стълбище към втория етаж. Въпреки това сърцето ѝ още бе свито и Джесика нямаше как да го отдаде единствено на миналото. Нещо се бе случило, докато Картър я бе целувал. Сякаш я бе събудил от тежък сън и тя бе прогледнала какъв прекрасен мъж бе той. Сега го възприемаше не като хлапето, което бе мразила, а като мъж и Джесика би дала всичко на този свят да не го харесваше толкова. Защото беше спокоен, самоуверен и уравновесен, все качества, които в този момент и тя искаше да притежава. Ала в сравнение с него се чувстваше недодялана.

Криво-ляво се държеше, докато вървяха по дългия коридор. Картър видя огромната господарска спалня, където не бе останало почти нищо от някогашното великолепие и никой не бе спал от години, забеляза и още няколко спални, някои с камини, и толкова много бани,

че се учуди как ли навремето майка му е успявала да ги изчисти всичките. Отпиваше от кафето и внимаваше да не пропусне нищо. Но едва след като стигнаха при последната спалня до задното стълбище, интересът му стана личен.

— Тук спиш ти — каза той.

Не бе нужно да се убеждава от кимването ѝ, знаеше, че е прав, ала дори смутеният израз върху лицето ѝ не го спря и Картър влезе вътре. Помещението бе по-малко от почти всички стаи в къщата и бе обзаведено по-семпло, с бели мебели и тапети на цветя.

Безсилен да се спре, той огледа двата еднакви библиотечни шкафа с лавици, отрупани с томове на чужди езици, литературни творби и нашумели бестселъри. Прокара пръст по тоалетката с поднос с огледално дъно, върху който бяха наредени старовремски шишенца за парфюм, и се взря в единствената снимка в рамка. Беше портрет на Джесика заедно с родителите ѝ, когато е била най-много на пет години — изглеждаше точно така, както я помнеше. Постоя малко пред снимката, после отиде при стария скрин, боядисан в бяло и отрупан със списания, и при креслото, тапицирано с дамаска в същите излинали пастелни тонове, в каквито бяха и тапетите. Извърна очи и към леглото, двойно, с бяла покривка и множество бели дантелени възглавници с какви ли не форми и размери.

Картър си помисли, че стаята прилича на своята стопанка. Бе чиста и някак непорочна, не особено гостоприемна, но и любопитна. Беше от помещенията, които въпреки целомъдрения си вид крият малки тайни и сякаш намекуват за вълнуващи неща.

Той попита тихо, както повеляваше атмосферата в стаята:

— Тук ли си израснала?

— Не — побърза да му отговори тя, за да се върнат долу. — Пренесох се тук, за да не отоплявам останалите помещения.

В обяснението ѝ имаше логика.

— Пада се точно над кухнята и затова е по-топла.

— Да — потвърди Джесика и не особено тактично отстъпи назад, за да го подкани да излизат, Картър обаче не помръдна.

Ако бяха някъде другаде в къщата, щеше да го остави и да го изчака да разгледа спокойно. Ала стояха в нейната стая. Не можеше да го остави сам в своята светая светих — струваше ѝ се кошунство.

— Хубава снимка — отбеляза той и кимна към тоалетката — върху устните му играеше едва забележима усмивчица. — Връща ме към едно време.

Тя се съсредоточи върху фотографията, за да не гледа усмивката му.

— Снимките са за това. Рядък случай в нашето семейство.

— Случай ли?

— Да, Денят на благодарността.

Картър не я разбра.

— Какво толкова му е особеното на този празник?

— Тате дойде да вечеря с нас.

Той се взря в лицето ѝ, за да разбере дали се шегува. Явно Джесика говореше сериозно.

— Искаш да кажеш, че обикновено не е вечерял с вас, така ли?

— Зависи. Ако работеше нещо важно, предпочиташе да не прекъсва.

— Дори в Деня на благодарността?

— Да — потвърди със спокоен тон тя и срещна погледа му. — Имаш ли още работа тук? Или ще слизаме долу?

По нищо не пролича Картър да я е чул.

— Наистина невероятно. Винаги ми се е струвало, че на празник в „Крослин Райз“ е много весело, че се спазват традициите и всичко е задушевно, красиво, щедро.

— Да, така беше, но наред с останалото беше и самотно.

— Заради това ли се омъжи толкова рано? — попита той и когато Джесика го стрелна с поглед, добави:

— Според мама си била едва двајсетгодишна.

Тя се зачуди дали се бе интересувал специално и се подразни, задето бе подпитвал зад гърба ѝ. Ала кой знае защо, не изпита желание да му го натяква. Беше ѝ втръснало да се заяжда, пък и интересът му изглеждаше съвсем невинен.

— Сигурно ми е било самотно. И аз не знам. Навремето си въобразявах, че съм влюбена.

Картър си каза, че в някакъв момент Джесика изглежда бе решила, че вече не е влюбена.

— Колко време бе женена?

— Майка ти не ти ли каза?

— Каза ми, че не ми било работа, и е права. Ако не ти се говори за това, няма да настоявам.

Тя се облегна на рамката на вратата. Прокара длан по дървото, което на едно място бе ожулено.

— Не е кой знае каква тайна — в края на краищата всички знаеха, че бракът ѝ се бе провалил. — След две години се разведохме.

— Какво точно се случи?

Джесика се взря в боята и се свъси.

— Несходство в характерите. Имахме различни цели.

— Как се казваше мъжът ти?

— Том Чандлър. Едва ли го познаваш.

— Не е ли тукашен?

Тя поклати глава.

— От Сейнт Луис е. Бях първи курс в колежа, той вече завършваше. Мечтаеше си да стане писател и смяташе, че ще го подкрепя. Мислеше, че сме богати — поясни иронично Джесика и погледна Картър в очите. — Ти се оказа прав. Наистина можех да си намеря мъж само ако го купя. Но трябваше да минат две години, докато го осъзная.

Той се приближи към нея, привлечен от бледото ѝ лице и измъчения поглед, от безстрастния тон, с който тя му разказваше нещо, очевидно ужасно болезнено за нея.

— Не разбирам.

— Том се влюби в „Крослин Райз“. Много му се искаше да живее в имение. И да има тъст гений. Харесваше му, че мама се бе посветила изцяло на баща ми, въобразяваше си, че и аз ще му треперя като на писано яйце. Искаше да ремонтира тавана, да направи мансарда, където по цял ден да чете, да мисли и да гледа в пространството.

— Ти ли първа се умори от този брак?

— Мисля, че... Че сам се досещах. Втръснах му доста бързо, ала му харесваше да е женен в такова семейство. Именно тогава прогледнах за грешката, която бях направила.

Джесика не даваше воля на бездънната си мъка, но Картър я виждаше в очите ѝ. Искаше му се да я помилва, да ѝ помогне да се отърси от нея, ала не бе сигурен, че тя няма да го отблъсне. Затова каза само:

— Съжалявам.

— Няма за какво — възрази Джесика и се усмихна пресилено. — Две години. И толкоз. Тъкмо бях написала дипломната си работа и веднага кандидатствах за аспирантура, както всъщност бях възнамерявала да направя, дори и да не се бях развела.

— Жалко, че бракът ти се е разпаднал. Сега, ако имаше до себе си човек, който да ти помогне...

— Том по-скоро щеше да ми пречи, отколкото да ми помогне.

— И все пак сигурно нямаше да ти е толкова трудно, ако не беше сама.

Тя извърна поглед.

— Е, какво да се прави, животът не е съвършен — рече тихо. Както винаги, се опитваше да гледа оптимистично на нещата. — Мога само да съм благодарна. Имам своята работа. Обичам я, върша я добре. Имам и приятели. Имам Крослин... — поде Джесика, но после се усети и довърши през шепот: — Имах „Крослин Райз“.

Вече ѝ беше безразлично дали Картър ще остане в нейната стая, затова се обърна и заслиза припряно по стълбището. Когато той я настигна, вече стоеше вдървено при плота в кухнята и отпиваше от кафето, което си бе наляла. Остави чашата, вдигна брадичка и попита:

— Е, какво правим отгук нататък с проекта?

На Картър му се искаше да поговорят още малко за нейния разпаднал се брак ако не за друго, то за да прогони тъгата в погледа ѝ. Ала здравият разум му подсказа, че бе за предпочитане да остави темата за друг път. Бе изненадан, че Джесика беше толкова искрена с него, че бе споделила всичко като с близък приятел. Това бе добро предзнаменование.

— А сега ми разкажи още малко как искаш да изглежда проектът — рече той. — Но първо нека донеса куфарчето от колата. Веднага се връщам.

Останала сама в кухнята, тя на няколко пъти си пое дълбоко въздух. Нямаше как да го направи в присъствието на Картър, който сякаш изпълваше помещението. Джесика не би казала обаче, че той налагаше присъствието си нарочно или от користни подбуди. Нямаше вина, че бе толкова висок, че гласът му кънтеше, че излъчваше сила.

— У теб ли е списъкът? — попита Картър, след като се върна в кухнята. Когато тя кимна и му посочи бележника върху кръглата

дъбова маса, той остави куфарчето до него. После вдигна чашата. — Може ли още малко кафе?

— Разбира се — отвърна Джесика.

Пресегна се към стъклената каничка, сипа му от кафето и както и първия път, му сложи сметана и захар. Беше доволна, че имаше с какво да се заеме. Взе двете чаши и поведе Картър към масата в остъклената полукръгла ниша в единия край на кухнята — оттам се откриваше приказна гледка към гората, на която тя толкова често сутрин се любуваше. Ала днес вниманието ѝ бе погълнато от Картър и Джесика изобщо не забеляза двете червени птички, кацнали една до друга на отсрещния бор.

— Поред ли ще караме? — попита той, както гледаше списъка.

Тя кимна. Точка по точка му изложи идеите си. Вече му бе описала повечето от тях, но имаше подробности — като се започне от клуба и се стигне до цвета на боите, които ѝ бяха хрумнали по-късно и които ѝ се струваше важно да спомене. Започна плахо, ала после набираше все повече кураж.

Картър я слушаше съсредоточено. Задаваше ѝ въпроси и си записваше нещо. Често привеждаше примери от своята практика и Джесика бе възхитена, че взимаше всичко толкова присърце. Личеше, че си обича работата и знае какво говори. Когато стана да си ходи, тя, колкото и да бе странно, почувства облекчение, че именно той щеше да прави проекта на новия „Крослин Райз“.

Но това бе само по отношение на съвместната работа, която им предстоеше.

Виж, в личен план се чувстваше доста объркана. Веднага щом ниската синя кола отпраши по алеята, Джесика си спомни целувката — пулсът ѝ си ускори, сраните ѝ поруменияха, устните ѝ потрепериха. От една страна, бе доволна, че бе запазила самообладание, докато Картър беше в къщата. От друга, бе стъписана, че сега, след като той си бе тръгнал, си мислеше за него.

Не искаше да си криви душата и си призна, че ѝ бе приятно да се целува с него. Бяха се целували съвсем кратко, така че тя не бе имала време да се притесни, да се уплаши или смути. Или да се изкуши от новото, различно усещане. Никой дотогава не я бе целувал така — нито малкото момчета, с които бе излизала, камо ли Том. И в

любенето, както във всичко останало, Том мислеше само за себе си. И понечеше ли да я целуне, Джесика се отегчаваше.

А целувката на Картър, колкото и кратичка да бе, изобщо не беше отегчителна. Тя си даде сметка, че всъщност нямаше нищо против да се целунат отново — и от тази мисъл вече наистина се притесни. Никога не бе обръщала внимание на физическата страна на една връзка и направо се вцепени, задето сега си представяше как се целуват с Картър Малой.

Побърза да се отърси от тези мисли, взе си нещата и се запъти към Кеймбридж.

Тази тактика наистина я откъсна от вятърничавите мечтания. Докато беше на работа, Джесика нито веднъж не се сети за Картър. Надвечер, вместо да се прибере, се отби с двама колеги в една закусвалня, после, на път за къщи дори отиде да напазарува в супермаркета — все неща, които не ангажираха съзнанието ѝ. Ала въпреки това тя изобщо не се сети за Картър.

После обаче, след като се прибра, сякаш за да навакса, не можеше да мисли за нищо друго, освен за него. Всяка стая в къщата сякаш бе съхранила спомена за присъствието му. Това се усещаше най-силно в кухнята и в спалнята ѝ — двете помещения, където Джесика прекарваше най-много време въкъщи. Докато стоеше на вратата на спалнята и седеше на масата в кухнята, отново си представяше как той бе до нея, спомняше си всяка негова дума, усещаше присъствието му, сякаш още бе тук.

Тя опита да си втълпи, че се чувства така, защото Картър бе бил в къщата съвсем наскоро, но никакви разумни аргументи не успяха да разсеят спомените. Той се бе докоснал до най-съкровената ѝ същност само като се бе разходил из нейния дом и бе пипнал всички мънички неща, на които Джесика държеше.

Тя искаше да се ядоса. Ала колкото и да се опитваше да се настрои срещу Картър, все нещо не достигаше и Джесика не усещаше обида.

А това ѝ даде още храна за размисъл. Предишният Картър, когото бе познавала като малка, непрекъснато бе тласкан от някаква разрушителна сила, а сегашният Картър, който отново бе изникнал в живота ѝ, нямаше нищо общо с онова злобно хлапе. Навремето, когато малкият Картър се бе приближавал до нея, тя бе треперила от яд,

възмущение, унижение, а днес, доближеше ли я вече порасналият Картър, Джесика пак се разтреперваше, но от съвсем друго.

Не ѝ се мислеше за това, ала явно не бе по силите ѝ да насочи съзнанието си другаде. И да се опиташе да се заеме с нещо, черупката, в която се мъчеше да се затвори, на мига се пропукваше. Така стана и когато облече екипа и застана пред видеото — вместо да се съсредоточи върху аеробните упражненията, се запита дали сега, на трийсет и три години, изглеждаше благодарение на гимнастиката по-добре, отколкото на двайсет и пет. Учудена, че това я интересува, си даде сметка, че бе заради Картър.

Изпотена и уморена, се отпусна в топлата вана, но тялото ѝ още бе превъзбудено — пак заради Картър.

Облече си дълга бяла нощница с къдрички отпред и седна в креслото в спалнята с купчина книги и материали, които би трябвало да погълнат цялото ѝ внимание, ала ето че мислите ѝ отново се насочиха към предметите, които Картър бе видял и докоснал. Тя си го представи как сутринта бе стоял висок и мургав, излъчващ неустоима мъжественост и любопитство към нея. Дълго си мисли за това любопитство — опитваше се да разбере какво го бе породило.

Не бе стигнала до никакви изводи, когато телефонът до леглото иззвъня. Джесика се стресна и вдигна слушалката още след първото позвъняване, при което книгите върху скута ѝ се плъзнаха по копринения плат на нощницата и западаха на пода. Опита се не особено успешно да ги хване и каза задъхано:

— Ало?

За миг Картър си помисли ужасен, че я бе събудил. Погледна часовника и видя, че минава десет. Не бе обърнал внимание, че е толкова късно.

— Джесика! Обажда се Картър. Да не те хващам в неподходящ момент?

Тя се отказа да събира книгите и долепи длан до сърцето си, което биеше лудешки.

— Не, не.

— Нали не съм те събудил?

— Не. Четях.

По-скоро, опитвах се да чета, помисли си и зачака какво още ще ѝ каже той. Недоумяваше защо ѝ звъни, и то в десет вечерта. Картър

също не знаеше. Онова, което имаше да ѝ казва, можеше да почака ден-два, в най-лошия случай някакъв по-разумен час. Но почти през целия ден си бе мислил за нея. Бяха се разделили като приятели. Искаше му се да разбере дали Джесика още се отнася към него дружелюбно или вече съжалява, че се бе държала мило с него и този ден, и предишния път. А освен всичко останало той просто искаше да чуе гласа ѝ.

Спокоен, че не я бе събудил, се облегна на стената в кухнята, където бе окачен телефонният апарат.

— Как беше днес в университета?

— Нормално. А твоят ден как мина?

— Много добре. Дори си мисля, че ми носиш щастие.

Тя не му повярва.

— Какво толкова се е случило?

— Нищо особено. Следобед бях в кабинета, работих върху други проекти, ала ми вървеше като по вода. Всичко ми идваше отръки.

— Бил си нещо като вдъхновен?

— Ами да — потвърди Картър и известно време мълча, притеснен Джесика да не си помисли, че той просто иска да ѝ направи впечатление. — Високопарно ли ти звучи?

— Не, разбира се. Звучи ми много добре. Жалко, че не всички дни са такива.

— Защо? На теб не ти ли спореше?

Тя се замисли, за да си спомни какво всъщност бе правила, след като се бяха разделили сутринта.

— А, не мога да се оплача — отвърна Джесика някак предпазливо. — Но сега в университета цари голяма бъркотия. Прочетох последната лекция по германска литература, мина добре, ала срещите, които имах след това, бяха направо отчайващи.

Картър вече преодоляваше склонността да си я представя как по цял ден е забучила нос в някоя книга. Искаше да научи повече за работата ѝ.

— В какъв смисъл?

— В края на семестъра студентите са притеснени. Знаят, че оценката им за дипломата до голяма степен зависи от изпита, бил той писмен или устен. Ако са имали през семестъра добра оценка, се

мъчат да я запазят. Ако не са доволни от оценката, се опитват да я повишат. Дори най-слабите се стягат.

— И ти си била същата като студентка.

— Безспорно. Затова и гледам да им вляза в положението. Изключително важно е да ги изслушвам и да ги насърчавам. И не ми е трудно да го правя, ако познавам студента. Насочвам вниманието към силните му страни и се старая да му поднеса материала в подходяща за него форма. Виж, по-трудно е, ако не познавам студента — все едно се опитвам да натисна в тъмното правилния бутон, за да му помогна да направи връзката.

Известно време Картър мълча.

— Моите поздравления — каза ѝ накрая. — Ти си добра преподавателка, отдадена си на работата. Виж, моите преподаватели в университета не бяха такива. Бяха сдържани, сякаш гледаха на нас като на бъдещи конкуренти — искаха да усвоим материал, но отгоре-отгоре.

И Джесика имаше такива колеги и макар да не бе готова да ги оправдава, каза:

— Бил си по-възрастен, когато си се записал да следваш.

— Е, не чак толкова. Бях на двайсет и три години.

— Обаче си имал житейски опит и това вероятно е действало стряскащо.

Преди един ден или преди седмица Картър сигурно щеше да изтълкува тези думи като обида. Сега обаче се чувстваше по-уверен и не се засегна. Джесика също бе направила голяма крачка напред — и тя говореше като него меко и приятелски.

— Откъде знаеш, че на двайсет и три години съм имал житейски опит и съм стряскал околните? — поинтересува се той, защото по онова време почти не се бе срещал с нея.

— Плашеше хората още на седемнайсет години, логично е да си ги стряскал и на двайсет и три.

Картър си спомни за онова време със странна смесица от тъга и угризения.

— Ами да, стремях се да ги плаша. Божичко, това бе, кажи-речи, единственото нещо, за което ме биваше.

— А си могъл да постигнеш много повече. Виж какви успехи жънеш сега! Талантът ти едва ли се е появил за една нощ, когато си

навършил дваайсет години. А ти се държеше така, че всички си мислехме как нямаш и капчица ум в главата.

— И аз си го мислех. Наистина бях много объркан.

На Джесика ѝ се искаше да попита защо се е чувствал объркан. Искаше ѝ се да проумее защо навремето е бил толкова озлобен и да направи някаква връзка с човека, в когото се бе превърнал. Защото този човек ѝ беше интересен. Бе в състояние да изпита съчувствие към сегашния Картър, което за нищо на света не би почувствала към проклетото злобно хлапе от нейното детство.

И най-странното бе, че в някои отношения този нов Картър беше по-опасен.

— Там ли си още? — попита я той.

— Аха — отвърна тя възможно най-нехайно, доколкото ѝ го позволяваше разтуптяното сърце.

На него му се стори, че сигурно я притеснява или я отегчава с приказките си за миналото — нещо, което не искаше да прави, най-малкото тази вечер, когато най-сетне бяха намерили общ език.

— Сигурно се питаш защо ти се обаждам — рече ѝ тихо и се прокашля.

Сега, след като ѝ го каза, Джесика наистина се запита — Картър Малой не бе от мъжете, които ще ѝ звъннат колкото да си побъбрят.

— Реших, че рано или късно сам ще ми обясниш — отвърна тя весело.

Искаше да му покаже, че не се притеснява, задето ѝ се бе обадил толкова късно, точно както се бе постарала да скрие, че се бе развълнувала от целувката му. Само това оставаше, той да разбере, че по отношение на него бе доста уязвима.

— Е, сега му е времето. Тази сутрин, докато се връщах в града от „Крослин Райз“, ми хрумна, че ще е от полза и за двамата, ако видиш някои от нещата, които съм проектирал.

— Вече видях скиците...

— Не, не скиците, а самите сгради. Правил съм и други неща, които се доближават като концепция до твоето виждане за имението. Ако ги разгледаш, сигурно ще се убедиш, че тъкмо аз съм човекът, който ти трябва.

Джесика усети как я присвива под лъжичката.

— Сигурно си размислил и вече се колебаеш дали да се заемеш с проекта.

— Не, не...

— Можеш да бъдеш откровен — не се предаваше тя. — Не съм закъсала чак толкова, архитекти под път и над път.

— Джесика...

— Гордън те предложи само защото познаваш „Крослин Райз“. Реши, че сигурно ще проявиш интерес.

— Наистина проявявам — почти извика Картър. — Хайде, успокой се, ако обичаш, и ме остави да се доизкажа — той въздъхна, когато тя не му възрази. — Благодаря. Божичко, Джесика, понякога приличаш на валяк, мачкаш всичко по пътя си.

— Просто не ми се иска да се забърквам в разни игрички. В случай че не ти се занимава с имението, ще ти бъда признателна, ако го кажеш открито, вместо да ми хвърляш прах в очите и ме баламосваш.

— Искам да направя проекта. Наистина! Колко пъти да ти го казвам?

— Щом искаш, защо ме пращаш да разглеждам разни сгради? — възкликна тя вече по-спокойно.

— Защото искам да избереш мен — каза Картър без заобикалки. Дръпна се от стената и прокара пръсти през косата си. — Ще ми се да почувствам — изрече той бавно, — че наистина искаш аз да свърша тази работа. Дори, че държиш именно аз да разработя проекта. А сега оставам с впечатлението, че Гордън едва ли не ме е натрапил или не си имала времето и енергията да се срещнеш и с други архитекти.

Джесика си помисли, че Картър все пак не бе чак толкова пробивен в работата си, както й се бе сторило.

— Не ставаш за предприемач. Вместо да си вдигаш акциите, излагаш на показ съмненията си. С всички клиенти ли се държиш така?

— Не. Случаят е различен. Ти си по-особена.

Думите му сътвориха чудеса и в миг разсеяха опасенията. Веднага й олекна.

— Добре, де — въздъхна тя. — Извинявай, че те прекъснах.

Смаян колко бързо и елегантно бе капитулирала, Картър сякаш загуби дар слово и забрави защо й се бе обадил.

— Ами аз, такова...

— Обясняваше ми, че няма да е зле да видя някои от сградите, построени по твои проекти.

Той подхвана предпазливо:

— Най-добрите, по-точно онези, които си харесвам най-много, се намират северно от имението, по крайбрежието на Мейн. Най-далечната е на три часа път от теб. Могат да се видят само за ден — Картър се поколеба. — Мислех си, че ако нямаш нищо против, бихме могли да идем заедно.

Беше ред на Джесика да се изненада. Бе очаквала всичко друго, ала не и Картър да пожелае да прекара един ден с нея, пък било то и по работа.

— Това не прекращва ли задълженията ти? — попита тя бавно и невярващо.

— В какъв смисъл?

— Едва ли е нужно да се стараеш чак толкова. Бих могла да отида и сама.

— Защо ще ходиш сама, при положение че искам да те придружа?

— Защото ще пропилееш много време.

— А за какво друго ми е това време?

— За работа.

— Работя по цяла седмица. Ти също, пък и спомена, че ти предстои изпитна сесия. Реших, че няма да е зле да си починем в неделя.

Тези думи й прозвучаха още по-невероятно.

— Само това оставаше — да жертваш цяла неделя да ме разкарваш нагоре-надолу!

— Защо не?

— Защото в неделя човек си почива, а това пътуване е свързано с работа.

— Бихме могли и да се позабавляваме, и да си починем. Там има хубави ресторанти. Можем да се отбием и да хапнем.

Опитвайки се да се успокои, Джесика отново долепи длан до гърдите си.

— Можеш да обиколиш и магазините, там има няколко страхотни бутика. Нямам нищо против да почакам.

Тя съвсем се обърка.

— Не мога да те моля за такова нещо.

— Не е нужно да ме молиш. Аз ти го предлагам — изведнъж му хрумна нещо, от което в гласа му прозвучаха метални нотки. — Освен ако не ти е неприятно да прекарваш цял ден с мен.

— Не е това.

— А кое тогава?

— Ами не знам дали на теб ще ти е приятно цял ден да бъдеш с мен. Ще си умреш от скука. Не съм от най-забавните хора на този свят.

— Кой ти е казал такова нещо?

— Ти. Когато бях на десет години, веднъж ме видя да седя на скалите и да гледам морето. Попита ме какво виждам, а когато отказах да ти отговоря, ми заяви, че съм скучна и тъпа.

Картър се почувства негодник.

— Била си само на десет години, а и аз дрънках каквото ми падне.

— Но Том беше на същото мнение. И той смяташе, че съм скучна. Никога не съм се славела като душата на компанията.

— Повярвай, миличка, един мъж не може да издържи дълго с душата на компанията. Виж, това наистина е отегчително. А с теб е доста интересно. Ти четеш, мислиш, работиш. Вярно, доста затворена си. Ала това не означава, че си скучна. Означава единствено, че един мъж трябва да се потруди малко повече, за да разбере какво се върти в тази твоя хубава главица. А на мен ми се иска да се потрудя. Мисля, че си струва. Тоест, ще ми направиш услуга, ако се съгласиш да прекараш с мен една неделя и да се поразходим заедно с колата — Картър си пое бързо въздух — не искаше да се замисля какво точно й бе надрънкарал.

— Е, казвай, да или не?

— Да — отвърна Джесика също тъй бързо — пак по същата причина.

ПЕТА ГЛАВА

Тази нощ на Джесика ѝ се присъни сън. След него тя се събуди, разсъни се бавно и видя в тъмното, че часовникът показва два часът и двайсет и четири минути. Беше ѝ топло, беше се изпотила. Дишаше тежко. Усещаше как едва доловимо трепери.

Протегна се, но тръпката не я отпусна. Сви се на кравай, за да съхрани приятното усещане, което бе много нежно, женствено, носещо удовлетворение.

Бавно, още по-бавно, отколкото се бе разсънила, си спомни за какво е бил сънят. В съзнанието ѝ малко по малко изникна образът на Картър Малой и доволната усмивка върху лицето ѝ угасна, изместена от притеснението и неудобството.

Никога дотогава не бе сънувала еротични сънища. Никога! Нито като момиче, когато за пръв път бе започнала да усеща съзряващото си тяло, нито докато бе излизала с Том, нито през дългите години след развода им. Не че бе сляпа за красивите мъже — можеше да се наслаждава на мъжката хубост, да ѝ се възхищава, да я приема такава, каквата е. Ала тя никога не я бе възбуждала физически. Никога не се бе промъквала в подсъзнанието ѝ, за да избие и посред нощ да ѝ донесе остра наслада.

Джесика се обърна на другата страна и скри глава зад ръката си, сякаш за да се скрие от цяла орда зяпачи, спотаили се в тъмното.

Картър Малой. Картър Малой, гол и красив, с тяло, което бе като изваяно. Картър Малой, който идва, целува я, милва я. Бе много нежен, докато бе смъквал една по една дрехите ѝ, докато я бе любил с длани и устни и я бе довел до трескаво, изпълнено с нежа състояние, каквото тя не бе изпитвала никога дотогава.

Джесика въздъхна и пак се обърна на другата страна, после се зави презглава, но това не възпря упоритите образи, които продължиха да нахлуват в съзнанието ѝ. Картър Малой, който я целува навсякъде, наистина навсякъде, и очаква и тя да го гали със зажаднели длани и устни. В съня ѝ той беше огромен, с добре очертани мускули, с кожа,

която на места бе нежна и гладка, а другаде бе покрита с малки косъмчета и която реагираше мигновено на милувките ѝ.

Седна в леглото, запали лампата и притисна колене до гърдите си с надеждата да се върне на земята, сред онова, което познаваше и обичаше. Донякъде успя. Най-малкото вече не трепереше. Същевременно обаче бе разочарована, че всичко бе свършило.

Не проумяваше какво ѝ става. Не бе от най-страстните жени. Беше гледала на любенето с Том като на част от семейните си задължения и просто го бе приемала като нещо неминуемо. Понякога дори ѝ бе приятно. Но не бе имала нищо против, че правят секс толкова рядко. Отдавна смяташе, че хората неоправдано отдават толкова голямо значение на секса.

Това изобщо не обясняваше защо бе сънувала такъв сън, нито защо по време на него бе стигнала до сладостен тих оргазъм.

Отново вцепенена от ужас, Джесика притисна очи към коленете си. Ами ако някой я бе видял? Ако я бе наблюдавал, докато спи? Не че бе възможно да са я гледали, ала все пак...

Реши, че сигурно бе от някаква храна. Знаеше, че има храни, от които човек се възбужда. Спомни си всяка хапка, която предния ден бе слагала в уста, а това не бе сложно, понеже не беше лакома и се задоволяваше и с малко, но не се сети за нищо, което би могло да разпали еротика.

После си каза, че може би бе заради някакви хормонални промени в организма ѝ, вероятно свързани дори с менопаузата. Ала тя бе едва на трийсет и три години. И дума не можеше да става да навлиза в менопаузата.

И все пак не бе изключено сънят да ѝ се бе присънил заради хормоните. Ако се вярваше на хората, жените достигали върха си в леглото по-късно, отколкото мъжете. Най-страстни били в периода между трийсет и петдесет години — най-малкото така пишеше по списанията, макар че Джесика все се питаше дали не го твърдят просто защото това искат да чуят читателките, прехвърлили трийсетте и четирийсетте.

Ами ако все пак бе вярно? И тя изпитваше потребности, каквито дотогава не бе имала? Отдавна, близо от единайсет години живееше без мъж. Може би чрез този сън тялото ѝ подсказваше от какво се нуждае. Не бе изключено тези потребности да бяха свързани и с

биологичния ѝ часовник. И тялото ѝ подсказваше, че бе крайно време да има дете.

Джесика отметна завивките, измъкна се от леглото, грабна очилата си и както беше боса, почти изтича по задното стълбище долу в кухнята. Седна по турски на един от столовете, отвори опаковка карамелизирани пуканки и я сложи върху скута си.

Карамелизираните пуканки бяха нейната панацея. Като малка ги криеше в стаята си, защото майка ѝ бе убедена, че зъбите ѝ ще се развалят от захарта. Сега вече майка ѝ я нямаше и Джесика винаги държеше подръка карамелизирани пуканки. Не че се тъпчеше непрекъснато с тях, ала понеже нямаше проблеми с килограмите, и да го правеше, не бе чак толкова страшно. Много ги обичаше, особено ако се чувстваше потисната и тъжна.

Сега бе не толкова потисната, колкото объркана. И ядосана, ядосана на Картър, защото каквито и оправдания да си измисляше, съзнаваше, че появата на Картър Малой, на неговото лице и тяло в съня ѝ не бе чиста случайност. Проклинаше го, задето бе хубав и я възбуждаше, проклинаше себе си, че бе толкова податлива и уязвима, проклинаше „Крослин Райз“, че се рушеше и с това я поставяше в тежко положение.

Наля си чаша мляко и след като го изпи, видя, че минава три часът. Замисли се за материала, който трябваше да обясни на семинара по руска литература, насрочен за следобед, и това като че я поуспокои. Тя въздъхна тежко, стана от стола, остави празната чаша мивката, а опаковката карамелизирани пуканки — в килера, и пак си легна.

След като прие поканата на Картър, той предложи да се разходят до северното крайбрежие в неделя, но Джесика помоли да го направят в края на по-следващата седмица, понеже имаше да се готви за изпитната сесия, за да жертва точно сега цял един ден. Не че по-следващата неделя щеше да е по-свободна — по време на изпитите ѝ помагаха нейните асистенти, ала тя винаги вършеше своя дял от работата, защото смяташе, че така е редно.

Картър обаче настояваше много да видят сградите, а и Джесика знаеше, че ще успее да разпреди времето си така, та да ѝ останат и няколко часа за почивка. И тъй, разбраха се за деня и той обеща да ѝ

звънне в събота, за да се уточнят кога ще мине да я вземе. След онзи сън тя бе доволна, че междувременно нямаше да се виждат — през тези дванайсет дни можеше да обмисли нещата и да сведе отношенията си с него до чисто деловия ангажимент. Сетеше ли се за Картър, насочваше мислите си към „Крослин Райз“ и планове си да превърне имението в нещо практично, удобно и уютно, а и се опитваше да свикне с този негов нов образ.

Ето защо се обади на Нина Стоун и се разбра с нея да вечерят заедно в един ресторант за морски деликатеси наблизо, край морето откъм страната на „Крослин Райз“. Двете се бяха запознали предната година в една книжарница в квартала и няколко месеца по-късно Джесика бе потърсила Нина във връзка с намерението си да продаде „Крослин Райз“. Макар и да не бе тукашна, от пет години тя се занимаваше с недвижими имоти по северното крайбрежие и през това време се бе наложила като пробивна посредничка при такива сделки, открояваща се със своята предприемчивост и стил. Беше от жените, в чието присъствие Джесика винаги се притесняваше, но колкото и да бе странно, двете се бяха сприятелили. Джесика виждаше колко напориста бе Нина и как в някои случаи изобщо не си поплюваше, ала брокерката имаше и своите достойнства и когато бяха заедно, смъкваше фасадата си за пред клиентите и се държеше много мило.

Въпреки славата си на безкомпромисна в сделките, въпреки своята агресивност, Нина не я потискаше. В известен смисъл бе като Картър, и тя като него бе тръгнала от нулата и изпитваше благоговение пред „Крослин Райз“, изразяващо се в това, че не бързаше да съсипе имението.

Джесика искаше и заради това да сподели с Нина последните новини, свързани с „Крослин Райз“.

— Комплекс от скъпи луксозни жилищни сгради ли? — ахна учудено Нина. Беше дребничка, стройна, с кукленска хубост и затова напористостта ѝ в деловите отношения бе доста неочаквана, а оттам и се увенчаваше с добри резултати. — Не знам, Джесика. Срамота е да обезобразяваш такова прелестно място.

— Комплексите могат да бъдат и красиви.

— Но не и колкото „Крослин Райз“.

Джесика въздъхна.

— Не мога да си го позволя, Нина, знаеш го. Не ми е по джоба да го поддържам в сегашния му вид, а ти не успя да намериш купувач.

— Така е, пазарът на недвижими имоти е доста замрял — призна си Нина, сякаш се оправдаваше и се извиняваше. — Продавам много евтини къщи, ала със скъпите нещата не вървят — тя се замисли. — Виж, апартаментите вървят като топъл хляб. Особено в този район. Купувачите вероятно са привлечени от океана. Младите хора с професии го намират за романтично, на старите им действа ободряващо — поясни Нина и отпи от виното. Пръстите ѝ бяха тънички, ноктите бяха с червен лак в тон с роклята. — Разкажи ми, де! Щом ти го е предложил Гордън Хейл, значи начинанието е изгодно. Този човек е бетон! И организира консорциум?

— Още не, но смята да го направи, когато му дойде времето. В момента работя с един човек, за да си изясня какво точно искам.

— С един човек ли?

Джесика се поколеба, ала сетне поясни:

— С един архитект.

Нина се взря в нея.

— Изглеждаш ми смутена.

Джесика оправи очилата си.

— Няма такова нещо.

— Този архитект да не е някой гадняр?

— Не, много мил е. Казва се Картър Малой — уточни Джесика и впери очи в приятелката си да види как ще реагира. — Чувала ли си за него?

— То оставаше да не съм! — възкликна Нина начаса. — От проектантско бюро „Малой и Гудуин“. Добър е.

Джесика усети нещо като гордост.

— Познаваш ли работата му?

— Наскоро видях една сграда в Портсмът, която е проектирал. Портсмът не е любимият ми град, но сградата наистина е красива. Малой е превърнал една текстилна фабрика в жилищен блок. Свършил е невероятна работа, съчетал е чудесно старото с новото — Нина се свъси, после грейна в усмивка. — Ако не ме лъже паметта, и мъжът е много красив.

— Не бих го нарекла красив — възрази Джесика, ала някак припряно, с което разпали любопитството на другата жена.

— А как би го нарекла?

Тя се позамисли.

— Симпатичен.

— Не, този, за когото ти говоря аз, не е симпатичен. Симпатичните мъже те карат само да им се усмихваш мило. А Картър Малой разпалва по-силни чувства. Излъчва невероятна мъжественост.

— Да, има нещо такова.

Нина сниши тон.

— Я не ми се прави на вода ненапита! Направо не мога да повярвам, че мъжете наистина не те интересуват. Още си млада, едва ли онзи тъпанар, съпругът ти, е убил всичко женско у теб. Животът е пред теб, стига да не го загърбваш — тя вдигна брадичка. — Кой беше последният мъж, с когото си излизала?

Джесика сви рамене.

— Кой? — настоя добродушно приятелката ѝ и се облегна на стола. — Само не ми казвай, че не помниш.

— Труден въпрос. Какво разбираш под „излизала“? Правя го непрекъснато с колеги.

— Нямам предвид това и ти го знаеш. Имам предвид да си излизала с мъж, който идва да те вземе от вас, води те на вечеря, после те изпраща, целува те и може би остава и за през нощта.

— Не си падам по тези неща.

— По това да спиш с мъже ли?

— Нима ти си падаш? — заяде се Джесика отчасти защото ѝ бе неприятно, че Нина я подлага едва ли не на разпит, отчасти защото ѝ беше интересно.

През последната година двете се бяха сближили, но единственото, което Джесика знаеше за живота ѝ извън работата, бе, че в събота тя рядко спеше вкъщи. Нина бе доста развеселена от въпроса ѝ.

— Не спя с всеки срещнат, ала наистина обичам мъжете. Някои са много забавни, приятно е да прекараш с тях една-две вечери. Нямам намерение да се омъжвам и не ги застрашавам с нищо.

— Нямах намерение да се омъжваш ли?

— Нима разполагам с такова време?

— Стига да поискаш, ще намериш.

— Единственото, което искам, е да печеля добре — отвърна Нина и пак се облегна — въпреки самоувереността ѝ личеше, че бе разколебана. — Искам да регистрирам моя си фирма.

— Мислех, че и сега печелиш добре.

— Добре, но не достатъчно.

— Да не си закъсала за пари?

— Пари ми трябват от деня, когато разбрах, че мама проституира, за да имаме мляко на масата.

Джесика притаи дъх.

— Извинявай, Нина, че те питам такива работи. Не знаех.

— Е, не е от нещата, за които тръбя под път и над път — рече шеговито другата жена, макар че гласът ѝ бе тих и сериозен. — Беше в Омаха. Тук живея добре, ала за нищо на света няма да се продам като мама. Затова и имам нужда от пари, които да са си само мои. Никога не съм искала от мъж и цент, никога няма и да поискам, стига да си изиграя добре картите.

— Справяш се прекрасно.

— Ще се справям още по-добре, ако имах своя фирма. Но и това ще стане.

Джесика видя Нина в нова светлина — тя не знаеше и миг спокойствие, мозъкът ѝ работеше непрекъснато, сърцето ѝ бе готово да пожертва насладите в името на сигурността — и ѝ домъчня.

— Та ти си едва на трийсет години...

— Догодина ще бъда на трийсет и една, по-догодина — на трийсет и две. Както си представям нещата, ако поработя здравата и след една година отворя моя си агенция за недвижими имоти, когато навърша трийсет и пет, ще бъда най-добрата брокерка в района и ще имам най-подготвените и обиграни сътрудници. Тогава вече мога да помисля и за себе си, дори да се омъжа — усмихна се Нина кисело. — Стига, разбира се, да срещна мъж, за когото си струва да го правя.

— Не се и съмнявам, че ще намериш подходящ мъж — отбеляза Джесика и усети как я пронизва завистта, измъчвала я и като малка, когато всички други момичета бяха по-красиви от нея, оправяха се по-добре в живота и нямаха проблеми с общуването.

Нина бе с къса лъскава коса, с безупречна кожа и изящни черти. Обличаше се елегантно, макар и младежки, имаше стил.

— Хората ти налитат като мухи на мед.

— И слава Богу, иначе нямаше да се справям в работата — съгласи се Нина и погледна предпазливо приятелката си. — Е, изплаках си душата. Ами ти? Не си ли мислила да се омъжиш?

Джесика се усмихна и поклати глава.

— Мъжете не ме намират за привлекателна. За разлика от теб.

— Защо говориш така? — попита съвсем сериозно Нина. — Умна си, хубава си, имаш добра работа. А днес мъжете търсят точно това.

Хубава. И Картър бе използвал тази дума. „Един мъж трябва да се потруди повечко, за да разбере какво се върти в тази твоя хубава главица.“ Ала Джесика не биваше, разбира се, да приема думите му на сериозно.

— Мъжете търсят ефектни жени като теб.

— После обаче се взират по-отблизо и виждат недостатъците. Точно сега е изключено някой мъж да хлътне по мен. Прекалено рязка съм. Ти си по-мека. Стъпила си си на краката. Не мислиш за неща, за които аз така или иначе се притеснявам.

— За какви неща се притесняваш? — попита невярващо Джесика.

— Ами за парите. Ти имаш „Крослин Райз“.

— Засега. Скоро имението вече няма да е мое — напомни тъжно Джесика.

Нина обмисляше думите ѝ, докато келнерът им сервираше омарите.

— Все още си богата жена, Джесика — каза тя веднага щом сервитьорът се отдалечи. — Единственият проблем е, че не разполагаш с пари в брой. Нямах средства да поддържах „Крослин Райз“, защото всичките ти средства са вложени в имението. Ако осъществиш онова, което си намислила, ще спечелиш доста пари. Освен това, за разлика от мен не те преследва страхът, че ще се разориш. С други думи, във финансово отношение не те застрашава нищо, ти си независима. Тоест — допълни Нина и откъсна яркочервената щипка на омара, над който се виеше пара, — остава само да си намериш свестен мъж, да си купиш жилище, от което да ти е удобно да пътуваш до Харвард, и да си родиш деца.

— Не знам — пророни Джесика. Беше се вторачила в омара, сякаш не знаеше какво да прави с него. — Нещата не са толкова

прости.

— Ще видиш, ще ти олекне, щом всичко около имението се изясни — отсече Нина и се зае с щипката на омара.

Джесика също насочи вниманието си към яденето, но думите на нейната приятелка не ѝ излизаха от главата. След няколко минути попита:

— За едно и също ли говорим?

— Ами да. Говорим за мъже.

— Ала какво общо има имението с мъжете?

— Ще бъдеш по-свободна. И може би ще си по-склонна да създадеш някаква връзка — поясни Нина, но забелязала от израза на Джесика, че тя пак не вижда какво общо има между двете неща, добави: — Ти, така да се каже, си женена за имението. Не — вдигна ръка Нина, — не ме разбирай погрешно. Не те упреквам. Ала през времето, откакто те познавам, все пак съм си създала някакво мнение. „Крослин Райз“ е твоето убежище. Цял живот си живяла там. Дори и когато си се омъжила.

— Том искаше да останем в „Крослин Райз“.

— А, сигурно. Но въпреки това винаги си живяла там и когато бракът ви се е разпаднал, той си е тръгнал, а ти пак си останала — вече сама, — в имението.

— Не бях сама. И родителите ми живееха там.

— Сега обаче тях ги няма, а ти пак си в „Крослин Райз“. Имението ти е нещо като другар в живота.

— Та това е само къща — възрази Джесика.

— Да, къща — съгласи се Нина, — ала със свое си присъствие. Когато си в нея, чувстваш ли се самотна?

— Не.

— А би трябвало. Не че ти желая да си самотна, защото човек не е създаден, за да живее в самота.

— По цял ден съм с хора. Вечер предпочитам да съм сама.

— Нима? — попита Нина и изви тъничка вежда. — Аз пък не. Е, да, за разлика от „Крослин Райз“ моето жилище не е обвояно с толкова спомени. Сигурно и аз нямах да се чувствам самотна, ако се прибирах в къща, обвита в спомени — младата жена замълча, обърна разсеяно с вилцата омара и пак погледна Джесика. — След като

„Крослин Райз“ вече не ти принадлежи в предишния си вид, вероятно ще почувстваш, че ти е нужно още нещо.

Джесика я стрелна отчаяно с очи.

— Уж си ми приятелка, бива ли да ми говориш така! Можеше да ме насърчиш.

— Но аз това и правя, насърчавам те. Промяната ще ти се отрази добре. Измежду моите познати ти живееш най-еднообразно. Ще видиш колко вълнуващо е да се измъкнеш от сянката на „Крослин Райз“.

Тези думи за сянката на имението се загнездиха в съзнанието на Джесика. Колкото повече си мислеше за тях, толкова повече се убеждаваше, че не са лишени от логика.

— Нима смяташ, че се крия зад „Крослин Райз“? — попита тя плахо приятелката си с надеждата, че ще ѝ отговори откровено.

Нина каза онова, което мислеше:

— В известна степен — да. Колкото до работата, наистина непрекъснато се срещаш с хора, ала в личния си живот си се ограничила с имението просто защото винаги си живяла там. Но ти, Джесика, си прекрасна жена във всяко едно отношение. Ако не го знаеш, скоро ще го научиш.

Това „скоро“ не дойде толкова скоро, както ѝ се искаше на Джесика. Най-малкото ѝ се струваше така следващата неделя сутрин, докато се обличаше, за да отиде с Картър на север. Беше ѝ се обадил предната сутрин, за да я пита дали няма да е рано, ако дойде в осем часа. Тя му каза, че е ранобудна и няма нищо против да тръгнат в осем. В тези първи утринни часове бе най-свежа и именно тогава работеше най-добре.

Ала точно тази неделна утрин не се чувстваше особено свежа — извади четири различни тоалета, а все не можеше да реши какво да облече, защото случаят бе по-особен. Те двамата с Картър определено нямаха среща. Щяха да пътуват по работа. Той обаче бе споменал, че ще спрат някъде да хапнат, дори да пообиколят магазините, а това не се вместваше в представата ѝ за делова среща. Джесика смяташе, че с костюм щеше да изглежда твърде официално, с джинси — прекалено

спортно, а не ѝ се щеше да си слага дрехите, с които ходеше в университета — наистина ѝ бе втръснало от тях.

Накрая реши да си облече габардинен панталон и пуловер, който предната зима си бе купила от центъра на града. Продавачката ѝ бе казала, че пуловерът е последен вик на модата, и тя го взе, понеже бе удобен и непретенциозен. За пръв път бе доволна, че освен другото бе и елегантен, а и беше светлозелен и отиваше много на черния панталон.

Замисли се защо всъщност искаше да е елегантна и това за малко я поразсея. реши, че е по-добре да бъде вярна на стила си, а той бе по-скоро практичен, отколкото елегантен. Въпреки това допълни тоалета с черни лачени обувки без ток, сложи си малко пудра, за да скрие бръчиците около очите, разресва с четката косата си, докато тя заблестя, и я прихвана на нисък кок на темето.

Беше се превърнала в кълбо от нерви, когато Картър дойде, а щом го видя, съвсем се притесни. Той изглеждаше страхотно — току-що се бе къпал и се бе обръснал, бе облечен във виненочервен пуловер и светлосиви кадифени панталони.

Пое дебелото сако от нея и го метна при своето в багажника на колата. Държа ѝ вратата, докато се качваше в автомобила, после и той седна чевръсто зад волана.

— Искам да те предупредя — подзе Джесика, когато Картър завъртя ключовете, — че съм ужасно страхлива по време на път. Ако смяташ да караш като луд, още отсега ми дай предпазна каска.

— Аз? Да карам като луд ли?

Тя не го погледна, но въпреки това усети, че той се подсмихва.

— Помня от едно време, че непрекъснато скърцаха автомобилни гуми.

— Беше преди цяла вечност и ако това ще те поуспокои, не съм катастрофирал от деветнайсетгодишен — поясни шеговито Картър и побърза да натисне газта, ала само колкото да поддържа скоростта по магистралата.

Дума да няма, когато пътуваше сам, понякога се увличаше, разпален от мощта на двигателя, и караше бързо, но не бе безразсъден шофьор. За разлика от едно време не си изкарваше яда върху пътя.

Ала пак, за разлика от едно време, вече не бе озлобен на целия свят. Рядко изпитваше гняв, вярно, понякога пак се ядосваше, ако

някой проект не му спореше, ако подчинените му объркаха нещо или клиентът капризничеше и той не можеше да излезе на глава с него. Сега обаче му бе спокойно на душата. Бе очаквал с нетърпение този ден. Чувстваше се освежен, сякаш целият свят се бе разтворил за него.

Извърна за кратко очи от пътното платно към Джесика. Образът ѝ вече се бе запечатал в съзнанието му още в мига, когато тя бе отворила входната врата, но Картър искаше да я види пак — толкова му бе приятно да я гледа.

Изглеждаше невероятно красива, и то не само защото с годините се бе разхубавила. Беше забелязал това и предишните два пъти, когато се бяха срещнали, ала сега то му направи още по-голямо впечатление. Джесика наистина бе хубава, дори възхитителна с малките кръгли очила върху миловидното си лице. Той хареса и дрехите ѝ, които много ѝ отиваха.

— Добре ли се чувстваш?

— Да — отвърна тя и го стрелна с поглед.

Известно време Картър мълча, после пак попита:

— Как върви сесията?

— Общо взето, добре — отговори Джесика. — Но човек никога не знае какво да очаква. Вече от доста години ректоратът непрекъснато прави гафове — или закъснява с подготовката на изпитните материали, или ги праща на друго място, неща от този род.

— И това в Харвард? — възкликна той развеселен.

Тя се усмихна криво.

— Ами да, в Харвард. Ала тази година, поне засега, няма издънки.

— Радвам се.

— И аз — кимна Джесика и се засмя, после продължи по-сериозно: — Но тепърва предстои голямата суматоха — трябва да напишем оценките и да попълним ведомостите. А и не след дълго се дипломира последният курс.

— Ходиш ли на баловете?

— Да.

— Сигурно действа... ободряващо.

Този път тя се засмя по-сърдечно, а и закачливо. На Картър му стана приятно — значи Джесика не взимаше чак толкова на сериозно и себе си, и положението си на преподавателка в престижен университет.

И това бе добре, защото той я смяташе още от малка за високомерна и надута. Сега обаче не му се струваше такава. Нещо повече, тя явно не гледаше на него като на човек, който стои по-ниско от нея в обществото. А Картър бе сигурен, че колкото повече време прекарваше с нея като архитект със своя клиентка, толкова по-малко щеше да се връща Джесика към миналото, а той искаше именно това.

Всъщност обаче искаше много повече. Колкото и да се опитваше, не можеше да забрави онзи път, когато я бе целунал. Беше го направил импулсивно, ала тази целувка се бе загнездила в мислите му и той се сещаше за нея, когато го очакваше най-малко.

Именно в един такъв момент бе решил, че тя прилича на розова пъпка, която още не е разцъфнала. Макар и да е била женена, Картър бе готов да се обзаложи, че мъжът ѝ не бе направил нищо Джесика да разкрие цялата си прелест. Устните ѝ излъчваха някаква непорочност. Същото важеше и за тялото ѝ, за поведението ѝ — държеше се не толкова плахо, а по-скоро неуверено, почти наивно.

Не че той си падаше по девствениците. Дори в най-буйните си периоди бе предпочитал обиграните жени. Сълзите върху оцапаните с кръв чаршафи, нежеланите бременности и клетвите във вярност не бяха неговата стихия. Затова и се срещаше предимно със здравомислещи жени, та днес да стигне дотам, че да не изпитва в тяхно присъствие нищо друго, освен студ.

Виж, докато бе целувал Джесика, не бе усетил този студ. Обратното, по цялото му тяло се бе плиснала топлина, а после, когато бе имал време да си спомня подробностите, тази топлина бе прераснала в плам. Още не можеше да повярва, струваше му се невероятно, че Джесика Крослин, малката високомерна сополанка, му бе завъртяла главата.

Тя обаче наистина го възбуждаше. Дори сега, когато бе насочил цялото си внимание към пътното платно, волана, лоста за скоростите и светлинното табло, Джесика не му излизаше от главата — виждаше с периферното си зрение как бе кръстосала благоприлично нозе, при което панталонът очертаваше стройните ѝ бедра, как бе отпуснала върху скута си длани с женствени тънички пръсти, как свободният пуловер очертаваше прелъстително гърдите ѝ. Дори косата ѝ, пригладена и прибрана на стегнат кок, издаваше, че под сдържаната

фасада се крият хиляди загадки и обещания. А тя сякаш изобщо не го съзнаваше.

Може би всичко бе само плод на неговото въображение. Може би сексапилните неща, които виждаше, бяха най-обикновени промени, настъпили през времето, откакто не се бяха виждали, и само разпътното му съзнание ги възприемаше като сексапилни. Често се срещаше с жени, но отдавна не бе правил секс. Сигурно просто бе превъзбуден.

Можеше, разбира се, да оправи нещата чрез стари като света изпитани средства — като свали някоя жена. Ала сега не му се занимаваше с това. В близостта с Джесика имаше някаква прелест, каквато не откриваше в другите връзки, нещо по-различно и особено. И Картър не знаеше какво му става, но засега не искаше да се лишава от това усещане.

— Една моя приятелка се изказа много ласкаво за теб — поде тя, докато пътуваха на север. — Била видяла някаква сграда по твой проект в Портсмът.

— Харбърсайд ли? Мислех да я разгледаме накрая, когато вече тръгнем да се прибираме.

— Възхитена е.

Той сви рамене.

— Сградата не е лоша, ала не ми е от любимите. Казва се „Кадилак Коув“. Името е ужасно, но комплексът наистина е интересен.

— Кой избра това име?

— Строителният предприемач. Аз само разработвам проектите.

— Така ли? — учуди се Джесика — и преди се бе питала до какво точно се свежда работата му. — Нима правиш само чертежите? Не участваш ли и в строежа?

— Понякога участвам, друг път — не. Зависи от клиента. Някои ми плащат само за проекта, а с останалото се занимават сами. Други ми плащат и да наглеждам строителните работи. Лично аз предпочитам второто... — поясни Картър и я погледна. — И то не заради парите. От финансова гледна точка е по-изгодно да си гледам само чертежите. Ала когато съм на строителната площадка, получавам удовлетворение. И виждам как идеята ми придобива реални очертания. Пък и съм по-спокоен, когато знам, че съм на място, ако нещо не е наред.

— Често ли се случва нещо да не е наред? Чувала съм разни ужасии... Верни ли са?

— Понякога — кимна той и намести дълги пръсти върху волана. — Да ти призная, има един проблем с дипломите на архитектите. За да се дипломираш, не е задължително да разбираш от практическата страна на строителството. Повечето архитекти и студенти по архитектура смятат, че стоят по-високо от строителите. Въобразяват си, че са царете на строителството, и грешат. Вярно е, че архитектът е вдъхновението, мозъкът зад цялостния проект, затова пък работниците, мъжете с чуковете и пироните притежават, така да се каже, ноу-хаута. Средният архитект няма представа как се строи къща. Затова и същият този среден архитект понякога проектира неща, които чисто физически изобщо не могат да бъдат изградени.

Джесика се сети какво ѝ бе казал банкерът.

— Гордън спомена, че имаш опит в строителството.

— Докато следвах, през ваканциите работех по строежите.

— Още от самото начало ли искаше да станеш архитект?

— А, не — усмихна се Картър. — Трябваша ми пари, за да преживявам, а по строежите плащаха добре — усмивката му помръкна. — Но именно тогава започнах да проявявам интерес към архитектурата. Чертежите и проектите разпалваха въображението ми и ме интригуваха. Както и мъжете с изискани костюми, които стояха край скелетата с предпазни каски на главата. А също и скъпите коли, които до един караха. Поршета, спортни модели мерцедес, беемвета — тази супра е същинска таратайка в сравнение с автомобилите, с които се движат колегите ми.

— Тогава защо и ти не си купиш порше?

— И аз се питах същото завчера, когато моят съдружник ми се похвали с новото си порше.

— И какъв е отговорът?

— Не ми е по джоба. Тези коли струват луди пари.

— Ала нали не печелиш по-малко от съдружника си?

Той сви рамене.

— Сигурно се страхувам, че и да си купя скъпа кола, ще я одраскам. Или ще я откраднат. Нямам безопасен гараж. Паркирам в тясната уличка зад блока — нацупи се Картър, сетне се позамисли и продължи вече по-спокойно: — Май ме е страх, че ако си купя порше,

ще повярвам, че съм постигнал всичко в живота, а това не е вярно. Чака ме още дълъг път.

Джесика се сети за Нина, според която щастието се свеждаше до тлъстата банкова сметка. Инстинктивно усети, че случаят при Картър не бе такъв. Когато говореше за успеха в живота, той имаше предвид не парите, а своето професионално поприще.

И може би дори личния си живот. Но това бе само догадка. Тя не знаеше нищо за надеждите и мечтите му.

Замислена за това, се умълча. Макар да й беше интересно, не можеше да се престраши и ни в клин, ни в ръкав да го подпитва на какво се надява и за какво мечтае, затова се съсредоточи върху плавното движение на колата и профучаващия покрай тях пейзаж. Тишината й действаше успокояващо, нещо необичайно за нея, защото неизменно я свързваше със самотата. Ако бе в компанията на мъж извън университета, се чувстваше едва ли не длъжна да говори и тъй като не бе от най-сладкодумните събеседници, се притесняваше, да не би да е недоद्याлана и смешна.

Сега обаче не се чувстваше така. Освен това знаеше, че ако на Картър му се говори, той няма да си мълчи. Не бе от срамежливите и колкото повече Джесика си мислеше за това, толкова повече се изненадваше от себе си. Открай време я привличаха стеснителните, защото в тяхно присъствие се чувстваше по-уверена в себе си. Ала в известен смисъл й беше по-лесно с Картър, понеже беше наясно за какво точно става въпрос.

Ето, сега например знаеше, че и на него не му пречи, задето си мълчат. Бе отпуснал едри длани върху волана, бе изпружил нозе, доколкото му позволяваше автомобилът. Бе отпуснал спокойно раменете си и челюстта, волева като брадичката. Не се насилваше да говори, освен когато подминеха табела или сграда, за които искаше да й разкаже нещо, но после пак потъваше в мълчание, което обаче не бе тягостно.

Пътуваха близо четири часа — Картър току се извиняваше, че я води толкова далеч, спряха само веднъж за кратка почивка и малко преди пладне пристигнаха в Бар Харбър.

Джесика остана доволна, че бе дошла.

— Наистина е възхитително — каза най-чистосърдечно тя, когато той я разведе из „Кадилак Коув“.

За разлика от плановете им за „Крослин Райз“ къщите в жилищния комплекс бяха разположени все покрай океана и бяха обединени на малки групички покрай брега, в подножието на съседната планина Кадилак.

— Всички ли са продадени?

Картър кимна.

— Не всички апартаменти са заети през цялата година, обаче тук е доста на север и това е нормално. Има два-три, обявени повторно за продан, ала като цяло предприемачът спечели доста.

— Ти също.

— Да, получих си парите за проекта, но нямам дял в комплекса, както смятам да е с „Крослин Райз“.

— Гордън спомена ли ти нещо?

— Не. А на теб?

Джесика поклати глава.

— Според мен вече опипва почвата, ала не иска да привлеча инвеститори, докато ние не му дадем нещо конкретно, което да им предложи.

На Картър му хареса думичката „ние“.

— Какви инвеститори смята да привлече, свои редовни клиенти ли?

— Нямам представа — обясни тя, но нещо в изражението му я накара да попита: — Защо?

— Защото познавам един човек, който сигурно ще прояви интерес. Казва се Гидиън Лоу. Преди две години работих с него по един проект в Бъркширските планини и оттогава поддържа връзка. Честен е, един от най-добрите строители в района и дори и да не му възложиш строежа в имението, вероятно ще пожелае да инвестира пари. Търси нещо разумно. А „Крослин Райз“ е именно това — едно разумно начинание.

— Чул те Господ.

— Сигурен съм. Ако не бях, нямаше да влагам парите си в него — без никакъв преход той смени темата. — Умирам от глад. Искаш ли да хапнем?

На Джесика ѝ беше малко трудно от работата да превключи на удоволствията и тя нямаше време да обмисли отговора — и слава Богу. Колкото по-малко мислеше, толкова по-малко се притесняваше.

— Ами... да, разбира се.

Картър я хвана за ръката.

— Ела. Наблизо има едно заведение, където готвят най-вкусната риба наоколо.

Джесика кимна — от морския въздух ѝ бе станало студено и тя се сгуши в сакото. Топлеше я и ръката на Картър, който я бе прегърнал през раменете и я притискаше до себе си.

Рибата наистина бе вкусна, ала Джесика знаеше, че заведението бе толкова уютно и хубаво не само заради добрата си кухня, но и заради това, че бе разположено край кей, както и заради приятната компания. Освен рибата си поръчаха спаначена салата и малък самун ръчно месен бял хляб. После отново се качиха в колата и поеха към следващия обект в списъка на Картър.

Спиряха общо пет пъти — три по работа, два, за да си починат, и след четири часа вече бяха в Харбърсайд. Както и предишните пъти, той я разведе из комплекса, разказа ѝ накратко как се бе стигнало до проектирането и строежа на новите сгради, как бе вървяла работата. После, пак както предишните пъти, замълча и зачака да чуе мнението ѝ.

— Интересно е — отбеляза тя. — Хрумването ти да превърнеш фабриката в жилищен блок донякъде ти е връзвало ръцете, ала пак си се справил и си освежил проекта с атриума. Харесва ми.

Картър имаше чувството, че малко по малко я опознава единствено чрез изражението върху лицето ѝ, а сега то му подсказваше, че макар и да се възхищаваше на атриума, Джесика определено не харесваше сградата.

— Можеш да бъдеш откровена и да не ми спестяваш истината — подкани я той.

Тя продължаваше да гледа постройката на отсрещния тротоар.

— Откровена съм. Като знам с какво си разполагал, наистина си постигнал нещо чудесно.

— В смисъл че е вълнуващо и драматично със странните си форми ли?

— Не, не бих казала драматично. По-скоро внушително.

— Но лично ти не би живяла тук.

— Не съм казвала такова нещо.

— А би ли живяла?

Джесика вдигна поглед и съгледа в очите му, които я пронизваха, палави искрици, въпреки това не се извърна. Не искаше Картър да разбере колко ѝ бе хубаво и топло да стои до него.

— Лично аз бих предпочела да живея в „Кадилак Коув“ — заключи тя доста сухо.

— Или в „Ривърсайд“ — добави той и също се усмихна — беше му неопишимо приятно, че страните ѝ се бяха покрили с женствена руменина. — Или пък в „Сандс“.

— Или в „Уокър Плейс“ — добави закачливо Джесика, за да довърши списъка на комплексите, които бяха посетили. — Добре, де, тази сграда ми харесва най-малко. Ала пак е интересна.

— Означава ли това, че съм получил поръчката?

Тя склочи озадачено вежди.

— Разбира се, че си я получил. Защо питаш?

— Нали за това сме тук — да видим дали ще харесаш работата ми!

Честно казано, Джесика го бе забравила и изненадана си даде сметка за две неща. Първо, че вече гледаше на Картър като на опитен архитект, на който можеше да разчита, и второ, че и бе много приятно, и то още от мига, в който се бе качила в колата и се бе оставила той да кара. Бе забравила какъв немирник беше като малък и какви неприятности бе създавал. Вече го възприемаше в настоящето и го харесваше. Дали харесваше и работата му?

— Добър професионалист си.

Красивите му устни се извиха леко в развеселена усмивка.

— Е, можеше да го кажеш и с повечко възторг.

Омагьосана от устата му и от едва доловимото ѝ движение, Джесика се подчини:

— Страхотен професионалист си!

— Ама наистина ли?

— Наистина.

Усмивката му стана по-широка.

— Според теб ще се справя ли с проекта за „Крослин Райз“?

— И още как!

— Нали не го казваш заради едно време?

Тя го зяпна изненадана, после прихна в сърдечен смях.

— Ако ставаше въпрос за едно време, отдавна да съм ти показала вратата.

Картър бе готов да се закълне, че зад погледа в очите ѝ, зад смеха и нежния ѝ глас бе доловил нещо като привличане и симпатия. Трогнат, обхвана с длан брадичката ѝ. Замилва нежно с пръсти кожата ѝ и затърси с очи още нещо, което да издава чувствата ѝ. И ги видя. Бе повече от сигурен, че ги бе видял. Точно така, Джесика го харесваше и при тази мисъл душата му възликува дори повече, отколкото когато тя каза, че харесва работата му. Безсилен да се сдържи, той прокара палец по устните ѝ. Когато те се раздалечиха, се понаведе и я целуна.

Докосна с устни нейните съвсем лекичко веднъж, после втори път, а на Джесика изобщо не ѝ се искаше да го спира. Усещането бе съвсем истинско, много по-приятно и сладостно дори от онези припрени неудържими целувки, за които си бе мечтала. Но се разтрепери цялата — и тя не знаеше от какво, дали от спомена за съня, или в отговор на целувката му — и се уплаши.

— Не — прошепна тихо и впи пръсти в якето му. — Недей, Картър, моля те.

Той вдигна глава и видя страха ѝ. Тялото му нашепваше да я целуне още веднъж, по-страстно, а мозъкът му подсказваше, че може да го направи и че Джесика ще капитулира. Сърцето му обаче не бе готово да настоява.

— Няма да ти причиня болка — пророни Картър едва чуто.

— Знам — каза тя и макар да го държеше за якето, избягваше да го погледне в очите. — Ала аз... Аз не го искам.

„Бих могъл да те накарам да поискаш“, помисли си той, обаче не го изрече на глас, защото така би се изразил Картър от едно време, а той искаше всичко друго, но не и да ѝ напомня за миналото.

— Добре — каза все така тихо и отстъпи назад, ала първо прокара палец по бузата ѝ.

Извърна се настрани, въздъхна тежко, пхна юмруци в джобовете на якето си и кимна към фабриката, която бе превърнал в жилищен блок. След миг вече се бе преборил с първичните си инстинкти и погледна косо Джесика.

— Харесваш работата ми и аз съм доволен от това. Хайде да го полеем! Какво ще кажеш, искаш ли на връщане да вечеряме в „Пагода“? Обичаш ли китайската кухня?

Тя само кимна — не бе сигурна дали не бе загубила дар слово.

— Искаш ли да я опиташ?

Джесика кимна отново. Картър не смееше да я докосне.

— Тръгваме ли?

Стори ѝ се глупаво отново да кима. Затова пъхна ръце в джобовете си, обърна се и тръгна към колата. Би трябвало да му каже, че има работа и да го помоли да се връщат. Но не го направи по три причини.

Първо, работата можеше да почака.

Второ, беше гладна.

И трето, не ѝ се искаше денят да свършва.

ШЕСТА ГЛАВА

Имаше и четвърта причина Джесика да се съгласи да вечеря с Картър. Искаше да му покаже, че може да се съвземе след целувката — или вероятно искаше да го покаже на себе си? Всъщност беше все едно, резултатът щеше да е същият. Не проумяваше защо той я бе целунал отново, дали пък не бе видял по очите ѝ, че го иска, което си бе самата истина. И тъй като не бе разумно да засилва това впечатление, реши да се държи, сякаш тази целувка изобщо не я интересуваше.

Но едно е да го кажеш, друго — да го направиш. Не само кухнята в „Пагода“ бе отлична, ала и обстановката бе изискана, столовете бяха в романтичен стил, с високи облегалки, напитките бяха силни, с вкус на плодове, а осветлението не бе натрапчиво. Нищо от това не допринасяше Джесика да си напомня, че бе тук по работа, че Картър я целуваше просто защото го бе похвалила като професионалист или може би защото си бе арогантен и че тя не искаше от него нищо друго, освен да направи хубави проекти за „Крослин Райз“.

Атмосферата наистина бе като на любовна среща и той от своя страна не правеше нищо да разсее това впечатление. Умееше да поддържа разговора и говореше за всичко, от работата си до един телевизионен документален филм, който бяха гледали и двамата, и изборите за губернатор. Увеличаваше я по начин, който не бе очаквала, караше я да мисли и да приказва за неща, за които обикновено изобщо не ѝ хрумваше да отваря дума. Ако се бе спряла и си бе спомнила откъде бе тръгнал Картър, щеше да бъде смаяна от широтата и задълбочеността на познанията му. Но Джесика не спря, понеже Картър бе заличил като с вълшебна пръчица образите от миналото. Той налагаше присъствието си и господстваше над всичко, включително и над все по-силното ѝ усещане, че срещу нея седи силен, непреклонен мъж.

Не бе сломил напълно съпротивата ѝ, когато се върнаха в „Крослин Райз“. Беше се мръкнало, всичко наоколо изглеждаше някак

нереално; тя се чувстваше замаяна от напитките, а Картър направо я опияняваше. И заради това, както и заради приятната вечер, заради целия прелестен ден Джесика не се дръпна, докато вървяха към входната врата на къщата и той я прегърна. Там, в мъждивата светлина на старинните лампи, Картър пак обхвана с длан брадичката ѝ и извърна лицето ѝ към себе си.

— Какъв хубав ден! — рече той гърлено, с глас, в който се долавяше мъжественост и сила. — Радвам се, че се съгласи да дойдеш с мен, и то не само защото успя да видиш сградите. Беше ми приятно да съм с теб.

Ужасно ѝ се искаше да му повярва и през тези няколко последни минути да се отдаде на фантазиите си.

— Наистина беше хубаво — съгласи се тя със свенлива усмивка — струваше ѝ се, че още малко, и с радост ще се удави в дълбините на черните му като въглен очи.

— Кое? Сградите или моята компания?

— И двете — прошепна едва чуто Джесика. Картър се понаведе и я целуна — докосна нежно, само за миг устните ѝ и пак вдигна глава.

— Хубаво ли беше?

Трябваше да мине цяла минута, докато тя успее да отвори очи.

— Аха.

— Искат ми се да го направя още веднъж.

— И на теб ли ти хареса?

— Ако не ми харесваше, нямаше да искам да го правя отново — отвърна той с логика, която никой здравомислещ човек не можеше да обори, камо ли пък Джесика, която бе като зашеметена. — Нали така?

Тя кимна и когато Картър отново се наведе, този път устните ѝ вече бяха по-покорни и нежни от преди. Той зацелува страстно ъгълчетата на устата ѝ и малко по малко я отвори. Когато Джесика застана, се дръпна.

— Не се притеснявай — прошепна ѝ. Прегърна я и я притисна до себе си. — Няма да ти причиня болка — повтори Картър, усетил тръпката, пронизала цялото ѝ тяло. — Отпусни се, Джесика. Позволи ми да опитам още веднъж.

Така и направи — в началото я замилва невинно, после я зацелува все по-страстно, докато езикът му заигра необуздано в устата ѝ. Тя усети вкуса на плодове, който бе останал върху устните му след

напитките в ресторанта и който бе дважд по-опияняващ. Когато я притисна още по-силно до себе си, той мислеше вече не толкова за тръпнещото си тяло, а за своята зажадняла за наслада плът. Изгаряше от желание да усети стегнатите ѝ гърди, корема и бедрата ѝ, да почувства до възбуденото си мъжко тяло всичко женствено, което притежаваше Джесика.

Тя се остави във властта на огъня, който Картър бе разпалил в нея, и вкопчи пръсти в раменете му. Беше като в съня ѝ, ала много по-истинско — по вените ѝ плъзна горещина, която заблиза крайчетата на нервите ѝ и се загнезди в свръхчувствителните местенца. Той я притисна в обятията си, приближи я още повече до себе си, но Джесика не възрази, защото също искаше да го усети. Неговата възбуда бе като сладък мехлем за болката вътре в нея.

Ала този мехлем ѝ подежда само за миг и когато болката се усили, Джесика отново си спомни своя сън. И в него бе усещала същата болка, докато в съзнанието ѝ не бе лумнала искра и тя не бе почувствала облекчение.

За миг се уплаши, направо се ужаси, че ще ѝ се случи отново. После този миг отмина и Джесика се опита да си възвърне самообладанието.

— Картър! — простена тя и отлепи устни от неговите.

Дланите ѝ се отпуснаха безжизнено върху раменете му и ги отблъснаха.

— Добре, добре — отвърна той запъхтяно. — Няма да ти причиня болка.

— Трябва да спрем.

Черните му очи бяха замъглени, после Картър като че се поокопоти и възкликна:

— Но защо? Не разбирам.

Джесика се отскубна и след като отиде при входната врата, се облегна на рамката, сякаш за да почерпи сили от „Крослин Райз“ точно както допреди миг се бе осланяла на Картър.

— Не съм такава.

— Каква?

— Лесна.

На Картър му беше трудно да мисли. Или главата му бе размътена от желанието, плиснало се по цялото му тяло, или Джесика

говореше глупости.

— Никой не е казвал, че си лесна. Само те целувах.

— Ала не за пръв път. И искаше още.

— А ти не искаше ли? — изтърси той още преди да бе осъзнал какво говори.

Но не съжали, защото я желаше неудържимо. Тя го стрелна с поглед.

— Не. Не спя с всеки срещнат.

— Ти също го искаше. Трепереше цялата. Бъди честна, Джесика. Няма да умреш, ако си го признаеш.

— Не е вярно.

— Друг път не е вярно! — изпелтечи Картър и отстъпи назад. Отметна лекичко глава и се взря с присвити очи в нейните. — Какво в мен те плаши чак толкова? Това, че съм момчето, което навремето ти се присмиваше, или просто това, че съм мъж?

— Изобщо не ме плашиш.

— Виждам го. Виждам го в очите ти.

— Значи не виждаш добре. Не искам да спя с теб, и толкоз.

— Но защо?

— Защото...

— Защото какво? Хайде, Джесика. Длъжна си да ми обясниш. Цял ден правиш всичко възможно да ми завъртиш главата, даваше ми надежди, а сега ме отблъскваш. Защо ме разиграваш и...

— Няма такова нещо! Държах се съвсем естествено. Смятах, че и на двамата ни е приятно. Ако знаех, че ще трябва да плащам... — допълни тя и затърси в дамската си чанта ключовете от къщата. — Щях да внимавам повече. Сексът влиза ли в хонорара ти?

Картър прокара пръсти през косата си, после отпусна длан върху тила си, където мускулите се бяха напрегнали до скъсване. Желанието се поразсейваше и той си възвръщаше самообладанието, а заедно с него и способността да мисли трезво. Двамата с Джесика пак, както едно време, бяха започнали да си подвикват и да се обиждат, а така нямаше да стигнат доникъде.

Картър вдигна ръка в знак на примирие, после се зае да ѝ обяснява с много спокоен глас:

— Нека сме наясно. Желая те, защото ме възбуждаш.

— Това е...

— Шшт! Нека се доизкажа — когато тя млъкна, той продължи още по-бавно: — Възбуждаш ме. Няма нищо скрито-покрито. Никакви задни мисли. Изобщо не очаквам да ми се отплащаш за обяда и вечерята. Просто... ме възбуждаш, и толкоз. Не съм го очаквал, не го и искам, защото си ми клиентка, а аз никога не влизам в лични отношения с клиентите си. Не работя така. Сексът няма нищо общо с хонорарите. Сексът се появява между двама души, които се харесват, после се уважават, после се привличат. Сексът се появява там, където двама души искат да се опознаят така, както не ги познава никой друг — Картър замълча, за да си поеме дъх. — И тъкмо това исках преди малко. Искам го още от сутринта.

Джесика не знаеше какво да отговори. Ако беше влюбена до полуда в някой мъж, надали би мечтала за по-сладостно и мило обяснение. Ала тя не бе влюбена до полуда в Картър и сигурно затова ѝ бе трудно да повярва в искреността на желанието му.

— Колкото до репликата ти, че не спиш с всеки срещнат, тя предполага безразборни полови връзки с най-различни хора. В момента нямам никакви връзки с жени. От доста време не съм спал с жена. Освен това имам чувството, че те познавам по-добре, отколкото съм познавал, която и да е жена от години. И ако се любим, това няма да означава, че спиш с всеки срещнат. Освен, разбира се, ако си нямаш някой друг...

Джесика поклати глава толкова енергично, че той реши да не я подпитва повече. Пък и интуитивно знаеше, че е сама.

— Била ли си с мъж, след като се разведе?

Тя пак поклати глава, този път по-бавно.

— А преди него?

Джесика за трети път поклати глава.

— С мъжа ти неприятно ли беше? — попита Картър, но още щом изрече думите, разбра, че бе направил грешка. Тя наведе глава и съсредоточено пхна ключа в ключалката. — Не си отивай — примоли се бързо той, ала Джесика отвори вратата и влезе вътре.

— Не ми се говори за това — прошепна тя.

Картър също направи крачка напред.

— Тогава ще говорим за нещо друго.

— Не. Трябва да се прибирам.

— Не виждам защо се смущаваш от това, че заговорих за секс.

— Как така няма да се смуцавам! Двама души, които са си чужди, не обсъждат такива неща.

— Не сме си чужди.

Джесика го погледна.

— Да, в някои отношения сме си чужди. Ти имаш по-голям опит от мен. Няма да разбереш какво изпитвам.

— Опитай и тогава ще говорим.

Тя поклати глава и каза едва чуто:

— Трябва да вървя.

И затвори бавно вратата.

За миг, преди резето да щракне, Картър се изкуши да я последва. Но мигът отмина, Джесика заключи отвътре и той вече нямаше как да я моли и убеждава. Само това оставаше, да блъска по вратата и да натиска звънеца!

Всъщност така бе по-добре. Тя имаше нужда от време, за да свикне с мисълта, че го желае. И Картър бе готов да ѝ го предостави.

Даде ѝ един час, точно толкова, за колкото се прибра с колата в Бостън, преоблече се и си направи каничка кафе. После вдигна телефонната слушалка и набра номера ѝ.

— Ало? — каза Джесика спокойно и делово.

— Здравей, Джесика. Аз съм. Искях само да се уверя, че си добре.

Известно време тя мълча. После отвърна с все същия спокоен тон:

— Да, добре съм.

— Нали не ми се сърдиш?

— Не.

— Не исках да те обидя с онова, което те попитах — продължи той след кратка пауза и почука с пръст по ръба на каната с кафе. — Просто ми беше интересно — добави Картър и извърна очи към тавана. — Ти се страхуваш от мен. Опитвам се да разбера защо.

— Изобщо не се страхувам от теб — възрази Джесика тихо, ала вече не така уверено, както преди.

— Защо тогава се стегна, когато те целунах?

— Защото не съм от най-отворените.

— А според мен би могла да бъдеш. И го искаш.

— Искам да съм такава, каквато съм си. Изобщо не се чувствам нещастна, Картър. Върша онова, което ми харесва, с хора, които ми допадат. Ако не бе така, все щях да се опитам да променя нещата. Но аз харесвам живота си. Наистина. Май си въобразяваш, че копнея за още нещо, а не е така. Повече от доволна съм.

Картър си помисли, че тя се повтаря прекалено много. Имаше усещането, че се мъчи да убеди себе си не по-малко, отколкото него, което означаваше, че не бе чак толкова сигурна какво точно искаше, а това за него бе само добре дошло.

— Обаче не си доволна за „Крослин Райз“ — напомни ѝ той и побърза да добави: — Това е другата причина да ти се обадя. Смятам да нахвърлям няколко предварителни варианта на проекта и сигурно ще се наложи да дойда пак. Искам да направя снимки — на къщата, на парцела, на евентуалните места, където ще строим, на брега. Всичките места, които искам да снимам, са навън и не е нужно да си стоиш вкъщи и да ме чакаш, ала все пак не исках да се мотая из имението без твое разрешение.

— Имаш го.

— Много съм ти признателен. Нали мога да ти звънна, когато вече имам нещо, което да ти покажа?

— Разбира се — отвърна Джесика и след кратко мълчание допълни: — Картър?

Той затаи дъх.

— Да!

След известно колебание тя продължи, този път не делово и не плахо, а най-чистосърдечно:

— Още веднъж ти благодаря за днес. Наистина беше много хубаво.

Картър се усмихна.

— Удоволствието беше мое. Тези дни ще ти се обадя.

— Добре.

Тази седмица, ако си беше вкъщи, Джесика току поглеждаше през прозореца. Търсеше си оправдание — че е изнервена покрай писмените изпитни работи, че има нужда от раздвижване, че така

мисли по-добре, но едно беше безспорно — непрекъснато обикаляше от стая на стая и от прозорец на прозорец и поглеждаше уж нехайно навън. Всъщност обаче погледът ѝ съвсем не бе нехаен, тя се взираше напрегнато с надеждата да съгледа Картър, в случай че не бе видяла кога е паркирал колата на алеята пред входната врата.

Ала от него нямаше и следа, което означаваше или че бе минал, докато е била в Кеймбридж, или че изобщо не е идвал.

При всички положения обаче не я потърси по телефона. Джесика си мислеше, че може би ѝ бе звънял един-два пъти, когато не си е била вкъщи, и за пръв път през живота се запита дали да не си купи телефонен секретар. Но това щеше да бъде проява на слабост. Пък и щеше да стане още по-зле, ако си вземеше телефонен секретар, а Картър пак не се обади. Така поне не бе сигурна и имаше някаква надежда той да я бе търсил.

Тази мисъл я обърка още повече — и тя не бе наясно защо искаше да има някаква надежда. Картър Малой беше... Картър Малой. Имаха делови отношения, и толкоз. Да, беше ѝ приятно да прекара с него неделата. Точно тогава бе започнала да осъзнава колко много бе израснал той като човек. И вероятно се надяваше да има още такива недели.

Ала и дума не можеше да става между тях да има нещо плътско. Картър не беше нейният тип — най-красноречиво го доказваше това, че не ѝ се бе обадил. Както си го представяше Джесика, ако някой мъж проявява романтичен интерес към една жена, той не я оставя дни наред сама. Обаждат ѝ се по телефона, отбива се да я види, оставя ѝ съобщения в работата. Нищо не пречеше и Картър да го направи, но между розовите листчета, които ѝ бе дала тази седмица секретарката на факултета, нямаше съобщения от него.

Реши, че така той бе разкрил що за човек е. Въпреки сладките приказки изобщо не проявяваше интерес към нея, което всъщност ни най-малко не я учудваше. Картър бе мъж, по който жените въздишаха. Направо излъчваше сексапил. Докато тя нямаше и капчица сексапил. Природата бе щедра към нея в други неща, ала виж, сексапил не ѝ бе дала.

И какво искаше от нея Картър? Джесика не проумяваше какво го бе накарало да я целуне и колкото повече се мъчеше да разбере, толкова повече се отчайваше. Единственото, което ѝ хрумваше, бе, че

той се забавляваше с нея и я взимаше на подбив, и от това я болеше много. Болеше я, защото дълбоко в себе си го харесваше, уважаваше го като човек и професионалист и на всичкото отгоре го намираще за сексапилен. Даде си сметка, че щеше да ѝ е по-лесно да му се възхищава от разстояние, отколкото ако го допуснеше до себе си и той ѝ покажеше, че изобщо не я бива да бъде с мъж.

Тя знаеше, че колкото повече мислеше за тези неща, толкова повече щеше да се измъчва, и затова гледаше непрекъснато да си намира работа. Вместо да обикаля вкъщи от прозорец на прозорец, в средата на седмицата започна да стои едва ли не от тъмно до тъмно във факултета. Подобно на карамелизираните пуканки, и работата ѝ действаше успокояващо, а Джесика имаше работа, колкото искаш. Когато не проверяваше писмените изпитни работи, четеше дисертациите на един-двама аспиранти, на които беше научен ръководител. Уж работата ѝ носеше удовлетворение, а ето че в петък вечер, когато се прибра в „Крослин Райз“, ѝ докривя много. Не ѝ се бе случвало никога дотогава. Реши, че просто бе уморена.

Затова в събота спа до късно и стана чак в девет часа, закусва, без да бърза, стоя дълго под душа — нямаше да върши кой знае какво, трябваше само да изпере и, разбира се, да прегледа още няколко писмени работи. Изобщо не поглеждаше през прозорците — беше събота и много добре знаеше, че Картър няма да мине. Работата си беше работа. Той щеше да дойде през седмицата, за предпочитане, когато нея я нямаше. Лично за нея така бе по-добре.

Затова и когато слезе по задното стълбище на първия етаж с цяла камара чаршафи за пране, погледна съвсем случайно през високите прозорци и за своя изненада видя пред къщата нещо лъскаво и синьо. Спря с разтуптяно сърце, взря се в алеята пред входната врата и преглътна тежко.

Картър бе дошъл. В събота. Когато тя бе по джинси и размъкнат пуловер със запретнати до лактите ръкави — приличаше на някоя от своите студентки, вживяла се в ролята на перачка. Но все някой трябваше да изпере, помисли си Джесика доста притеснено, отдавна бе отминало времето, когато Ани Малой им помагаше в къщната работа.

Божичко, каква ирония, каза си тя, ала точно в този момент се чу звънецът на задната врата, който прекъсна всичките ѝ мисли. Паникьосана, Джесика погледна домашния пуловер, после чаршафите

в ръцете си и стълбите към вратата. Ако не отвореше, Картър щеше да си помисли, че не си е вкъщи. Всъщност така бе най-добре.

Но само това оставаше, да се крие! Тя сграбчи на топка чаршафите, хукна надолу по стълбището, прекоси задното антре и отвори на Картър.

Дишаше тежко, ала се запъхтя още повече, когато го видя. Изглеждаше огромен и мъжествен в джинсите и карираната риза. Дрехите му бяха доста износени — далечен отглас от последния път, когато го бе виждала в джинси, мръсни и опърпани, — и очертаваха източените му мускулести крака. И той като нея бе запретнал ръкави, само че китките му бяха обрасли с черни косъмчета, тук-там се виждаше и някоя издадена вена. Яката му бе разкопчана и от това още повече изпъкваха яките му рамене и врат, на който висеше фотоапарат.

— Здравей! — поздрави Джесика и за да не проличи чак толкова, че бе запъхтяна, сложи ръка върху гърдите си. — Как си?

Картър се чувстваше добре, особено след като сега вече беше тук. Цяла седмица бе умувал кога точно да се отбие — не помнеше отдавна да е мислил толкова дълго за нещо. Джесика не му излизаше от главата. Сега той знаеше защо. Усети облекчение, докато я гледаше в спортните дрехи — огромния розов пуловер и избелелите джинси, очертаващи стройните ѝ бедра. Нямаше нищо излишно по себе си — дълга коса, лъскава и чиста, прихваната високо на опашка, здрава кожа без грим, едва загатната, затова пък лъчезарна усмивка, очила, които се плъзгат надолу по носа ѝ — тя изглеждаше направо невероятно! Картър си помисли, че прилича на полъх чист въздух, и чак сега най-после разбра какво най-силно го привличаше у нея. Просто не приличаше на нито една от неговите познати. Беше естествена и непринудена. Действаше му освежително.

— Наистина съм добре — отвърна той накрая някак лениво и привлечено. — Отбих се колкото да ти разваля съботната сутрин — допълни Картър и плъзна бегло поглед върху купчината чаршафи в ръцете ѝ.

Джесика обхвана прането и го притисна до себе си.

— Ами аз... Аз правя това в събота. Обикновено ставам по-рано. Досега вече трябваше да съм пуснала две перални. Но съм се успала.

— Сигурно си била уморена — отбеляза той и се взря да различи под очите ѝ сенки, ала те или не се виждаха под очилата, или просто ги

нямаше. Гладката ѝ кожа — приказно съчетание между оттенъците на розовото и на слоновата кост — беше свежа, по лицето ѝ нямаше и следа от умора. — Много ли работа имаше през седмицата?

— Много — отвърна тя с въздишка и се усмихна.

— Ще можеш ли да си починеш поне в събота и неделя?

— Ще се опитам. Пак ме чака работа, но освен това имам да върша и неща като това... — Джесика кимна към прането. — Трябва да отскоча и до магазина, а за прането и пазаруването не се искат кой знае какви интелектуални усилия. Почивам си, докато ги правя.

— Не ти ли остава време да седнеш и да помързелуваш?

Тя поклати глава.

— Не съм много по мързелуването.

— Навремето, когато непрекъснато вършех бели, бях голям мързелан — каза Картър и устните му се извиха презрително. — Направо късах нервите на мама. Дойдеше ли полиция, тя знаеше, че ще ме намери да лежа пред телевизора в задната стаичка. Ала сега и на мен не ми остава време да се отдам на мързела си... — допълни той и кимна към фотоапарата. — Затова съм и тук. Реших, че няма да е зле да поснимам. Сега мислите ми са насочени единствено към „Крослин Райз“, а и денят е чудесен. Не искаш ли да дойдеш с мен? — попита неочаквано и за самия себе си Картър, окуражен от лъчезарния ѝ израз.

Джесика продължаваше да стои като вцепенена, още не можеше да си поеме дъх. Не можеше да реши и какво да прави.

— И аз не знам... Имам да пера... Трябва да пусна и прахосмукачката — усети как я облъхва топлият въздух навън, който сякаш я зовеше. — И да избърша прах. Пък и сигурно ще ти преча и няма да можеш да обмислиш творчески нещата.

— Ще ми бъде приятно. А ако ме осени вдъхновение, просто няма да говоря. Хайде! Поне за малко. Виж какво хубаво време! Грехота е да не поизлезеш.

Тя си помисли, че днес очите му не бяха черни като нощта, че бяха по-скоро кафеникави като шоколад, а миглите му изглеждаха невероятно гъсти. Защо ли не ги бе забелязвала досега?

— Божичко, затънала съм до гуша в работа — възпротиви се Джесика, но не особено убедено.

— Знаеш ли какво? — подзе той. — Ще тръгна по същия път, както онзи ден, когато бяхме заедно. А ти си свърши работата и после

ще ме настигнеш.

Това ѝ прозвуча като приемлив компромис. Щом Картър бе готов на отстъпки, защо тя също да не прояви сговорчивост? Освен това, въпреки че бе събота, той работеше по нейния проект. Може би искаше да обсъди някои идеи с нея.

— Сигурно ще се позабавя — предупреди го тя.

— Не бързай. Ще остана тук доста дълго. Свърши си работата — намигна ѝ Картър и тръгна из имението.

Това намигване съвсем я обърка. Цели десет минути Джесика не успя да се съвземе — облегна се на стената при вратата, изчаквайки пулсът ѝ да се поуспокои. От кухнята отиде в кабинета и чак след това се сети, че всъщност трябваше да слезе в мокрото помещение, което се намираше в сутерена. После дълго си игра с пералнята, докато я пусне, простичка задача, която обаче бе усложнена от хаотичните ѝ мисли.

Никога през живота си не бе чистила с прахосмукачката толкова бързо, както този ден. Каза си, че е от притеснението, и продължи да си го повтаря, докато бършеше прах — всъщност по-скоро я вдигаше, отколкото да я събира. За щастие стаите, които трябваше да изчисти, бяха малко — само онези, в които живееше, тоест, щеше да приключи за нула време. Чаршафите вече бяха в сушилнята, когато тя пристегна връзките на гуменките си, грабна плика, пълен до половината с хляб, и изхвърча от вратата.

Картър седеше по турски на нагрятата от слънцето морава при езерото с патиците. Макар и да наблюдаваше играта на палуващите птици, той току поглеждаше да види дали Джесика не идва. Щом я зърна, го заля вече познатото топло чувство, както и нещо като вълнение, което му се стори забавно, защото навремето не би ѝ обърнал никакво внимание. Ала това бе едно време, в период от живота му, когато не бе ценил кажи-речи нищо стойностно, камо ли изтънченото и зрялото, тоест онова, което сега го вълнуваше у Джесика. В ония години просто нямаше как да оцени интелекта ѝ, начина, по който тя обмисляше всичко, непрестореното любопитство, с което го слушаше и му задаваше въпроси. Дори и да мълчеше, Джесика го стимулираше с присъствието си, освен когато се чувстваше в опасност. Уплашеше ли се, ставаше тесногръда и затворена, за каквато Картър я бе мислил едно време.

И изходът бе, разбира се, да не допуска да се чувства застрашена. Това не му бе трудно, още повече че изпитваше все по-силното желание да я закриля и брани. Затрудняваше се само когато я желаше, и тогава се владееше най-малко и физически, и емоционално.

Но въпреки всичко щеше да опита. Щеше да опита, защото си струваше...

— Внимавай, там е кално! — извика той и я загледа как заобикаля едно място на моравата, което още бе разкаляно след пролетното топене на снега.

Не я изпускаше от очи, докато тя се приближаваше, пхнала едната си ръка в джоба на джинсите — вързаната на темето конска опашка се полюшваше с всяка нейна крачка.

— Много си чевръста! Бързо свърши.

— Я не ми се подигравай! — провлече Джесика закачливо и Картър застина, възхитен от чувството ѝ за хумор.

Тя разтвори плика с хляба и започна да го троши и да го хвърля на патиците, които закряхаха доволно.

— Мразя да чистя. Правя го редовно, ала ми е ужасно неприятно.

— Защо не си вземеш чистачка? Само не ми казвай, че не можеш да си го позволиш. Тези услуги не са скъпи.

Но Джесика сбърчи носле да му покаже, че няма намерение да го прави.

— Всъщност няма чак толкова много за чистене — каза тя, после хвърли поредната шепа трохи и загледа как патиците се надпреварват коя ще ги клъвне първа. — Два пъти в годината викам фирма да чисти помещенията, които не използвам, ала не виждам причина да не чистя сама другите стаи — обърна се и го погледна вторачено, гласът ѝ обаче бе мил, в него не се долавяше и следа от укор. — Освен ако някой не застане на вратата и не започне да ме изкушава, че навън вече е пролет и не бива да изтърквавам хубавото време.

Огледа се, пое си дълбоко въздух, но не се запита дали ѝ бе толкова леко и хубаво заради въздуха. Беше се уморила да се чуди за такива неща. Непрекъснато анализираше и мислеше. Поне веднъж искаше да се остави на усещанията и сетивата си.

— Е, дойде ли ти вдъхновението? — попита Джесика и пак бръкна в плика с хляба.

— Тук винаги ми идва вдъхновение. Мястото е приказно — отговори Картър и след като разчисти перата по тревата, ѝ направи знак да седне до него.

Тя се настани и хвърли поглед към фотоапарата върху скута му. Беше от скъпите, а не от обикновените любителски апарати.

— Използва ли го?

Той кимна.

— Направих снимки на къщата, на моравата пред нея и на плажа. Тук обаче още не съм снимал. Просто си седя.

Джесика хвърли шепа залчета на патиците.

— Добър фотограф ли си?

— Знам как става. Правя снимките, които ми трябва, ала не бих казал, че имат някаква художествена стойност.

Взе фотоапарата, започна да намества обектива и бутоните, вдигна го към окото си и го насочи към нея. Тя затули лицето си с длан и извърна глава.

— Мразя да ме снимат дори повече, отколкото да чистя.

— Защо?

— Защото не обичам да ме фокусират — отвърна Джесика и се престраши да го погледне — видя, че бе свалил фотоапарата, и се отпусна.

Изразът „да ме фокусират“ имаше две значения — пряко и преносно, и на Картър му се стори, че в случая с Джесика можеха да бъдат употребени и двете.

— Но защо? — настоя той.

— Защото се притеснявам. Не съм фотогенична.

— Не ми се вярва.

— Наистина. Фотоапаратът подчертава всички недостатъци. А аз си ги имам предостатъчно, за да ги подчертавам.

Картър пак се взря в нея, в озарената ѝ от слънцето коса и руменината, избила от притеснение по стрините ѝ, и отново си помисли колко е хубава.

— И какви недостатъци имаш?

— Стига си ме взимал на подбив, Картър.

— Кажй, де! — подкани пак той, ала в отговор само изкряхаха патиците.

Тя се взря в очите му, сигурна, че ѝ се подиграва. Обаче видя в тях не подигравка, а само предизвикателство, а когато Картър я предизвикваше, бе свикнала да не му остава дължна.

— Грозна съм. Ужасно грозна. Лицето ми е прекалено дълго, носът — прекалено малък, очите — вторачени.

Той я зяпна учудено.

— Вторачени ли? Дрън-дрън! А и формата на лицето ти е много хубава, както и носът. Знаеш ли какво удоволствие е да те гледам, след като цяла седмица съм бил принуден да гледам други жени? — от израза ѝ личеше, че не му вярва, и Картър добави: — С годините си се разхубавила. Като малка може и да беше грозновата, но сега вече не си дете, а онова, което според теб е грозно, всъщност е една непринудена свежа красота.

— Защо ми приказваш всички тези неща? — попита Джесика учудено.

— Защото са истина.

— Изобщо не ти вярвам — отсече тя. Струваше ѝ се, че само така ще се пребори с обзелия я срам. Изправи се и метна на птиците последния хляб, останал в плика. — Подмазваш ми се, за да одобря проекта ти.

Джесика намачка плика на топка, пхна го в джоба си и тръгна към къщата. Картър също стана и я подръпна лекичко за конската опашка, за да я спре. После ѝ препречи като стена пътя. Тя усети по слепоочието си дъха му — топъл и изпълнен с чувственост.

— Ако исках да харесаш проекта, просто щях да си гледам работата и да не ти обръщам внимание. Ала не мога да го сторя, както не мога и да седя и да те слушам как се подценяваш. Привличаш ме много силно. Толкова ли не можеш да ми повярваш?

Както винаги замаяна от близостта му, тя усети как дишането ѝ се ускорява. Бе свела очи и се бе вторачила в ризата му — в кариения плат едва ли имаше нещо възбуждащо, затова пък от миризмата, лъхаща едва доловимо от кожата му, кръвта ѝ направо кипна.

— Не съм от жените, които мъжете смятат за привлекателни — поясни смутено Джесика.

— Това поредният бисер на мъдрия ти съпруг ли е?

— Не. Това е нещо, до което съм стигнала след трийсет и три години наблюдения. Никой никога не е въздишал по мен и няма да

въздиша.

— Мъжете не си умират по жените, които бият на очи с модните си екстравагантни дрехи. Предпочитат по-нежните и скромните. А ти си точно такава. Искам те.

— Но ти можеш да имаш най-големите красавици на града!

— Искам да имам теб. Това нищо ли не ти говори?

— Говори ми, че си изпаднал в някакво особено настроение — натърти тя и вдигна очи към него. — Решил си да се позабавляваш в името на доброто старо време.

Той се ядоса и насмалко да избухне, ала вместо това я притегли до себе си, така че лицето ѝ бе само на педя от неговото.

— Обиждаш ме, Джесика — каза ѝ и впи в нея черни, пламнали от гняв очи. — Толкова ли не ми вярваш? Кога съм те лъгал? — тя не отговори и Картър го направи вместо нея: — Никога. Може и да съм ти говорил грубости, може и да съм ти казвал неверни неща, но навремето ги мислех и не съм си кривял душата. Вече установихме, че съм се държал като последния негодник. Ала поне признай, че съм искрен и откровен.

Усещаше допира на всяка извивка на тялото ѝ и кръвта му забумтя в слепоочията.

— Бях искрен в думите. Бях искрен и в това.

Допря устни до нейните и още преди Джесика да бе възразила, я зацелува с плам, породен може би от неустойимо желание или пък от гняв — тя не знаеше. Знаеше единствено, че съпротивителните ѝ сили я бяха напуснали по-бързо от всякога, че дори и да опита, нямаше да може да стисне устни, че би трябвало да се възмути, задето той я целуваше с език, но единственото, което я възмути, бе собственото ѝ силно желание.

Ала още преди да бе свикнала с тази мисъл, я чакаше нова изненада — Картър спря да я целува, хвана я за ръката и долепи дланта ѝ до издутия цип на панталона си.

— Няма как да измисля това, тук е невъзможно да излъжа — прошепна той дрезгаво.

Без да сваля ръка от нейната, разпери пръстите ѝ, притисна ги и ги задвижи нагоре-надолу. После притисна устни до врата ѝ и от гърдите му се изтръгна сподавен стон.

Джесика бе смаяна. Също дишаше запъхтяно и почувства как нозете ѝ се подкосяват.

Наистина, Картър нямаше как да излъже за онова, което тя усещаше, и тази мисъл и подейства опияняващо. Почувства се жена до мозъка на костите, прииска ѝ се да узнае повече за силата, която напипваше с пръстите си. Без да си дава сметка какво прави, започна нежно да го милва. Очите ѝ се премрежиха. Отметна глава и подложи устни. Приплъзна свободната си длан около стегнатите мускули на врата му и се изви към него, усетила сладостната тръпка между бедрата си.

Картър изстена задъхано. Отмести рязко дланта ѝ от ципа, прегърна я и я притисна силно до себе си.

— Не мърдай — предупреди я той със сетни сили. — Не мърдай! Дай ми минута. Само една минута.

Продължиха да се притискат един о друг. Джесика бе доволна, че Картър я бе прегърнал — нозете ѝ бяха омекнали и тя се опасяваше, че без него щеше да се строполи на тревата и да го замоли да легне до нея.

Това я стъписа най-много. Можеше да обясни някак защо ѝ се бе присънил онзи сън. Той можеше да се дължи на най-различни неща. Но не беше в състояние да се самозалъгва повече, когато бе в обятията на Картър, когато усещаше превъзбуденото му тяло и не само изпитваше удоволствие от това, ами искаше той да я обладае.

Сега въпросът беше, разбира се, какво да прави с неудържимото си желание да се люби с него. Знаеше, че този миг щеше да отmine. Щом си възвърнеше самообладанието, Картър щеше да я пусне и може би да я поведе през гората. Сигурно щеше да ѝ каже нещо, да я попита от какво се страхува, щеше да се опита да я накара да си признае, че го желае, както я желаше самият той, ала нямаше да я насилва да прави нещо, което не иска.

Не че не искаше да се люби с Картър, просто още не бе готова за това. Никога не се бе славил като импулсивна. Едно бе да изчисти като фурия къщата колкото, за да се поразходи из гората, съвсем друго — да се разголи телом и духом пред мъж. Беше го правила веднъж и се бе опарила и макар никога да не се бе заричала да не ляга повече с мъж, още помнеше изпепеляващата болка и не смееше да се обвързва с когото и да било.

Ако някога се любеше с Картър, трябваше да е съвсем наясно какво точно прави и защо. Освен това трябваше да реши дали си струва да рискува.

СЕДМА ГЛАВА

Картър не си тръгна веднага. Не пусна и Джесика да се прибере. Настоя да остане, докато той направи нужните му снимки на езерото с патиците, после я изпрати до къщата. Тя се опасяваше, че ще почне да ѝ говори за случилото се, но Картър или бе изненадан колко силно е било, или усещаше, че Джесика не бе готова. Не каза нищо за целувката, за начина, по който го бе милвала, не спомена и че е бил на косъм от това да я обладае направо там, при езерото с патиците.

Просто я изпрати до къщата, та тя да си върши работата, докато той обикаля из имението и снима. После я закара до супермаркета и вървя с нея между щандовете със стоки, като от време на време слагаше някоя покупка в количката. Когато се върнаха в „Крослин Райз“, направи своя специалитет — салата от риба тон с нарязани на ситно кестени и червени чушки.

Хапнаха и Картър си тръгна.

Обади ѝ се в понеделник вечер да ѝ каже, че снимките са станали хубави и вече се заема сериозно с проекта.

Обади ѝ се и във вторник вечер да ѝ съобщи, че е доволен от онова, което е нахвърлял, и да я пита дали в неделя следобед е свободна, за да разгледа скиците.

Джесика беше, разбира се, свободна. Семестърът бе приключил, писмените изпитни работи бяха проверени, оценките надлежно бяха вписани във ведомостта, което бе чудесно, защото сега тя не бе толкова натоварена, ала ѝ създаваше и известни неудобства — така имаше повече време да мисли. Мислителката в нея отсъди, че определено иска да види какво бе нарисувал Картър, но не се доверяваше на него, а и на себе си, че ако се видят в „Крослин Райз“, ще се ограничат само с разглеждане на скиците.

Затова се разбраха да се срещнат в неговия кабинет, което за Джесика бе добре дошло в няколко отношения. Първо, беше ѝ любопитно отново да го види в професионална среда. Второ, дори и

той да я целунеше, а тя да отвърнеше на целувката, обстановката бе такава, че щяха да се ограничат с това.

Наистина ѝ се искаше много да го види. От предната събота бе изминала цяла седмица, цяла седмица, през която Джесика отново и отново се бе връщала към онова, което се бе случило между тях, отново бе изпитвала вълнението и възбудата, примряла си беше представляла какво е могло да стане по-нататък. Каквито и съмнения да бяха останали, тя волю-неволю трябваше да признае, че Картър наистина я желаше — доказателства, колкото щеш. Още обаче не знаеше защо точно я желае — имаше най-различни обяснения, от разтърсващо вълнуващи до унищожителни. И тъкмо за това предпочиташе да се срещнат в кабинета му. Там Джесика щеше да е в безопасност. Там тя можеше да го види, да го опознае по-добре, без обаче да бъде принудена да гледа на нещата откъм физическата им страна.

Пък и в края на краищата ставаше дума за „Крослин Райз“. Беше ѝ интересно да види как нейното намерение да преобрази имението приема конкретни форми. Искаше ѝ се всичко да потръгне, да одобрят архитектурния проект и след като бъде окончателно готов, да го занесат на Гордън, а той да започне да търси инвеститори.

Джесика не знаеше какво точно бе очаквала да види, когато погледна рисунките на Картър, ала те определено не бяха никакви шарени картинки. Представяваха скици, нахвърляни с молив върху отделни листове хартия, но той бе превъплътил идеите си по най-добрия възможен начин, сякаш щеше да ги представя на изложба.

— Кой е рисувал това? — ахна възхитена тя.

— Аз.

Имаше случаи, когато Картър възлагаше на подчинените си да направят скиците, този път обаче бе пожелал да го свърши сам. Ставаше ли дума за „Крослин Райз“, искаше всичко да е изпитано до най-малките подробности — не го интересуваше дали неговият съдружник няма да го обвини, че си пилее силите за дреболии. Чувстваше „Крослин Райз“ като своя рожба и държеше сам да уточни всичко, дори това да означаваше да стои до среднощ, както се бе случило миналата седмица. Струваше си. Пък и бе за предпочитане да се съсредоточи върху работата, отколкото върху изгарящото го отвътре желание.

— Та това си е изкуство! Изобщо не очаквах да видя подобно нещо.

— Така клиентът веднага добива представа за проекта.

— Страхотни са!

— Казваш го, предполагам, за рисунките. А какво мислиш за цялостната концепция? Харесва ли ти?

На пръв поглед ѝ харесваше. Насърчена от думите му, Джесика се взря по-отблизо в големите листове кадастрон.

— Нарисувал съм няколко сечения на къщата, както си я представям след ремонта — обясни той, — както и една от групите къщи, която ще построим край езерцето с патиците. Тъй като комплексите ще се основават на една и съща концепция и ще бъдат разработени в стил, близък до стила „Крал Джордж“, исках като начало да видиш една от групите жилищни сгради.

Тя не можеше да откъсне очи от рисунките.

— Наистина е невероятно!

— Така ли си ги представяше?

— Не. Направил си ги по-модерни, отколкото очаквах. Ала е много интересно.

Картър не знаеше дали това „интересно“ е похвала или укор, но когато попита, Джесика вдигна ръка и още няколко минути продължи да разглежда мълком рисунките.

— Да, интересно е — повтори тя и в гласа ѝ прозвуча топлина. После се усмихна. — Хубаво е.

Той се зарадва на усмивката ѝ, която донякъде го утешаваше, защото му се искаше да я прегърне, ала не се осмеляваше. Не само усещаше, че Джесика не бе готова за още прегръдки, а и се опасяваше, че докосне ли я, пък било то и в кабинета, този път нямаше да може да спре. И въпреки това нейната усмивка, грейваща толкова рядко върху лицето ѝ, разпалваше опасно кръвта му.

Картър се прокашля.

— Както сама виждаш, скиците са съвсем груби. Исках просто да получиш най-обща представа — обясни той и показа с красив пръст първо едно място, после друго. — Оставаш с впечатлението, че проектирам в модерен стил, заради наклона на покрива. Няма проблем да го променим, но така има повече възможности да се сложат капандури. Те днес са на мода сред клиентите — допълни Картър и

премести пръст. — Нарочно съм направил колоните и балконите по-малки, за да не се бият със старинната къща. Тя трябва да създава впечатлението за величавост. Новите жилища ще са неин отглас, ала не бива да се налагат. Искам да ги построим така, че да не засенчват и околната среда.

Джесика го погледна косо. Беше се подпрял на чертожната маса и бе толкова близо, че тя можеше да го докосне, да усети миризмата му, да го пожелае. Каза, без да обръща внимание на надигащото се желание:

— Мисля, че малко се вманиачаваш на тема „околна среда“.

— Вманиачавам ли се? — ахна той и тъмните му очи проблеснаха снизходително, после напрегнато. — Няма такова нещо. Но при всички положения знам, че който си купи жилище в „Крослин Райз“, ще го стори най-вече заради природата и после заради другите неща, които ще предложим. Кое то не означава, че трябва да подценяваме тези други неща — Картър отново се върна към скиците и посочи с широк жест. — Разположил съм отделните групи жилища под различен ъгъл отчасти за да е по-разчупено, отчасти за да се създаде усещане за обособеност. Ти или Гордън — а ако нямаш нищо против да изчакаш, може би и самият консорциум ще реши колко големи да са жилищата. Лично аз не обичам да проектирам апартаменти, които освен хола и кухнята да нямат поне три спални. Хората предпочитат да разполагат с повече площ.

Джесика не бе мислила за такива подробности.

— Сигурно няма да е зле да поговоря за това с Нина Стоун. Занимава се с недвижими имоти. Знае какво търсят клиентите.

Познавам ли я, зачуди се Картър и се помъчи да се сети дали името му говори нещо.

— Тя те познава — отвърна Джесика, питайки се дали двамата ще си допаднат и тази мисъл не ѝ беше особено приятна. — По-скоро, чувала е за теб. Както виждаш, славата ти се носи.

След като бе напуснал Ню Йорк, Картър бе хвърлил много усилия и труд, за да се утвърди като архитект.

— Приятно е да го чуя.

— Така си е. Освен това Нина подметна, че не си мъж за изхвърляне.

— Да не сте ме одумвали?

— Не, само ѝ споменах, че работим заедно.

Той кимна и тя с леко злорадство отбеляза наум, че Картър изобщо не прояви интерес към Нина и не попита нищо повече за нея. Пак посочи с пръст чертежа, този път мястото, където бе нарисувал езерцето с патиците.

— Тук може би ще имаме трудности с водата. Почвата при езерото е по-влажна, отколкото на другите места. Когато стигнем до инвеститорите, ще наема геолог, който да направи измервания.

— Този проблем може ли да ни попречи?

— А, не. Най-много да се наложи да изместим жилищата малко по-вляво или вдясно, а аз и бездруго искам да са по-назад, за да не пречат на патиците. Централната къща има собствени водоизточници. Така вероятно ще бъде и с другите жилища, ала трябва да се посъветваме със специалист.

До този момент Джесика се бе замисляла само за две неща — как да се примири, че бе принудена да преобрази „Крослин Райз“, и как да се справи с Картър Малой. Сега, при споменаването на трудностите с водата, тя се сети и за друг проблем.

— Ами ако не намерим достатъчно хора, които да ни подкрепят?

Изненадан от въпроса, той я стрелна с поглед. В очите ѝ се четеше угриженост.

— Които да вложат пари в проекта ли? Ще намерим, не се безпокой.

— Сигурен ли си? Ти имаш по-голям опит в тези неща от мен. Възможно ли е да предложим проект, който никой няма да подкрепи?

— Малко вероятно е.

— И все пак възможно ли е?

— Всичко е възможно. Възможно е утре сутринта в десет часа икономиката да се срине, но това е точно толкова малко вероятно, колкото и Гордън да не намери хора, които да ни подкрепят — поясни Картър и плъзна поглед по лицето ѝ. — Наистина ли се притесняваш?

— До днес — не. Изобщо не се замислях за тези неща, ала ето че ти вече си готов със скиците и проектът изглежда съвсем реален. Ще ми е неприятно, ако се окаже, че сме хвърлили толкова много усилия на вятъра.

Съвсем забравил, че бе решил да бъде предпазлив и благоразумен, той я прегърна през раменете.

— Няма, имай ми доверие. Няма.

Камък ѝ падна от сърцето при тази увереност не толкова в думите, колкото в тона му. А също и от това, че усещаше закрилата на тялото му. За пръв път Джесика имаше чувството, че Картър наистина споделяше с нея отговорността за „Крослин Райз“ — преди половин месец тази мисъл щеше да я извади от равновесие, сега обаче ѝ подейства много успокоително. Май наистина бе успяла да превъзмогне много от предразсъдъците си спрямо него.

— За четвъртък имам билети за театър — чу внезапно гърления глас на Картър. — Ела с мен.

Предложението му бе толкова ненадейно, че тя не знаеше какво да отговори. Усещаше топлия му дъх върху косата си.

— Заета ли си?

— Не.

— За „Котка върху горещ ламаринен покрив“ са.

Джесика отметна глава и го погледна.

— Намерил си билети! — възкликна тя възхитена. От няколко седмици се мъчеше безуспешно да си купи билети за представлението.

Но отидеше ли на театър с Картър, все едно отиваше на любовна среща!

— Ще дойдеш ли?

— Не знам — отвърна Джесика някак безпомощно.

Картър я привличаше физически все повече и тя не знаеше как да му противостои. Беше ѝ толкова хубаво с него!

— Ако не искаш, ще върна билетите. Нямам кого другиго да поканя, а не ми се ходи сам.

— Ама ти ме изнудваш! — възропта Джесика.

— Защо пък да те изнудвам? Просто ти предлагам да видим най-нашумелия спектакъл на десетилетието.

— Знам, знам — промълви тя, съвсем премаляла.

— Семестърът приключи. Какъв по-добър начин да го ознаменуваме?

— В четвъртък цял ден трябва да съм във факултета — ще уточняваме програмата за летните курсове.

— Ала вече не си толкова натоварена. Заслужаваш малко почивка, преди отново да те завърти работата.

Обаче Джесика мислеше не дали заслужава почивка, а как това излизане с Картър щеше да промени и разшири отношенията им. Щеше да прекара вечерта с него в препълнения театър, преди и след представлението сигурно щяха да бъдат и сами. Можеше да се случи какво ли не. Тя не бе сигурна, че бе готова за такова нещо.

Но не бе сигурна и че може да устои.

— Хайде, Джесика! Наистина ми се иска да идем заедно.

На мен също, помисли си тя и извърна очи към устата му. Обичаше да я гледа.

— Ще се наложи да се срещнем направо там.

— Не може ли да те взема? — настоя той и зъглчетата на устните му се извиха разочаровано.

— Не. И аз не знам къде точно ще бъде.

— Би могла да ми звъннеш във фирмата и да ми кажеш. Оттам до „Кеймбридж“ е само десет минути с кола.

Джесика го погледна в очите.

— Повече, по това време движението е натоварено. А и защо да се разкарваш?

— Защото ми се разкарва.

Щом я канеше да прекарат заедно вечерта, искаше всичко да е както си му е редът. А и не му се щеше тя да пътува сама.

Ала Джесика бе свикнала да се придвижва сама. Нещо повече, бе решена да не утежнява и усложнява нещата и срещата им да премине леко. Само така можеше вътрешно да приеме мисълта, че ще излезе с Картър.

— Кажи ми къде и кога да те чакам и ще бъде там.

— Защо си толкова вироглава? — попита той, но разкаян, веднага добави: — Извинявай. В шест и половина пред кафене „Суийтуотър“.

— Мислех, че „Котка върху горещ ламаринен покрив“ се играе в „Колониал“ — подхвърли тя, макар да знаеше много добре за какво ѝ говори Картър.

— Кафенето е на две крачки оттам. Ще хапнем нещо преди представлението — забелязал скептичното ѝ изражение, той допълни: — Трябва да вечеряш, Джесика — когато тя продължи да се колебае, Картър настоя: — Направи ми това удоволствие. Склоних да дойдеш сама, което не ми е никак приятно. Нека поне те нахраня.

Джесика се взря в черните му очи и най-неочаквано осъзна, че сега всъщност не се съмняваше, а просто не можеше да му устои, особено когато той я бе прегърнал закрилнически през раменете, гледаше я така напрегнато и на нея ѝ се искаше това да продължи вечно. Картър правеше така, че тя да се чувства по-особена. Желана. Женствена. В този миг се съмняваше само в едно — че щеше да е в състояние да му откаже каквото и да било.

И така, прие поканата му. Имаше, разбира се, опасения, ала след като цял един ден се измъчва от тях, се ядоса на самата себе си. Каза си, че след като се бе съгласила да излезе с Картър, трябваше да се възползва максимално от случая. Имаше си гордост и тази гордост ѝ повеляваше да направи всичко по силите си, та той да не съжалява, задето я бе поканил да излязат.

Поне засега явно не съжаляваше — обаждаше ѝ се по телефона всяка вечер просто за да пита как е. Но това, да си говорят по телефона, да се видят по работа и дори да се разхождат в неделя с колата бе съвсем различно от поканата му да прекарат вечерта заедно и да идат на театър — срещата изобщо не можеше да бъде наречена делова. Затова и Джесика искаше да изглежда добре.

Направи така, че в четвъртък да приключи в университета до два следобед. После най-напред се отби в бутика, където бе купила пуловера, с който бе ходила в Мейн — щом веднъж стилното се бе оказало уместно, защо да не облече и тази вечер нещо изискано? В магазина обаче се продаваха главно младежки облекла. Тя дълго разглежда изложените дрехи, давайки си сметка, че нито една не ставаше за случая, когато собственичката изнесе от склада рокля, сторила ѝ се съвършена. Бе от лимоненозелена коприна, с кройка по тялото и стигаше до коленете, беше без ръкави и с поло яка, обгръщаща вратлето ѝ по същия мек, изискан начин, както надолу подчертаваше тялото ѝ. Бе женствена, без да е крещяща. Джесика се хареса с нея толкова много, че дори не погледна цената върху етикета, а когато написа чека, бе тъй възхитена от избора си, та не възрази, че сумата бе доста солена.

След това отиде в магазин за обувки, където си купи хубави черни обувки от естествена кожа и малка чантичка към тях.

Третата ѝ спирка бе във фризьорския салон на Марио. Правеше си косата все при него — години наред на всеки два месеца

наминаваше той да ѝ подкъси краищата и за пръв път му позволи малко по-голяма свобода. За да подчертае естествено къдравата ѝ коса, фризьорът ѝ сложи едри ролки и среса къдрите така, че тя изглеждаше по-женствена и стилна от всякога. Точно както глазурата върху тортата, Марио допълни прическата, като я прихвана от едната страна с обсипана с перлички шнола. Джесика се хареса толкова много, че след като си тръгна от фризьорския салон, се отби в съседната бижутерия и си купи перлени обици, които да допълват шнолата. После се върна в кабинета си във факултета, където бе оставила гримове и чорапите.

Денят бе топъл и влажен, както често в края на пролетта, ала когато тя най-после излезе от университета Харвард и се качи на колата, за да отиде в Бостън, по небето се появиха черни облаци. Обаче Джесика изобщо не ги забеляза. Мислеше си за това, как изглежда и за комплиментите на неколцината колеги, които бе срещнала на излизане. Един-двама я бяха изпроводици с поглед, което идеше да подсказва, че или изглеждаше наистина добре, или бе толкова различна от обикновено, та те не бяха повярвали, че бе тя.

Всъщност и самата Джесика не можеше да повярва, че се бе преоборила до такава степен. Не ѝ се вярваше и че отива на среща с мъж като Картър Малой. Притесни се много от съмненията и опасенията си и по едно време дори реши, че в колата бе не тя, а някаква друга жена. Мисълта я развесели и Джесика се усмихна развълнувана.

Когато стигна кметството на Бостън, вълнението бе изместило притесненията. Тя паркира автомобила в подземния гараж на кметството и чак когато излезе навън, забеляза, че бе от другата страна на сградата. Но нямаше нищо против да повърви и пеш. Закрачи бързо.

По едно време обаче забави крачка, усетила първите капки дъжд. Бяха големи и топли. Джесика погледна разтревожено към небето, ала страховитият облак точно над нея не ѝ вдъхна спокойствие. Ядосана, че не бе взела чадър, тя забърза отново. Реши, че може и да изпревари дъжда, но съжали, че не бе спряла колата по-близо до кафенето.

За неин ужас капките ставаха още по-едри и се усилиха. Джесика хукна, хванала чантичката над главата си, и се огледа, за да намери място, където да се скрие. Ала такова място нямаше. И по двата тротоара имаше дървета, клоните им обаче бяха твърде високо, за да я защитят от дъжда.

За миг спря и погледна трескаво назад към входа на подземния гараж, но той изведнъж ѝ се стори много далече — от него я делиха сякаш милион едри капки. Върнеше ли се, щеше да се отдалечи още повече от кафене „Суийтуотър“ и щеше да стане вир-вода.

Затова и хукна още по-бързо, ала след броени минути дъждът се превърна в порой. Тя просто не можеше да повярва, че небето сякаш се бе разтворило и бе заваляло като из ведро. Покрай нея бързаха хора, които също търсеха къде да се скрият, но Джесика не им обръщаше внимание. Единственото, за което бе в състояние да мисли, бяха хубавата рокля от зелена коприна, която ставаше все по-мокра, старателно направената си коса, която вече стърчеше във всички посоки, лъснатите до блясък черни обувки, вече целите на петна.

Притеснена до смърт, тя застана под едно дърво с дебел дънер — все беше по-добре от нищо. Ала дъждът сякаш ѝ се подиграваше — промени посоката си и зашиба косо по нея. Когато Джесика застана от другата страна на дънера, струята също се измести. Ужасена от ставащото, безсилна да го спре, тя започна да се озърта с надеждата отнякъде да получи помощ, но нямаше кой да ѝ помогне. Имаше усещането, че се бе озовала в най-ужасния кошмар.

От отчаяние извика веднъж, после втори път. Когато и това не ѝ помогна, се почувства кръгла глупачка не само защото крещеше, а и защото стоеше тук, под дъжда. Затова хукна отново с все сила, доколкото ѝ позволяваха замъглените от дъжда очила, подгизналите обувки и сърцето ѝ, натежало като олово.

Още валеше като из ведро, когато Джесика най-после зави по улицата, водеща към кафене „Суийтуотър“. Излезе на застланата с кирпич алея, която се разширяваше и се съединяваше с дворчето на кафенето, и забави крачка. Нямаше никакъв смисъл да бърза. Нямаше как да пострада повече от дъжда — вече приличаше на мокра кокошка. И дума не можеше да става да иде на театър с Картър. Вечерта ѝ беше съсипана. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да му го съобщи, да се върне при колата и да се прибере вкъщи.

Ала малко преди да стигне входа на кафенето, нозете ѝ се подкосиха. Тя залитна към тухлената стена наблизко, подпря се с едно рамо, захлупи лице върху дланите си и се разплака.

Точно така я намери Картър, който се зададе от другия край на дворчето. В началото не бе сигурен дали не се бе припознал — не бе

очаквал, че Джесика ще е облечена в такава яркозелена рокля, която ѝ стигаше само до коленете. Забави крачка и, забелязал пораженската ѝ поза, веднага я позна. Изтръпна от ужас и се завтече към нея.

— Джесика! — извика той с разтуптяно от ужас сърце. Пресегна се и я докосна по дланта. — Добре ли си?

Тя изстена жално и се дръпна.

Без да обръща внимание на дъжда, който продължаваше да се лее, Картър се подпря с ръка на стената и затули Джесика от любопитните погледи на минувачите.

— Джесика! — повтори пак и се опита да вдигне с пръсти косата, паднала върху лицето ѝ. — Какво се е случило? — когато тя продължи да плаче, той я хвана за китката. — Добре ли си? Кажи ми какво се е случило. Боли ли те някъде?

— Мокра съм! — извика Джесика под дланите си.

Картър го виждаше и сам, но още изпитваше леден ужас, да не би да бе пострадала.

— Само това ли? Да не са те нападнали?

— Мокра съм. Завалях, докато бях на улицата, и нямаше къде да се скрия, а исках да изглеждам добре. Виж ме на какво приличам, Картър.

Той изпита огромно облекчение, че не я бяха нападнали в някоя по-тясна тъмна уличка, и от радост я притисна в обятията си.

— Изглеждаш чудесно...

— Ще те намокря — проплака тя и се опита да се отскубне.

Картър не ѝ обърна внимание.

— Изглеждаш невероятно секси, роклята очертава всяка гънчица на прелестното ти тяло — възрази той и когато Джесика отново изхлипа и се отпусна в ръцете му, допълни: — Ела. Трябва да те изсушим.

Тя почти не помнеше следващите няколко минути главно защото нито веднъж не вдигна очи. За пръв път в живота си бе доволна, че косата ѝ стърчи във всички посоки, защото кичурите, паднали върху лицето ѝ, го бяха скрили като було. Не искаше Картър да я види, не искаше да я вижда никой. Чувстваше се като мокра мишка, особено след като знаеше колко красива бе изглеждала, когато бе тръгнала от факултета.

Прегърнал я със силна ръка през раменете, Картър я поведе към улицата, където спря такси. Дори през малкото време, докато пътуваха към жилището му, не я остави да се измъчва и продължи да ѝ нашепва нежни думи. Погълната от отчаянието си, тя почти не го чуваше. Беше се сгърбила и бе свела глава. Идеше ѝ едва ли не да се свре под седалката.

Той живееше на „Комънуелс Авеню“, на третия етаж в старовремска шестетажна сграда. Дъждът, естествено, бе спрял, когато пристигнаха. Картър бе достатъчно тактичен, за да не го споменава пред нея, и побърза да я отведе във входа на блока. Джесика вече не плачеше, ала още бе много потисната. Беше напрегната като опъната тетива.

— Ето ни и вкъщи — каза бодро той и отключи бързо входната врата на апартамента.

Веднага я заведе в банята, взе от една полица огромна сива хавлиена кърпа и се зае да трие ръцете ѝ. После я загърна в кърпата, взе една по-малка, свали ѝ очилата и подсуши и тях.

— Сега по-добре ли е?

Тя не искаше да го погледне.

— Отчаяна съм — пророни тихо.

— Само си мокра — възрази Картър и пак ѝ сложи очилата. — Когато те видях как стоиш на алеята, как си се облегнала на стената и плачеш, си помислих, че са те нападнали. Наистина реших, че си пострадала. А то какво било — плачеш, защото си мокра!

Джесика нямаше сили дори да му е благодарна и за тези дребни прояви на внимание. Извърна лице и прошепна тихо и тъжно:

— Само да знаеш колко се старях! Искях да съм хубава заради теб. Не помня кога за последен път толкова съм държала на нещо и почти го постигнах. Изглеждах добре, очаквах с нетърпение тази вечер и после какво — заваля! Чудех се дали да продължа или да се върна, сетне дъждът се усили и вече бе все едно накъде ще вървя — бях мокра до кости — когато отново го погледна, очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Голям кутсуз съм, опре ли до такива хубави неща като вечеря в ресторант и театрално представление. Има някаква поличба във всичко, което се случи.

— Дрън-дрън, имало поличба! — възкликна Картър и попи с по-малката кърпа капките по лицето ѝ. — Чудо голямо, че е завалял дъжд.

И мен можеше да ме намокри, ако бях тръгнал пеш, но аз закъснявах и спрях такси — той се зае да подсушава внимателно косата ѝ. — През пролетта и лятото е така — най-неочаквано се извива буря. Ако бе заваляло петнайсет минути по-рано или по-късно, всичко щеше да е наред.

— Да, ала сега вече нищо не е наред. Съсипах ти вечерта. Съсипах си роклята, обувките, косата...

— Косата ти е страхотна — възрази Картър и наистина го мислеше. Докато я подсушаваше с кърпата, имаше усещането, че опитомява живо същество. Беше естествено къдрава, от дъжда беше бухнала още повече и създаваше впечатлението за нещо диво и екзотично. — Трябва по-често да я носиш така. Или всъщност не. Всички мъже ще хлътнат по теб. Нека другите я гледат вързана. Носи я пусната само за мен.

— Имаше и шнола. Знаеш ли колко красиво беше?

Картър намери шнолата, заплетена в буйните ѝ къдри.

— Ето я. Сложи я пак.

— Не мога. Не знам как. Сложи ми я Марио.

— Марио ли?

— Фризьорът ми.

Значи бе ходила и на фризьор. Защото имаше среща с него, за да идат на ресторант и на театър. И това повече от всичко друго го трогна дълбоко. Той се съмняваше, че тя ходи често на фризьор, особено колкото да ѝ сложат шнола. Но ето че се бе постарала да изглежда добре за вечерта с него.

— О, Джесика! — възкликна Картър и я вдигна на ръце заедно с кърпите. — Много ми е мъчно, че те е наваляло. Сигурно си била красива.

— Не чак красива. Ала все пак изглеждах добре.

— Не, красива си.

— Но станах вир-вода. В този вид не мога да отида никъде, нито на вечеря, нито на театър. Обади се на някой друг, Картър. Покани го да те придружи.

Той се взря в лицето ѝ.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Обади се на някого.

Картър понечи да ѝ възрази, ала после размисли.

— Права си — каза ѝ. — Стой тук.

И излезе от банята. Джесика се отпусна на ръба на ваната и се загърна с хавлиената кърпа. Тя обаче не можеше да замени нежната му прегръдка. Не притежаваше нито живата топлина, нито силата, които да ѝ помогнат да преглътне огромното мъчително разочарование.

Знаеше, че не бива да се вживява толкова. Чудо голямо, че вечерта е пропаднала. Чудо голямо, че роклята и прическата ѝ са съсипани. Но колкото и да се успокояваше, бе искала всичко да е наред. Ужасно го бе искала. А сега всичко бе изгубено.

— Готово! — каза Картър, след като се върна в банята.

Беше съблякъл самото си, бе свалил и вратовръзката и запретваше ръкави.

— Какво правиш? — попита Джесика, вперила поглед в красивите му, набраздени с изпъкнали вени китки.

— Ще те подсуша.

— Ама аз мислех, че си отишъл да се обадиш...

— Да, на човека, който ми уреди билетите. Ще звънне в касата да ги върне. Ще ги грабнат като топъл хляб. А за нас ще запази за следващата седмица. Този път в петък вечер. Става ли?

— Ама аз мислех, че...

Той приклепна пред нея и каза тихо:

— Какво, че съм се обадил да поканя друга ли? Колко пъти да ти обяснявам, че не ми се ходи с никой друг? — Картър се понаведе и я целуна лекичко. — Не искаш да ме чуеш, Джесика, и туйто.

— Ала аз ти провалих вечерта!

— Не моята, а нашата вечер. А и не си я провалила. Просто си я променила.

— И какво ще правим сега? — възкликна тя. Колкото и да бе абсурдно, очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Той бе толкова мил и добър с нея, проявяваше такова разбиране, а тя бе оплескала всичко. — Приличам на бостанско плашило.

Върху лицето му грейна опасно чаровна усмивка.

— Да, де, толкова приличаш на плашило, че ми иде да те поваля на пода направо тук, в банята. Май наистина не съзнаваш колко секси си.

— Друг път съм секси!

— Сериозно ти говоря... — Картър вече не се усмихваше. Взря се изпитателно в лицето ѝ. — Секси си и аз те желая.

— Картър...

— Но сега няма да правим това — обеща ѝ той и се изправи. — Ще те изсушим и после ще отидем да вечеряме някъде.

Джесика искаше това повече от всичко друго.

— Ала аз не мога да ида никъде. Роклята ми е на хармоника.

— Тогава ще поръчаме вечерята тук и ще изчакаме роклята ти да изсъхне. Но първо ще се наложи да я свалиш.

Страните ѝ поруменияха.

— Не мога. Нямам какво да облека.

Картър вдигна пръст и пак излезе да донесе от гардероба чиста риза. Остави я върху полицата за кърпите, помогна на Джесика да стане, обърна я с гръб към себе си и вдигна хавлиената кърпа, за да разкопчае копченцата на роклята ѝ.

— Мога и сама — промълви смутена тя.

— Нека аз, моля те.

Премести косата ѝ на една страна и внимателно разхлаби копченцата върху поло яката. Заради косата дъждът не бе намокрил тази част на роклята и тя бе по-яркозелена. Картър съжали от все сърце, че не бе видял Джесика, преди да се намокри. Знаеше, че има комплекс за малоценност по отношение на външния си вид, ала дори тя му бе казала, че е изглеждала добре. И той би дал всичко на света, само и само да можеше да я зърне преди дъжда.

Не че не я харесваше и така. Не бе я излъгал, когато ѝ бе казал, че изглежда секси. Беше възбуден и възбудата му нарасна още повече сега, когато стоеше само на педя от нея и смъкваше ципа на мократа копринена рокля. Пред очите му сантиметър по сантиметър се оголваше прелестната ѝ кожа с цвят на слонова кост. Картър си каза, че трябва веднага да излезе от банята, докато не е станало късно, но нозете му се подкосиха от топлината, плиснала се по тялото му. Знаеше, че ще умре, ако не докосне поне веднъж тази гладка кожа.

Плъзгаше леко, плахо върховете на пръстите си по гърба ѝ, там, където ципът свършваше и започваше сутиенът. Чу я как притаява дъх, ала звукът бе не по-малко женствен от самата Джесика и не би могъл да го възпре. Опрял палец о гърба ѝ, задвижи пръсти напред-назад по

нежната ѝ като свила кожа, докато те не се скриха под гънките на роклята.

— Картър! — прошепна тя.

Той ѝ отговори, като се наведе и долепи устни там, където преди я бе милвал с пръсти. Затвори очи и се отдаде на невероятното усещане — на сладостния мирис на кожата ѝ и на кадифената гладкост под устните си. Целуна я веднъж, сетне премести устни и я целуна отново.

При всяка целувка сякаш я пронизваше заряд енергия. Джесика притисна хавлиената кърпа до себе си, макар и да съзнаваше колко глупаво бе да го прави — просто имаше нужда да впие пръсти в нещо. От допира на Картър сякаш ставаше безтегловна и започваше да се рее. Смущението ѝ, обзело я, когато той ѝ бе помогнал да се съблече, отстъпи място на насладата от милувките му, която ставаше все по-силна и по-силна. Устните му се движеха бавно и изкусително по кожата ѝ, дъхът му сгръвяваше местенцата, навлажнени от езика му, дланите му я милваха неописуемо нежно.

Нозете ѝ се подкосиха, но явно и Картър едвам се държеше на крака, защото приседна на крайчеца на коша за пране. Притегли Джесика между коленете си и пъхна длани под роклята. Обхвана с пръсти кръстчето ѝ и я загали, сетне плъзна устни по-нагоре. Вдигна ластика на сутиена, изхлузи го през раменете ѝ и се зае с копринените гънки на роклята.

Тя отново се опита да го разубеди, макар че намери сили само да промълви едва чуто:

— Дали е редно да го правим?

Усети дъха му върху тила си.

— Редно е, и още как! Кажи ми, ако не ти е приятно — пророни той също тъй пресипнало като нея.

Бяха отминали дните, когато от гордост или чувство за самосъхранение Джесика би могла да му каже такова нещо.

— Приятно е...

— Тогава ми позволи да те милвам още малко.

Тя въздъхна едва чуто и понаведе глава на една страна, за да направи място за устните му под ухото си. Онова, което правеше Картър, наистина бе приятно. Той я придържаше с бедрата си, обсипваше я с целувки, нашепваше ѝ и така разсейваше ужаса, че се бе

намокрила. От топлите му длани, от устните и дъха му се чувстваше желана и отмаяла. Притворила очи, се наслаждаваше на усещането и сякаш се издигаше все по-високо.

Картър внимателно извърна лицето ѝ към себе си. Очите ѝ се притвориха и се взряха в неговите. Не бе нужно Джесика да си слага очилата, за да види искрите, прехвърчащи из въздуха между тях.

Той я докосна с палец по бузата, след това плъзна пръсти по тила ѝ и извърна главата ѝ. Устните му — топли и ненаситни, очакваха нейните. Тя също изгаряше от нетърпение, нещо, което преди щеше да я смае, ала сега ѝ се стори съвсем естествено. С нея бе станало нещо и сама не знаеше защо — дали заради комплиментите и утешителните думи, които Картър ѝ нашепваше, или заради нежните му, изпълнени с възхита милувки и целувки. Беше се уморила да се съпротивлява. Беше се уморила да се съмнява, да претегля всяка негова дума и да се опитва да анализира подбудите му. Дори и да се заблуждаваше, чудо голямо. Искаше да усеща и да се наслаждава, пък било то и с цената на това, сетне да плаща с унижение. Струваше си да рискува. Искаше още сега, веднага да усети удоволствието.

Затова и се подчини, отвори устни и се отдаде на целувката. Устните им ту се докосваха едва-едва, ту се впиваха жадно. Джесика бе като опиянена, едвам си поемаше дъх, нозете ѝ се подкосяваха. Когато коленете ѝ се разтрепериха неудържимо, тя опря китки върху раменете на Картър и впи пръсти в косата му. Придърпа го още по-близо до себе си, искаше да го усети и вместо с думи изрази с извито на дъга тяло поканата си.

И той я чу. Дланите му, дотогава играли си на воля с нежните извивки на бедрата ѝ, обхванаха лицето ѝ. Целуна я пламенно и я отдалечи от себе си.

Известно време мълча — просто се потопи в насладата, която му носеше желанието в очите ѝ. Дори и някога да бе имало някаква друга Джесика, Картър не го бе забелязал. Сега за него съществуваше само чувственото нежно същество, което прикрепяше между краката си.

Но между краката му имаше и друго, което не искаше да се примирява с тази проточила се тишина. То пращаше през цялото му тяло сигнали, които той нямаше как да не забележи. Искаше му се да обладае Джесика, както не бе искал нищо друго на този свят.

Премести ръце от лицето ѝ върху раменете, после още по-ниско, върху гърдите. Докосна ги нежно, обхвана ги с длан, загали твърдите им зърна. Тя изстена и за миг затвори очи. Когато отново ги отвори, Картър ѝ се усмихваше.

— Колко си красива! — прошепна той и я възнагради с още една целувка — по-бавна и нежна, а когато устните им се разделиха, Джесика дишаше още по-накъсано.

Бе опряла чело в неговото и бе отпуснала китки върху раменете му.

— Нямах представа, че една целувка може да сътвори това — прошепна тя.

— Това е повече от целувка — отвърна Картър тихо и задъхано. — Ето, сега те гледам и те докосвам. Сега си позволяваме всичко, което доскоро не дръзвахме да сторим. Поне при мен е така. Искам да се любим, Джесика. А ти искаш ли?

Известно време тя мълча, после пророни:

— Да.

— Ще ми позволиш ли?

— Страх ме е.

— Ала не те беше страх, когато те целувах и те милвах по гърдите.

— Бях възбудена.

Той я погледна в очите.

— Ще направя така, че да се възбудиш още повече, стига да ми позволиш. Искам да го направя. Ще ми позволиш ли?

— Не съм добра в леглото.

— Не на мен тия! Никой не ме е целувал като теб.

— Наистина ли?

— Ти си като бомба от непорочност и неподправена страст. Знаеш ли как това съчетание действа на мъжа?

Джесика не знаеше, защото не беше мъж. Знаеше обаче, че бе толкова възбудена, че едвам издържа.

— Нали ще ми кажеш, ако бъркам някъде?

— Няма да...

— Нали ще ми кажеш? Няма да го понеса, ако го направим, ако на мен ми хареса, а ти ми заявиш, че всъщност не е било чак толкова хубаво.

Каза го без укор и сарказъм и именно заради това Картър бе смаян от думите ѝ. Пронизаха го угризения.

— Няма да го направя — прошепна той след малко. — Знам, че още не ми вярваш, но ти се кълна, няма да го направя.

— Просто ми кажи. Ако не е хубаво, можем да спрем.

Картър долепи пръст до устните ѝ.

— Ще ти кажа. Обещавам. Ала това зависи и от двамата. Ако правя нещо, което не ти харесва, кажи ми. Чу ли? — той прокара лекичко пръст по устните ѝ. — Ще ми кажеш, нали? — пророни тихо.

Тя кимна едва забележимо.

— Тогава ме целуни. Още една целувка, преди да сложим роклята ти на закачалка, за да изсъхне.

ОСМА ГЛАВА

Джесика го целуваше с огромна обич, която вече дни наред бе ставала все по-силна и силна. Не че назоваваше чувството с тази дума, но това не бе толкова важно. Тласкана от неудържимо желание, даде на Картър устните си като дар, поднесен с най-безкористна и дълбока любов. А когато целувката му я отведе в места, които тя не познаваше, се отдаде докрай на неописуемата наслада, каквато вкусваше за пръв път. Никога не бе изпитвала в обятията на мъж такова удоволствие. Беше го сънувала, ала бе съвсем друго да изживееш на живо бяновете.

След целувката бе толкова замаяна, че не каза и думица, когато той смъкна роклята ѝ. Влажната коприна се набра около кръста ѝ и Картър притисна устни към гърдите ѝ над сутиена. Обсипваше с милувки ту едната гърда, ту другата, а Джесика бе обвила ръце около врата му. Подир броени мигове той свали и сутиена и загали голата плът.

Тя се опита да преглътне стоновете, напиралци отвътре.

— Кажи! — подкани Картър, както бе долепил устни до топлата ѝ плът. — Хубаво ли е?

— Много — простена Джесика и сведе глава над неговата. — Неописуемо хубаво.

— Нали не те боли?

— О, не.

— Искаш ли по-силно?

— Да, малко по-силно.

Захапа зърното на гърдата ѝ, а Джесика, дори и да опитаеше, този път нямаше да може да прикрие насладата си. Зашепна през стонове името му и зарови лице в косата му. Беше красив мъж, който я караше и тя да се чувства красива. Беше на седмото небе от щастие.

Нежно, между дългите дълбоки целувки, от които сърцето ѝ примираше, той смъкна роклята ѝ на пода, после, все така обсипвайки я с целувки, я вдигна на ръце и я занесе в спалнята. Легна до нея на

чаршафа и заплъзга длани по тялото ѝ, за да усети формите на корема ѝ, на бедрата и хълбоците. Още не можеше да повярва, че Джесика бе тук, милваше я и все не можеше да ѝ се насити. Където ѝ да я докоснеше, тя отвърщаше със стон, със сподавен вик и извито на дъга тяло, които го възбуждаха още повече. Картър дишаше задъхано — накрая се дръпна и започна да разкопчава трескаво копчетата на ризата си.

Джесика веднага почувства липсата на топлината и милувките му. Отвори очи, за да види къде бе отишъл, и го загледа как мята ризата и разкопчава колана. Изгаряше я неутолимо желание, искаше Картър да се върне, но през кратките минути, когато той не бе до нея, мислите ѝ започнаха да се проявяват. Не можеше да откъсне очи от него. С разрешената коса, паднала върху челото му, с гърдите, голи и мускулести, с дрехите, които Картър мятеше във всички посоки, той бе най-великолепният мъж, когото бе виждала през живота си.

Тя изтръпна от страх. Бе прекалено неопитна, за да го гледа как се съблича. От друга страна, твърде дълго бе живяла с мисълта, че е някакво безполово същество, за да се отърси от притесненията, че ще се изложи. Облегна се на таблата на леглото, притисна нозе до гърдите си и ги обхвана с ръце.

— О, недей! Не го прави! — примоли се Картър. — Недей! — матрактът се огъна под тежестта му, върху лицето му грейна нежна усмивка, той хвана Джесика за китките и смъкна дланите ѝ, за да ги сложи върху възглавницата. — Недей! Не ме отблъсквай точно сега, когато сме толкова близко един до друг. Когато, мила, те желая неудържимо.

— Аз...

— Недей.

Впи устни в нейните, зацелува я жадно, ала ако искаше да я замае, замаяният беше той. Целувката му стана по-нежна и бавна, а от това — и по-прелъстителна. Със сподавена въздишка Картър дръпна Джесика от таблата и я накара да коленичи и да се отпусне върху тялото му. Тя изстена, когато гърдите ѝ докоснаха кожата му, а той продължи да я притиска до себе си и да я милва по гърба така, че да усети не само гърдите, но и корема ѝ.

Изстена отново.

— Колко е хубаво!

На Джесика също ѝ беше неописуемо хубаво. Косъмчетата по гърдите му дразнеха чувствителните ѝ зърна. Стомахът му беше плосък и стегнат, личеше му, че е много възбуден, и това я поуплаши, ала и развълнува. Тя обви ръце около врата му и се вкопчи, сякаш от това зависеше животът ѝ, за да устои на желанието, блискало се като пожар по цялото ѝ тяло.

— Създадена си за мен — пророни глухо Картър. — Честен кръст, наистина си създадена за мен, Джесика. Пасваме си толкова добре!

Думите ѝ доставиха едва ли не същото удоволствие, както стегнатото му тяло, притиснато до нейното. Одобрението му значеше толкова много за нея. Отчаяно ѝ се искаше той да я хареса.

— Не съм ли много слаба?

Картър прокара едра длан по хълбоците ѝ.

— О, не. Тялото ти е като изваяно.

— Едно време не мислеше така.

— Тогава бях кръгъл глупак. Освен това и не съм те виждал така.

Той пхна пръсти под ластика на чорапогащника ѝ, смъкна го и нежно положи Джесика върху леглото. Докато се взираше в гърдите ѝ, очите му се премрежиха и се замъглиха от страст, а ръката му обхвана с възхита заоблената извивка. Сетне я погледна.

— Ще сваля и другото. Искам да те видя цялата.

Сърцето ѝ бумтеше като обезумяло и тя не успя да промълви и дума, но все пак кимна отсечено. Допреди час би се изсмяла, ако някой ѝ кажеше, че ще поиска Картър да я види гола-голеничка, ала сега искаше точно това. Искаше, освен това и да я милва. Искаше да я люби. Сънят ѝ се бе превърнал в реалност и в тази реалност Джесика бе красива, желана жена. Утробата ѝ се бе превърнала в тъмна, пронизвана от болка бездна и тя копнееше тази празнота да бъде запълнена така, както можеше да го стори единствен Картър.

Бикините ѝ се смъкнаха надолу по краката заедно с чорапогащника. Джесика наблюдаваше Картър — той гледаше прасците ѝ, сетне плъзна поглед нагоре по бедрата. Очите му се замъглиха и станаха още потъмни.

— Божичко, колко си красива — пророни възхитен и я погледна в лицето.

В този миг тя му вярваше, защото това бе част от нейния сън. Трепереше цялата. Голите ѝ гърди се вдигаха и падаха заедно с всяка глътка въздух, която Джесика си поемаше, желанието сякаш я разкъсваше отвътре. Тя искаше Картър да я докосва, да облекчи болката, но не се престащаваше да изрече думите.

На него обаче не му бе нужно да ги чува. Никога дотогава не бе виждал в очите на жена толкова неудържимо бясно желание, не бе и подозирал, че един-единствен поглед може да съдържа такава сила. От него възбудата му нарастваше с всеки изминал миг и той вече не се съдържаше. Трепереше целият, тялото му молеше да бъде облекчено. Картър не знаеше колко още ще издържи. Ала искаше да достави на Джесика възможно най-голяма наслада.

— Божичко, колко си хубава! — повтори през дрезгав шепот.

Откъсна очи от лицето ѝ и сведе поглед към тялото ѝ. Докосна изключително нежно тъмните къдри в основата на корема. Тя изстена и той вдигна поглед достатъчно бързо, за да види как очите ѝ се премрежват. Докосна я още веднъж, този път вече по-смело. Джесика отново простена и изви прелъстително тяло.

Сега бе негов ред да застане. Бе смаян от неподправената естествена чувственост, която виждаше, направо не можеше да повярва, че страстна жена като Джесика живее като отшелница. Но истината си беше такава. Картър изобщо не се съмняваше в това, особено след като тя отвори очи — изглеждаше не по-малко смаяна от него.

— Как се чувстваш? — прошепна той и продължи да я милва, като вече не пропускаше нито една гънчица на тялото ѝ.

Джесика вдигна ръце, отпусна ги върху възглавницата, стисна юмруци и преглътна тежко.

— Искам те — пророни трескаво тя. — Моля те.

Картър се възбуди до крайност, дочул нейните стенания, видял погледа в очите ѝ и извитото ѝ, гърчещо се от страст тяло. Кръвта препускаше лудешки във вените му. Той знаеше, че няма да е в състояние да издържи още дълго и ще обладае това туптящо от желание тяло.

— Джесика! — повика я, след като легна върху нея, разтвори пръстите ѝ и вплете в тях своите.

Тя ги стисна с все сила. Тялото ѝ се огъна, за да посрещне неговото.

— Моля те, Картър!

Той вече не можеше да мисли логично, ала все пак се помъчи да прояви малко здрав разум.

— Безопасно ли е, скъпа? Използваш ли нещо? — Джесика извика отчаяно, вдигна глава и отвори уста, а Картър продължи през шепот: — Помогни ми. Кажи ми. Да си сложа ли нещо?

— Не! — изкрещя тя припряно. — Искam дете.

Картър изруга тихо — при мисълта, че Джесика може да му роди дете, го заля вълна на удоволствие и той не знаеше дали ще издържи, ако лежи до нея и миг повече — стана от леглото и след като прекоси стаята, отиде при шкафа.

— Картър! — примоли се неистово тя.

— Идвам ей сега, скъпа. Почакай малко.

— Искam те.

— Знам. Веднага се връщам.

След миг наистина вече седеше на крайчеца на леглото и си слагаше презерватива. След още един миг отново се отпусна върху нея, хванал ръцете ѝ и долепил устни до нейните. Целуна я с бясна страст и се намести между бедрата ѝ. Облада я, но не неудържимо, както я целуваше, а бавно и нежно.

Погледна я. Лицето ѝ бе поруменяло, устните ѝ бяха влажни и притворени, очите ѝ — премрежени и морни. Косата ѝ се бе разпиляла във всички посоки и тъмните ѝ къдри се бяха разпрострели като ветрило върху чаршафа.

В опита си да забави нещата Картър затисна с тяло хълбоците ѝ и ги допря до леглото.

— Боли ли? — прошепна той.

— О, не — пророни в отговор Джесика. — Хубаво ли е?

— По-хубаво от всякога — отвърна Картър. Говореше пресипнало, дишаше запъхтяно. — Толкова малка и стегната си. Мека. Женствена. Имаш невероятно тяло. Невероятно. Сигурна ли си, че не те боли?

Тя успя някак да кимне и затвори очи, понеже напрежението вътре в нея нарастваше като талаз.

— Моля те — проплака Джесика пак.

— Моля те какво?

— Направи нещо. Искам... Трябва да...

Той се понадигна, сетне пак проникна в нея. В отговор на движението тя извика и се изви на дъга.

— Картър!

— Ето ме, скъпа — отвърна той и започна да се движи по-бързо.

— Усещаш ли ме?

— Да.

— Точно това искам.

Впи устни в нейните и я зацелува, като ускоряваше ритъма. Изпълваше я все повече, сякаш предизвикваше законите на пространството. Кожата му бе покрита със ситни капчици пот, сливаща се с нейната там, където телата им се допираха.

За пръв път изпитваше такава наслада, не бе и сънувал, че един физически акт може да трогне толкова дълбоко сърцето му. Ала ето че ставаше именно това и то разпалваше неудържимо желанието вътре в него.

Отвори очи и загледа лицето на Джесика. Както бе отметнала глава върху възглавницата, както бе премрежила очи и притворила устни, тя бе най-чувственото същество, което бе виждал през живота си.

Дишането му тъкмо бе започнало да се успокоява, когато ръцете му не издържаха. Картър се свлече върху Джесика, отпусна глава до нейната и лежа така няколко минути, после се претърколи върху леглото и я прегърна. Гледа я, докато най-сетне тя отвори очи и също го погледна.

Усмихна ѝ се.

— Добре ли си? — попита я усмихнат той.

Тя кимна, но противно на очакванията му не извърна поглед. Очите ѝ се разширяваха все повече, в тях се четяха очакване и тръпка.

— Нямах представа колко хубаво беше.

Джесика явно не му повярва и когато поклати върху рамото му глава, Картър прокара върха на пръста си по челото ѝ.

— Беше невероятно.

— Наистина ли? — попита тя колебливо.

— Ами да — той спря да се усмихва и добави: — Ти май не ми вярваш.

Известно време Джесика мълча, после пророни едва чуто:

— Искат ми се...

— Но?

Този път изобщо не му отговори, само затвори очи и долепи буза до гърдите му. На Картър му идеше да я обладае отново, ала му бе невероятно хубаво да лежи така до нея и да усеща топлото ѝ крехко като на коте тяло. Придърпа я лекичко към себе си.

Гласът ѝ прозвуча някак безжизнено и внезапно в тишината:

— След като свършихме, Том все ми повтаряше разни неща. Казваше ми, че не съм ставала за нищо.

Картър усети как го прорязва ледена тръпка — отчасти от гняв, отчасти защото му прозвуча невероятно.

— Той не получаваше ли оргазъм?

— Получаваше, но въпреки това ми натякваше, че съм била като чувал с картофи. Сигурно си е било така. Лежах като дърво. Не исках да го докосвам.

Картър си спомни как бе обвинила длани около врата му, как се бе извила, за да го докосне с тяло, когато той бе хванал китките ѝ. Направо беше излъчвала електричество.

— Том си е бил виновен — отсече Картър дрезгаво. — Кой му е крив, че не е могъл да те възбуди!

— Винаги се чувствах недодялана.

— А не е трябвало. Невероятна си — той обхвана с длан лицето ѝ и я целуна лекичко. — Нямам оплаквания, само дето ми се искаше да продължи по-дълго. Ала аз съм виновен. Не се сдържах. От доста дни си мисля само за теб. Представях си какви ли не невероятни неща, а то какво се оказа, реалността била два пъти по-невероятна и от най-развихрените мечти — Картър я целуна още веднъж, този път по-дълбоко, сетне бавно, без желание се откъсна от устните ѝ. — Джесика — рече ѝ задъхано през шепот и я сграбчи в обятията си.

Усети тялото ѝ и желанието отново се пробуди и го плисна. Той простена, пусна я и легна по гръб. Тя се подпря на лакът и го погледна смутено.

— Какво има? — прошепна тихо.

Картър закри с ръка очите си.

— Пак те желая.

Джесика погледна ръката му, свилените черни косъмчета в ямичката под мишницата, погледна и гърдите му, и плоския му корем. Когато очите ѝ се плъзнаха надолу, тя също вече бе възбудена и инстинктивно прокара длан по гърдта му. Той подскочи, ала когато Джесика понечи да дръпне ръка, я сграбчи, долепи я пак до гърдите си и се засмя.

— Когато ме докосваш, все едно ме пронизва ток. Изненада ме. Нищо повече. Хайде! Помилвай ме пак! Харесва ми.

Тя прокара много бавно длан по широката му мускулеста гърд, обрасла с косъмчета. Усети как мускулите се напрягат, как пулсът му се ускорява; знаеше, че и нейното сърце тупти лудешки, но нямаше намерение да спира.

— И през ум не ми е минавало...

Прокара върховете на пръстите си по тъмните плоски зърна на гърдите му, вече твърди като камъчета.

— Какво не ти е минавало през ум? — попита Картър напрегнато.

— Че аз... Че ние... Знаеш какво.

— Че ще се любим ли?

— Аха — потвърди Джесика и описа с пръст кръгче около пъпа му.

Той хвана дланта ѝ и я долепи до стомаха си. Когато тя го погледна изненадано, в очите му се четеше топлина.

— Докосвала си ме и друг път. Помниш ли? При езерото с патиците? — Джесика кимна. — Тогава бях с джинси и повече от всичко исках да ги смъкна и да пъхна вътре дланта ти — поясни Картър, после преглътна и пусна ръката ѝ. — Докосни ме, Джесика! — прошепна умолително той.

Същата молба се четеше и в очите му. И именно това ѝ вдъхна смелост.

Ръката ѝ се плъзна бавно по тясната ивичка косми. Допря плахо пръст, изненадана от топлината и меката като свила кожа. Картър задиша учестено. Искаше да я гледа, да види изражението върху лицето ѝ, докато го милва, ала пронизалата го нега бе толкова силна, че едвам издържаше. Джесика знаеше какво точно да прави. Той затвори очи и се остави на насладата, сетне се пресегна и я притегли към себе си. Впи устни в нейните и също я загали.

Докосваше я навсякъде, изследваше бавно всичко, което не бе успял да разгледа първия път. После вдигна длани и долепи на същото място устни. Не след дълго Джесика се гърчеше не по-малко от него от необузdana страст.

Колкото и да бе невероятно, този път и двамата достигнаха още по-големи висини. После телата им лъщяха от избилата пот, сърцата им туптяха безмилостно, крайниците бяха останали без капчица сила.

Унесоха се, а след малко се събудиха — слънцето вече беше залязло и в стаята бе тъмно. Картър стана само за да запали нощната лампа върху шкафчето и да оправи чаршафите. Пъхна се заедно с Джесика под завивките, притисна я до себе си и смаян, усети, че я желае отново.

— Обичам те — прошепна той срещу челото ѝ.

Тя премести бързо поглед към очите му и пророни:

— Не — и в най-съкровените си блянове не можеше да си представи такова нещо. — Замаян си и говориш небивалици.

— Не, говоря истината. Никога досега не съм го казвал на жена. Никога не съм се чувствал така, никога не съм изпитвал потребност да прегръщам жена, да я закрилям и да бъда с нея през цялото време. Никога не съм искал да се будя до жена, но сега искам точно това. Изобщо не ми се мисли, че би могла да се върнеш вкъщи.

— Трябва да се прибера. Там ми е мястото.

Картър я притисна още по-силно до себе си.

— Мястото ти е до мен — каза той, а когато Джесика продължи да мълчи, добави: — Вярваш ли в съдбата?

— В предопределението ли?

— Аха.

Тя не трябваше да мисли дълго.

— Не. Вярвам, че всичко зависи от действията ни. Бог помага на онези, които си помагат сами.

Картър обаче не бе съгласен.

— Ако беше така, никога нямаше да се върна от Виетнам.

Думите му увиснаха във въздуха, а Джесика усети как сърцето ѝ спира за миг. Тя отново положи глава върху ръката му и го погледна. Той я наблюдаваше някак плахо.

— За какво говориш?

— Заслужавах да умра. Не бях направил и едно добро дело през живота си. Наистина заслужавах да умра.

— По време на война никой не заслужава да умре.

— Ала все пак умират хора — възрази Картър и извърна поглед.
— Там гинеха достойни мъже. Виждах съм го с очите си, Джесика. Виждах как ги покосяваха. Някои умираха на място, други агонизираха дълго, а аз все повече се чувствах като негодник.

— Но нали си се сражавал рамо до рамо с тях! — изтъкна тя.

— Да, те обаче бяха доблестни мъже. Умни момчета с университетски дипломи, семейства и бъдеще. Мнозина бяха богати — е, може би не богати, заможни, а аз се чувствах като черна овца, защото изобщо не можех да се меря с тях. Ала те мряха като мухи, а аз отървах кожата — той се изсмя дрезгаво. — И това ни казва някои важни неща за живота.

Джесика започваше да разбира за какво ѝ говори.

— Това ли бе повратният момент в живота ти?

— Да — Картър я погледна в лицето — очите му блестяха като въглени. — Там сякаш някой бдеше над мен. И ми повтаряше, че имам да свърша някои неща в живота. Познавам и други, които оцеляха, но аз се отървах без една-едничка дракотина. Това бе съдба. Както и молбата ти да разработя проекта за „Крослин Райз“.

— Помолих те не защото ме е ръководила съдбата, а защото настоя Гордън.

— Обаче обстоятелствата са те тласкали към мен — възрази той и легна на хълбок, за да я гледа в очите. — Толкова ли не го разбираш? Не си омъжена. Била си, но после си се развела. Аз пък изобщо не съм се женил. Никога не ми се е искало, докато не те срещнах. И през ум не ми е минавало да имам деца, докато не срещнах теб — Картър чу как тя притаява дъх и сниши тон. — Ти също искаш деца.

Джесика порумения, спомнила си какво бе извикала, когато я бе плиснала страстта. Картър я помилва с палец по бузата.

— Ще имаме, Джесика. Одеве не исках да рискувам, защото не бях сигурен, че говориш сериозно. Ала ти го искаш, нали?

Тя кимна безмълвно.

— Досега вероятността това да се случи е била нищожна и затуй не си се замисляла. Когато ти споменах за деца, на които да оставиш имението...

— Това вече е невъзможно. Имението, каквото го познавам, скоро вече няма да съществува.

— Да, каквото си го познавала ти. Но всичко хубаво в „Крослин Райз“ — красотата на имението, неговото величие, сила и стабилност — е вътре в теб. И ти ще го предадеш и на децата си. От теб ще излезе чудесна майка.

Очите ѝ се насълзиха. Онова, което ѝ говореше Картър, бе прекалено хубаво, за да бъде истина. А и той самият бе прекалено добър, за да бъде истински.

Джесика реши, че говори така само защото бе замаян от всичко преживяно. Изобщо не му вярваше, че наистина иска да се ожени за нея. След ден-два щеше да разбере колко глупаво се бе държал.

— Обичам те — прошепна Картър и тя не му възрази.

Той я целуна веднъж, после втори път — сега обаче бе не толкова възбуден, а по-скоро развълнуван. Искаше му се да се грижи за нея, да ѝ прави подаръци, да ѝ помага. Джесика бе крехка жена, която заслужаваше да бъде обичана и закриляна. Стига да му позволеше, Картър бе готов да ѝ даде всичко това.

Прокара върха на пръста си по издутите ѝ от целувките устни и каза:

— Сигурно си гладна.

— Малко.

— Ще хапнеш ли, ако поръчам пица?

— Разбира се.

Той я целуна за последно, претърколи се и стана от леглото. Тя го загледа как прекосява стаята и отива при гардероба. Бе тесен и стегнат в таза, бедрата му бяха мускулести и добре оформени — беше красив и с дрехите, ала гол бе дважд по-хубав и прелъстителен. Картър си облече къс хавлиен халат и се върна при нея с ризата, която бяха оставили в банята. Джесика я досрамя.

— Хайде, хайде! — подкани я той, когато тя извърна очи. — От какво толкова се срамуваш! — възкликна Картър и ѝ помогна да нахлузи ризата. — Вече видях всичко. Неописуемо хубава си.

— Сигурно не съм свикнала — пророни Джесика, докато закопчаваше копчетата.

Той ѝ вярваше — всъщност му харесваше, че бе толкова свенлива. Така вродената ѝ чувственост ставаше още по-приказна.

— Няма страшно, ще свикнеш — рече ѝ нежно и я изведе от спалнята.

Тя си помисли, че ще мине доста време, докато свикне. Разположиха се на табуретките при плотта в кухнята и се заеха с пицата, която току-що им бяха донесли. Макар че вършеха нещо съвсем делнично, Джесика се чувстваше на върха на щастието. Направо не можеше да повярва, че седи заедно с Картър Малой, че е гола-голеничка под ризата му, че преди броени минути е била дори без тази риза.

Божичко, Картър Малой!

— Какво има? — попита той озадачено и се подсмихна.

Тя се изчерви.

— А, нищо.

— Кажи, де!

Джесика наклони глава и се взря в парчето пица.

— Ами... Учудена съм, че седя тук.

— Няма нищо учудващо. От доста време вървим към този миг.

Картър беше прав, но тя нямаше предвид близкото минало.

— Говоря ти за едно време. Като малка те мразех до смърт — Джесика се пристраши да го погледне и за кой ли път бе смаяна от хубостта му. — Сега си толкова различен. Дори като външност. И като държане. Направо не е за вярване, че човек може да се промени толкова много.

— Всички сме длъжни да пораснем.

— Ала някои хора не го правят. Някои порастват само на ръст. А ти наистина си се преобразил — отбеляза тя, после се взря в него, очарована от откритите му черти. — А преди Виетнам? Мога да разбера защо изживяното там е предопределило бъдещето ти, но какво ще кажеш за миналото? Защо беше толкова озлобен? Едва ли е било само заради парите. Сигурно е имало още нещо.

Той издаде замислено устни и извърна поглед към дланите си.

— Парите бяха само повод, в някои случаи основателен, ала в повечето — не. Майка и татко работеха в „Крослин Райз“, затова живеехме в града, а по едно съвпадение този град бе най-богатият в щата. Съучениците ми бяха все деца, които имаха десет пъти повече от мен. От самото начало бях черната овца. Те се познаваха още от

детската градина. А аз бях някаква отрепка, голтак. Никак не ми беше лесно. И се озлобих.

— Но защо? Ако и сега беше злобен, щях да помисля, че ти се е предало по наследство и не можеш да промениш нищо. Сега обаче си добър и щедър и както гледам, не ти пречи, че има и по-богати. Щом не е било генетично, значи се е появило заради някакви външни причини. Възможно е да си се озлобил от враждебността на съучениците си, ала ако си бил такъв още преди да тръгнеш на училище, значи идва от семейната среда. Точно за това и не го проумявам. Ани и Майкъл бяха много симпатични, весели и добри.

— Но не си била техен син — отсече Картър някак рязко, с което й напомни, че й го бе казвал и друг път.

Джесика обаче знаеше, че се бе троснал не защото й бе ядосан. Беше ядосан на детството си. В очите му се мярнаха притеснение и недоволство.

— Как се чувстваше в семейството си? — попита тя — искаше да узнае възможно най-много за него.

— Потиснат.

— С Ани и Майкъл! — възкликна Джесика невярващо.

— Обичаха ме много — поясни той. — Аз бях тяхната гордост и радост, тяхната надежда за бъдещето. Искяха да постигна онова, което те не бяха успели да постигнат, и ми го повтаряха още от самото начало. По онова време не разбирах какво точно искат от мен, ала ако се мотаех, ми натякваха да побързам. А аз не обичам някой да ми натяква и да ме учи на ум и разум — и сега е така, вероятно е някаква особеност на характера. Започнах да шикалкавя — пред тях бях един, в тяхно отсъствие правех каквото си знам. Те вечно ме поучаваха, а аз вечно им правех напук. Може би съм се надявал да вдигнат ръце от мен и да ме оставят на мира.

— Но те не го направиха.

— Не — потвърди Картър спокойно. — Не се отказаха. Бяха се вкопчили в мен, чудеха се с какво да ми угодят — той вдигна поглед към нея. — Знаеш ли колко потискащо действа това?

Тя вече разбираше за какво става въпрос.

— Те са възлагали на теб всичките си надежди, а ти непрекъснато си ги разочаровал.

— Когато влязох в пубертета, вече се славех като трудно дете. Мама и тате страдаха и от това. Всички ги гледаха със съжаление и се чудеха как такива прекрасни хора имат такъв непрокопсаник за син.

Джесика си спомни, че и тя — при това доста скоро си бе мислила същото.

— Те са толкова кротки и мили.

Картър пак извърна поглед и се нацупи. Не му бе приятно, че одумва родителите си, ала му се щеше Джесика да знае истината, поне както я виждаше той.

— Прекалено кротки и мили. Особено баща ми.

— Може би ти се е искало да е по-взискателен и строг към теб?

— Да, към мен, към всички. Но той си беше мекушав.

На нея ѝ хрумна, че никога не се бе замисляла дали Майкъл е силен човек.

— В какъв смисъл?

— Ами като мъж. Вкъщи мама свиреше първата цигулка. Вършеше всичко. Не помня тате някога да я е глезил, да ѝ е помагал, да ѝ е купил и един-единствен подарък. Единственото, с което се занимаваше, беше градината.

— И според теб ѝ е било неприятно?

— Всъщност не. Според мен така ѝ отърваше. Мама обичаше да става, каквото каже тя — обясни Картър и се замисли за думите си. — Чувствах се потиснат от тази нейна властност. Уж наглед бе кротка и мила, ала не съм срещал по-властен човек от нея. Точно затова през детството си непрекъснато се бунтувах — бунтувах се, защото тате нито веднъж не отвори уста да възрази срещу кротката ѝ тирания — той замълча и сведе поглед. — Сигурно е подло да злословя срещу тях, навремето им създадох доста главоболия.

— Изобщо не злословиш срещу тях. Просто ми обясняваш как си се чувствал като малък.

Картър срещна погледа ѝ.

— Има ли смисъл да го правя?

— Според мен — да. Винаги съм смятала Ани не само за мила и кротка, но и за оправна. Много оправна. Въртеше цялата домакинска работа вкъщи. Представям си какво е било пък у вас. А Майкъл си беше кротък и тих, никога не съм го чула да повишава тон. Правеше

път и на мравката. И точно заради това ми беше толкова симпатичен. Винаги бе мил и усмихнат. За мен това бе същински балсам за душата.

— Мен пък ме вбесяваше. Само се чудех как да го извадя от равновесие.

— И успяваше ли?

Картър се подсмихна.

— Доста рядко. И досега си е такъв. Тих и кротък. Надали някога ще се промени.

Джесика почувства облекчение, че той говори с такава любов за баща си.

— Значи вече го приемаш?

— Разбира се. Нали ми е баща.

— Сега по-близък ли го чувстваш?

— По-близък ли? Не знам. Редовно си говорим по телефона, ала с мама винаги си приказваме два пъти по-дълго. Но карай. Искат да знаят какво ново-старо при мен, как се оправям, не съм сигурен обаче, че са в състояние да оценят подробностите — усмихна се Картър иронично. — Наистина успях в живота, точно както им се искаше на тях, това обаче означава, че живеем в два различни свята.

— Щастливи ли са?

— Във Флорида ли? Да.

— А за теб радват ли се?

— Много — потвърди той и пак се усмихна, ала този път някак смирено. — Не проумяват, разбира се, за какво ми е притрябвал съдружник, след като се оправям и сам. Чудят се и защо не се женя.

Тя знаеше, че ще се зарадват, ако Картър им кажеше, че е влюбен в нея, но никак не й се искаше той да го споделя с тях. Щеше да бъдат жалко, ако двамата старци възложеха прекалено много надежди на нещо, което никога нямаше да се сбъдне. Дори и Картър да вярваше, че я обича, той също щеше да прогледне за истината, когато се върнеше към обичайния си всекидневен живот. Колкото по-малко души знаеха за нощта, когато се бе правил на влюбен, толкова по-добре.

Джесика се прибра в „Крослин Райз“ в петък, малко след като Картър отиде на работа. Искаше й се да се потопи в нейния си свят, да забрави някак поне засега какво се бе случило предната нощ.

Но едно е да го кажеш, друго — да го направиш. След като вечеряха, те отново си легнаха. През нощта току се будеха и пак се любеха, макар че никога не взимаше инициативата в свои ръце, тя ставаше все по-агресивна. Направо не можеше да се познае.

Сякаш бе разцъфнала в обятията на Картър. Спомни си някои от нещата, които бе правила, и бе донемайкъде стъписана. Никога не бе желала мъж физически, а ето че се бе нахвърлила като невидяла на Картър, бе вършила неща, които той дори не й бе казал. Нагонът просто бе избил на повърхността. Бе копняла да докосва Картър и го беше правила. Бе пожелала да го целува навсякъде и също го бе правила.

А той не се беше възпротивил. Усетеше ли, че върши нещо дръзко, Джесика бе спирала, ала всеки път Картър я бе молил да продължи. Личеше, че му бе неопишимо хубаво, от което тя се чувстваше все по-свободна.

По-свободна. Свободна. Точно така, беше се чувствала свободна и това бе най-странното от всичко. Дори след като първоначалната ѝ ненаситност бе уталожена, Джесика пак бе искала да се люби с Картър и това ѝ бе носило облекчение. Чувстваше се все по-задоволена и отпусната. Картър май наистина бе прав, когато веднъж я обвини, че години наред не бе вършила нищо друго, освен да потиска инстинктите си — ето че сега ги бе отприщила и се бе отдала на чистата неопишима радост, която ѝ носеха те.

Тази мисъл не ѝ даваше мира. Веднъж отприщена, страстта вътре в нея не можеше да бъде лесно обуздана и потисната, което не бе чак толкова страшно, стига до нея да беше Картър. Но тя не вярваше това да стане. В ярката светлина на „Крослин Райз“ виждаше, че бе просто немислимо.

Беше грозновата. Беше скучна. Беше несретница.

Картър бе нейната противоположност. Тепърва му предстоеше да се издига в живота и той щеше да преуспее. Сега вече Джесика го знаеше със сигурност. Знаеше и че не му бе притрябвала жена, която само да му тежи като воденичен камък на врата и да го дърпа надолу.

Това бе една причините да му каже да не идва, когато Картър ѝ звънна в четири, за да ѝ съобщи, че тръгва от фирмата и до час ще бъде в „Крослин Райз“.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Но защо? — попита разтревожен Картър. — Да не се е случило нещо?

— Просто реших да отхвърля малко работа.

— Нали цял ден си правила това?

— А, не, спях дълго, а после нещо не можах да се съсредоточа.

Не бе нужно той да пита нито защо бе спала през деня, нито защо е била разсеяна.

— Защо не си починеш днес? И бездруго едва ли ще ти спори.

— Все пак ще опитам.

— Опитай утре. Нали се разбрахме да вечеряме заедно.

— Знам, ала не съм гладна.

— Сега не си. Но ще огладнееш — ще мине цял час, докато дойда при теб, после още един, докато пристигнем в ресторанта и ни обслужат — Картър замълча и се смръщи. — Нещо увърташ, Джесика. Изплюй камъчето.

— Честно ти казвам. Наистина предпочитам тази вечер да си остана вкъщи.

— Добре тогава. Ще си стоим вкъщи.

Знаеше, че няма да е лесно да го отпрати, и това я отчайваше.

— Не, искам да съм сама.

— А, без тия! Просто си се уплашила от случилото се нощес, наистина бе неочаквано и много силно.

— Не съм се уплашила — възрази тя. — Обаче ми трябва време, Картър.

— Трябвало й време! — изруга той и тръшна телефона.

След четирийсет минути спря като хала пред къщата и удари рязко спирачките. За нула време изскочи от колата, изкачи стълбите по две наведнъж и сигурно щеше да заблъска като обезумял по вратата,

ако Джесика не бе наблизил и не отвори още след първото яростно позвъняване.

— Нямах право да ми се изтърсваш така — извика тя, побързала да премине преди него в настъпление. Беше облечена в джинси и риза и изглеждаше възможно най-делнично. Едвам се сдържаше от гняв. — Това тук е моята къща! Моят живот! Казах ти вече, че искам да съм сама.

Картър бе сложил ръце ниско на хълбоците си.

— Но защо? — попита той, без да губи самообладание. — Посочи ми поне една причина да стоиш сама.

— Не съм длъжна да ти посочвам причини. Мога да ти казвам само „да“ или „не“.

— Но сутринта ми каза „да“. Какво толкова се е случило, че си променила мнението си?

— Нищо.

— Какво се е случило, Джесика?

— Нищо!

Черните му очи се присвиха.

— Седнала си да умуваш, нали? Седнала си да си измисляш какви ли не причини, за да си докажеш, че не мога да изпитвам онова, което ти казах, че изпитвам към теб. Върнала си се тук и най-неочаквано предната нощ ти се е сторила грешка. Издънка. Лъжа. Не, не беше лъжа, Джесика. Не е лъжа. Обичах те и тогава, обичам те и сега и каквито и глупости и небивалици да говориш, няма да се отметна от думите си.

— Тогава си глупак. Просто не искам да се обвързвам.

— На друг ги разправяй тези! — тросна се той и впи в нея пламнали очи. — Искаш да се омъжиш, искаш да имаш деца. Твоя воля, ако искаш, се преструвай, че не е така, преди сигурно някой ти е вярвал, сега обаче няма кой да ти повярва. Защото, искаш или не, вече си обвързана. Няма как да забравиш какво се случи нощес.

— Виж го ти колко е нагъл!

— Не съм нагъл. Реалист съм. А и е взаимно. Аз също не мога да го забравя. И искам да го правя пак.

— Ти си сексуален маниак.

— Сексът няма нищо общо с онова, което изживяхме — възрази Картър вече по-остро — търпението му бе на привършване. — Ние с

теб, Джесика, се любихме. Правихме любов, защото сме влюбени. Ако не искаш да го признаеш, твоя работа. Мога и да почакам. Но ще го повтарям, когато си искам. Обичам те.

— Не ме обичаш — изсумтя тя и вдигна с пръст очилата си.

— Обичам те.

— Може и да си въобразяваш, че ме обичаш, ала ще мине малко време и ще си възвърнеш здравия разум. Ти не ме обичаш. Просто е невъзможно да ме обичаш.

— Но защо? — възкликна той. Пристъпи крачка към нея и изрече страховито: — Защото не си хубава ли? Защото лежиш в леглото ми като чувал с картофи ли? Защото си книжен плъх ли?

— Обичаш не мен, а „Крослин Райз“.

Картър я погледна така, сякаш бе полудяла.

— Чуваш ли се какво говориш! „Крослин Райз“ не е нищо повече от парче земя и къща на нея. В имението няма топла плът и кръв.

— Ала ти го обичаш, свързваш го с мен и оттам си си въобразил, че обичаш и мен.

— Блестящо заключение, няма що! Каквото подобава на една университетска преподавателка. Но ти грешиш. Губиш „Крослин Райз“. Ако наистина исках „Крослин Райз“, няма причини да се обвързвам с теб.

Джесика обаче си знаеше своето.

— Тогава ламтиш за парите. Ако проектът бъде осъществен, ще прибереш доста тлъста сума. Затова и смесваш нещата. Домогваш се до парите, а оттам искаш да си и с мен.

— Не съм опрял до тези пари — изсмя се той. — Ако беше някоя несретница, нямаше да легна в леглото ти за всичките пари на този свят.

— Говориш глупости!

— Говоря ти истината. И би трябвало да разбереш какви са чувствата ми към теб. Нощес се любихме повече пъти, отколкото съм го правил някога през живота си. Мускулите ме болят непоносимо. И въпреки това пак те желая. Сетя ли се за теб, и се възбуждам.

Тя запуши уши с длани, защото се възбуждаше само от думите му. Едва след като Картър млъкна, Джесика отпусна ръце и пророни съвсем бавно:

— Отмъщението наистина възбужда много.

— Отмъщение ли! Какви ги дрънкаш?

Тя отметна глава.

— Така ми отмъщаваш веднъж завинаги, нали? За всички години, когато съм имала онова, за което ти само си мечтал.

— Сериозно ли говориш? — попита той и за пръв път в гласа му прозвуча едва доловима мъка. — Толкова ли не чу какво ти казах нощес? Толкова ли не проумя какво съм изживял с родителите си, какво ми е минало през главата във Виетнам? С никого досега не съм споделял тези неща. Явно само съм си хвърлял думите на вятъра.

— Не е така.

— Ала както гледам, не си разбрала нищо. Попита ме защо съм се променил с годините и аз ти казах, явно обаче не е трябвало да го правя — Картър замълча, в миг мъката му бе изместена от внезапно просветление. — Или може би тъкмо това те е уплашило най-много, защото за пръв път си се убедила, че наистина съм се променил? — възкликна той и пристъпи към нея. — Прав ли съм? За пръв път, дори и да не ти се иска, трябва да признаеш, че вероятно съм мъжът, с когото ти се ще да прекараш остатъка от живота си, и това те плаши — Картър се приближи още повече, но и Джесика отстъпи крачка назад. — Кажи, де! — подкани я той. — Прав ли съм?

— Не, не си прав. Не искам да прекарам остатъка от живота си с който и да било мъж.

— Заради бившия ти съпруг ли? Заради онова, което ти е причинил?

Тя отстъпи още крачка назад.

— Ние с Том сме разведени. Било, каквото било.

— Ала още не можеш да се отърсиш от болката.

— Не чак дотам, че това да предопределя бъдещето ми — възрази Джесика и продължи да отстъпва.

— Но на мен ми нямаш вяра. И това е най-страшното. Не ми вярваш, че съм друг и за нищо на света няма да те обиждам, както те е обиждал онзи себичен негодник. По дяволите, Джесика, щом не го проумяваш сама, и аз не знам как да ти докажа, че съм искрен в думите си.

— Не искам да ми доказваш нищо — тросна се тя.

Вече бе стигнала най-долното стъпало на стълбището. Когато Картър продължи да се приближава към нея, Джесика просто седна на

стъпалата.

— Добре, де — рече той и сложи ръка до нея на стъпалото. — Така си е, всичко стана много бързо. Ако ти трябва време, ще ти го дам. Няма да настоявам още сега да предприемаш нещо, още повече такава важна стъпка като женитбата — Картър отпусна и другата си ръка до хълбока ѝ и, впил очи в устата ѝ, каза тихо: — Обаче няма и да си кротувам вкъщи. Не мога да го направя. Изпитвам нужда да те виждам. Да бъда с теб.

Тя понечи да му възрази, ала от близостта му бе като замаяна и почти не можеше да мисли. Виждаше наболата брада, която Картър не бе имал време да обръсне, усещаше топлината на снажното му тяло, долавяше миризмата му с дъх на мускус, каквато имаше само и единствено той. Изглеждаше искрен. Говореше искрено. Искаше ѝ се да му повярва... Ужасно ѝ се искаше.

Картър допря устни до нейните и тя съвсем се обърка. Като вихрушка от усещания я връхлетя споменът за предната нощ, който сякаш я понесе в шеметното си въртене. Джесика обви ръце около кръста му, та да се хване за нещо реално, и сега вече бе упоена не от спомена, а от чувствените му устни, впити в нейните.

Той я целуваше и целуваше, оспорваше си с устните ѝ надмощието точно както преди малко и с думите, макар че на тях им бе все едно кой ще надделее, защото победители всъщност бяха и двамата. Очилата ѝ се замъглиха, Картър ги свали и ги сложи встрани. Притисна я към стъпалата, замилва я по гърдите, сетне плъзна пръсти между копчетата на ризата, за да усети кожата ѝ. Но и това не утоли копнежа му, той разкопча ризата и сутиена ѝ, ала още щом се докосна до голата ѝ плът, тя го замилва с длан по издутия панталон.

— О, скъпа — застена Картър.

Плъзна голяма длан по бедрото ѝ, наведе се и я притисна до себе си. След миг отново я целуваше и се опитваше да разкопчае джинсите ѝ.

— Картър — прошепна тя задъхано. — Какво...

— Искам те — рече той и смъкна ципа ѝ.

— Сега?

— Да.

— Тук?

— Където и да е. Помогни ми, Джес.

Беше се заел с колана си, който нещо не се разкопчаваше. Джесика направи, каквото можа, но ръцете ѝ трепереха. Сега вече ѝ се струваше, че най-важното бе да смъкне и от себе си джинсите, които ѝ пречеа като пранги.

Ала не успя да съблече и тях. Беше ги смъкнала едва до коленете, когато Картър отново я притисна към стъпалата. Облада я само с един мощен тласък. Тя направо полудя от движението на хълбоците му и съвсем забрави, че бяха във вестибюла, че бяха полусъблечени, а призраците на „Крослин Райз“ ги наблюдаваха с руменина, избила под мъртвешката им бледност. Мислеше си само едно — как да изживее до дъно това пълно сливане с Картър.

Тази събота и неделя бяха най-щастливите, които Джесика бе изживявала някога, защото Картър почти не се отделяше от нея. Любеше я, когато и където му се приискаше. А тя неизменно бе готова за милувките му. И колкото и да бе невероятно, колкото повече се любеха, толкова по-ненаситна ставаше Джесика за него.

Докато той бе до нея, нямаше от какво да се притеснява. Докато бе до нея, тя вярваше в обясненията му в любов, вярваше, че както твърдеше Картър, пламъкът можеше да бъде поддържан жив през годините, вярваше, че той никога нямаше да погледне друга жена.

Но когато в понеделник сутринта Картър отиде на работа, Джесика започна да си мисли със свито сърце какво ли прави той в кабинета си, в ресторантите, с клиентите. Тя също отиде във факултета и както винаги, бе ведра и прилежна.

Ако хората я бяха погледнали озадачено, сигурно щеше да се почувства по-различна. Ала срещнеха ли я, колегите само ѝ кимаха и ѝ се усмихваха както обикновено. Никой не я изпроводи с поглед, както предния четвъртък, когато си бе облякла за театралното представление новата рокля. Явно никой не се досещаше каква събота и неделя бе изживяла.

И Джесика не знаеше какво очаква. Ако не се смяташе това, че мускулите я наболяваха, на външен вид не бе по-различна от всеки друг път. Но никой не знаеше за мускулите. Никой не знаеше за Картър Малой. Никой не знаеше за канапето в библиотеката, за килима в хола и кушетката в таванското помещение.

Затова пък тя го знаеше и докато другите я гледаха, страховете ѝ за нейната връзка с Картър ставаха все по-силни.

Докато вечерта не го видя. Тогава съмненията ѝ се разсеяха, превърнаха се в сапунени мехури и Джесика направо разцъфна в обятията му.

Това продължи и следващите няколко седмици. Дните ѝ бяха изпълнени със съмнения, нощите — с наслада. Дипломирането на студентите последен курс дойде и отмина, започнаха летните курсове, а тя за пръв път през живота си имаше нещо като край на работното време — то приключваше, когато дойдеше Картър. По този повод той я взимаше на подбив, дори я подканяше да почете или да се подготви за лекциите в случаите, когато също си носеше работа вкъщи, ала Джесика все не можеше да се съсредоточи, ако Картър бе наблизо. Докато той работеше, тя разтваряше някоя книга, но мислите ѝ бягаха от страницата — в главата ѝ все се въртеше как изглежда Картър, какво прави, какво са правили заедно преди минути, часове, дни.

Беше влюбена. Признаваше го, ала не и пред него. Струваше ѝ се, че изрази ли го с думи, щеше да стане съвсем уязвима — знаеше, че на него му се искаше много да го чуе, но не можеше да събере смелост и да му се обясни в любов. Имаше усещането, че кара по тесен планински път и най-малкото невнимание ще я запрати в бездната. Щеше ѝ се да е готова за мига, когато Картър вече няма да проявява интерес към нея.

И колкото и да я заболи, да запази поне мъничко своята гордост.

Ала той продължаваше да проявява интерес и към нея, и към „Крослин Райз“. Непрекъснато правеше скици, които почти не се различаваха, но искаше да изпипа всичко до най-малките подробности. Една вечер двамата с Джесика вечеряха с Нина Стоун, за да чуят мнението ѝ какво предпочитат хората, купувачи жилища, а после решиха да предложат апартаменти с шест варианта на разположение на стаите — два с по две спални, два с три и два с четири.

След тази вечер Джесика се убеди, че Картър не проявяваше интерес към приятелката ѝ. По-скоро обратното, Нина направо се прехласна по него и не откъсваше очи от красивото му лице; когато

отидоха с Джесика до дамската тоалетна, тя изобщо не скри впечатлението си.

— Това се казва мъж! Ако случайно се разделите, нали ще ми кажеш?

Джесика бе изненадана, задето приятелката ѝ се бе досетила, че между нея и Картър има нещо.

— Как разбра? — попита я, ала не се пристраши да я погледне в очите.

— Между вас прелитат искри. Освен това непрекъснато го фиксирам, а той изобщо не ми обръща внимание. Здравата е хлътнал по теб, миличка.

— А, няма такова нещо — възрази Джесика, но все пак ѝ стана приятно. — Просто се опознаваме наново.

И то доста отблизо, помисли си, ала не го изрече на глас, за да не се чувства унижена, щом всичко свърши.

Но по нищо не личеше, че този момент е близо. След онази вечер Картър спомена Нина само няколко пъти, и то само във връзка с работата.

— Не мислиш ли, че е хубава? — попита най-накрая Джесика.

— Кой, Нина ли? — вдигна той рамене. — Да, хубава е, ала не е толкова нежна и миловидна като теб, а и до теб си е доста скучна.

Сякаш за да ѝ го докаже, разговаряше с нея часове наред. Обсъждаха икономиката, отношенията във факултета, една книга, която бе чел и бе препоръчал и на нея. Наистина проявяваше искрено любопитство какво мисли тя за едно или друго.

Колкото до „Крослин Райз“, почти не предприемаше нищо, без да се допита до нея. Колкото до архитектурните му хрумвания, мнението ѝ не бе професионално, затова пък бе много реалистично. Ако нещо не ѝ харесваше, Джесика винаги изтъкваше основателни причини. Картър я изслушваше и макар невинаги да се съгласяваше, по-често отстъпваше. Личните им интереси се уравновесяваха до съвършенство — когато той се увличаше прекалено много по дизайна, за да мисли практично, тя му го напомняше, а ако Джесика се инатеше духът на „Крослин Райз“ да бъде запазен и не искаше да приеме някое негово архитектурно решение, бе негов ред да я върне на земята.

В средата на юли вече бяха готови да покажат проекта на Гордън. Тя бе въодушевена не по-малко от Картър и се обади на банкера, за да

си уговорят среща. Двамата отидоха заедно при него и застанаха един до друг, загледаха съсредоточено как ще посрещне проекта.

Гордън го хареса, но преди това им рече най-малко три пъти за десет минути:

— Двамата сте си lika-прилика.

Джесика се запита дали и той не се бе досетил. Беше се старала да не гледа Картър, а когато той я хвана за ръката, бе сигурна, че Гордън не ги е видял.

Вероятно бе усетил същите искри, за които ѝ бе споменала и Нина, макар че банкерът не ѝ приличаше на човек, открояващ се с особена интуиция. Накрая реши, че двамата с Картър са се издали с някои дребни неща, например с това, че той, вместо да си приписва заслугите за някои хрумвания, хвали нея за тях, и дори с простия факт, че не се караха като куче и котка.

Всъщност последната причина бе най-правдоподобна. Джесика се сети как бе избухнала първия път, когато Гордън ѝ бе споменал името на Картър. Спомни си онзи ден, спомни си ужаса и болката, които бе изживяла. Даде си сметка, че междувременно не бе останала и следа от онази болка и обида. Сега те бяха изместени от обич, привързаност и разбиране към Картър Малой, който навремето бе сърдит на целия свят, а и на себе си, и я бе наскърбявал непоносимо. Тя вече не се връщаше към тези спомени. Той ѝ бе дарил нови, които от начало до край бяха прелестни.

— Джес! — извика я Картър и нежният му глас я откъсна от унеса.

Тя го погледна изненадано и, осъзнала колко бе разсеяна, се подсмихна засрамено. Той ѝ показа с ръка да седне на един от столовете. Поруменяла, Джесика се отпусна на него.

— Добре ли си? — попита я Гордън.

— Да, нищо ми няма.

— Такива са си учените — пошегува се със снизходителна усмивка Картър. — Вечно се реят някъде.

Тя се изчерви още повече, ала все пак успя да попита смутено:

— Пропуснах ли нещо?

— Само одобрението на Гордън. Няма да е зле да пипна още малко проекта, но той е съгласен, че можем да действаме.

Джесика премести поглед към Гордън.

— Да привлечем инвеститори ли?

Банкерът кимна и отвори папката, оставена в единия край на писалището. Извади от нея някакви прихванати с кламери листове, подаде една част от тях на Джесика, а друга — на Картър, остави няколко и пред себе си.

— Малко изпреварих събитията, ала си казах, че така и така ще се наложи да го свърша и няма да е зле да се подготвя предварително. Това са имената и кратките биографии на неколцина потенциални инвеститори — срещу името на всекиго съм посочил с какви средства разполага и колко, горе-долу, би могъл да вложи в проекта. Можете да пропуснете първата страница — за теб е, Джесика, а също и втората, тя пък е за теб, Картър. Следват Уилям Нолън, Бенджамин Хеви и Закари Гулд. Нали познаваш Бен, Картър?

— Разбира се. Преди две години работихме заедно, правихме сграда в Норт Андоувър. От петнайсет години се занимава с недвижими имоти — обясни той на Джесика. — Пада си кон с капаци, но инак е честен. Внимава много къде си влага парите, ала захване ли се с нещо, успехът му е в кърпа вързан — Картър погледна Гордън. — Проявява ли интерес?

— Да, след като му споменах твоето име. Не исках да му обяснявам надълго и нашироко, докато окончателният проект не бъде готов, но наскоро е спечелил добри пари от строежа на малък търговски център в Лин и разполага със свободни средства. Същото важи и за Нолън и Гулд.

Джесика се опита да прегледа набързо листовете, ала бе прочела първия лист — за Бенджамин Хеви, едва до средата, когато bankerът започна да обяснява за другите в своя списък.

— Нолън и Гулд? — възкликна тя и се върна една страница назад, за да види какво пише за Нолън, после още една, където бе справката за Гулд.

— Имената познати ли са ти? — попита Гордън.

— Не — отвърна Джесика и го погледна предпазливо. — Трябва ли да са ми познати?

— Само ако четеш икономическия раздел на вестниците — усмихна се Картър — знаеше, че тя изобщо не го разлиства, тъй като предната неделя на шега му бе метнала икономическите страници в замяна на уводните статии.

— Бил Нолън е от семейство, което притежава фабрики за хартия — обясни Гордън. — Започнал е в Северен Мейн, но разпростира дейността си все по на юг. Проект като този сигурно ще го заинтересува.

Картър се съгласи.

— Доколкото съм чувал, не е от предприемачите, които все гонят големите удари, а за нас това е само добре дошло, тъй като строежът в „Крослин Райз“ в никакъв случай не е от сделките, причислявани към големите удари. Затова пък му е гарантирано, че ще си върне от щедро по-щедро вложените пари. Сигурен съм, че на драго сърце ще се включи — Картър прехвърли няколко страници и помоли Гордън: — Я ми кажи нещо повече за Гулд. Името ми е познато, ала не се сещам откъде.

— Зак Гулд ми е конкурент.

— Значи е банкер? — попита Джесика.

— Пенсioniран, макар и още да не е навършил шейсет. Навремето основа банка „Пилгрим“, дълги години бе неин директор. Преди две години получи сърдечен удар и тъй като бе материално обезпечен, се вслуша в съвета на лекаря и се пенсионира, за да избегне натоварването. От време на време участва като инвеститор в различни проекти. От хората е, които всяка сутрин ще ходят на строежа, за да проверяват как вървят нещата. Симпатията е. Самотник. Преди няколко години жена му го напусна, а децата му вече са големи. Сигурен съм, че нашата идея ще го заинтересува.

Джесика кимна. Реши да прочете по-внимателно справките по-късно, на спокойствие, и отгърна следващата страница.

— Джон Сойър?

— Ето че стигнахме до хората, които наричам авантюристи — поясни банкерът. — Трима са. За разлика от предишните трима и от теб и Картър, те не могат да вложат много пари, обаче всеки от тях си има основателна причина не само да се включи, но и да направи всичко възможно начинанието да успее — банкерът замълча и изчака Картър да намери страницата със сведенията за човека, за когото говореше. — Джон Сойър живее тук, в града. Собственик е на малка книжарничка на „Шор Драйв“. Няма начин да не си ходила в нея, Джесика.

Тя се усмихна.

— Ами да, ходила съм. Много е хубава. Макар и малка, е добре заредена. Ала не помня да съм виждала в нея мъж. Когато съм влизала, винаги ме е обслужвала Мина Ларкен.

Гордън кимна.

— Вероятно ходиш сутрин или в ранния следобед. Тогава Джон си стои вън и се грижи за сина си. Ходи на работа след два и половина, когато идват няколко гимназистки, които гледат детето.

— На колко години е момчето? — поинтересува се Картър.

— На три. Догодина ще тръгне на детска градина. Ако всичко е наред — добави Гордън някак предпазливо.

Джесика трепна.

— Какво му има?

— Недочува, зле е и със зрението. Джон опита да го води на детска градина, но момчето се нуждае от по-особени грижи. Ще му е доста трудно с другите деца в държавната детска градина. Има едно училище за деца с такива проблеми, ала таксата е доста висока.

— Значи Джон е закъсал за пари и иска да участва в нещо, от което ще спечели. Но разполага ли със средства, които да вложи?

Банкерът кимна.

— Жена му почина малко след раждането на детето. Имала е застраховка „Живот“. Джон смяташе да я държи в банката и да я пази за следването на момчето, ала ако не се вземат мерки, то никога няма да стигне до университета.

— Какъв ужас! — пророни Джесика и погледна безпомощно първо Гордън, сетне и Картър. — Сигурно е била съвсем младичка. Как е починала?

— Не знам. Джон никога не говори за това. По онова време са живеели в Средния запад. Малко след смъртта ѝ е дошъл тук. Много свястно момче, умно, но и затворено. В доста отношения човек може да разчита повече на него, отколкото на някои от другите. Напоследък ме пита в какво да вложи парите, а от месеци не е имало по-изгоден проект.

— Обаче дали ще си върне бързо средствата? — попита Картър.
— Ако всичко върви добре, бихме могли да започнем строежа още тази есен. При повечко късмет сигурно ще продадем предварително някои от жилищата, ала ще сме в състояние да предложим за продан повечето апартаменти една следващата пролет или лято, когато вече

ще трябва да изплащаме кредитите, теглени от банката. Според мен никой от нас няма да види до година и половина-две пари в брой. Ако Джон закъса за пари по-рано...

— Според мен разполага с пари да плаща таксата за училището първите една-две години. Но разбра, че обучението на детето ще глътне доста големи средства, и си даде сметка, че трябва да предприеме още нещо.

— Накарай го да се включи в проекта — настоя Джесика и насочи вниманието си към следващата страница. — Гидиън Лоу — прочете тя и погледна Картър. — Май си ми говорил за него.

— Да, и на теб, и на Гордън. Свърза ли се с него? — обърна се той към банкера.

— Да, колкото да поразпитам. Казах му, че го търся по твое настояване. Смята те за много талантлив.

— Той е още по-талантлив и от мен. Гордее се с работата си, което не мога да кажа за някои други строители. Искат ти луди пари и за най-дребното нещо, придават си важности, стават все по-нагли. И мързеливи. Не искат и да чуят да работят в студено време. Или ако вали. А пекне ли слънце, още в дванайсет часа зарязват обекта и хукват да играят голф.

— Значи Гидиън Лоу не играе голф — отбеляза Джесика.

— Не е по голфа — потвърди Картър с многозначителна усмивка. — Ще умре от скука, ако го накарат да се разхожда напред-назад по игрището за голф. Прелива от енергия. Дай му по-бързи игри.

— Като скуоша ли? — поинтересува се тя, защото това бе предпочитаната игра на Картър — именно заради бързината, както недвусмислено ѝ бе казал веднъж.

— Като баскетбола. В гимназията е бил републикански шампион, насмалко да влезе в университета със стипендия, отпускана от баскетболния отбор, ала е бил принуден да работи, за да издържа семейството си.

Очите на Джесика се разшириха.

— Жената и децата си ли?

— Майка си и сестрите си. Майка му вече е починала, сега сестрите му печелят добре, но той е твърде стар, за да играе в баскетболния отбор на университета. Затова спортува само в събота и неделя. А през лятото — вечер — Картър си спомни няколкото мача с

Лоу, които бе гледал, и поклати бавно глава. — Движи се по игрището като фурия.

— И е от хората, на които не им липсва ентусиазъм — вметна Гордън. — Накара ме да му обеща, че ще му се обадя веднага щом имам новини за „Крослин Райз“.

— Значи трябва да му се обадиш още утре — отбеляза Джесика — препоръката на Картър й бе повече от достатъчна. Отгърна последната страница от списъка и очите й отново се разшириха. — Нина Стоун ли? — ахна тя и погледна озадачено Гордън.

— Да, госпожица Стоун ме потърси — обясни банкерът, като понатърти на местоимението. — Споменала си й какво възнамеряваш да правиш и тя, общо взето, е в течение. Знае, че търся инвеститори. Иска да включи и нея, разполагала с достатъчно пари.

Джесика го погледна гузно.

— Настояваше ли много?

— Би могло да се каже и така.

— Съвсем в неин стил, Гордън. Някои го наричат самочувствие, а доколкото разбирам, благодарение на него Нина Стоун преуспява в покупко-продажбите на недвижими имоти. Ала понякога и ти действа потискащо, както вероятно е било в твоя случай, Гордън, особено пък по телефона. Но чакай само да я видиш. Същинско кълбо от енергия — допълни Джесика и покрай тези думи й хрумна нещо. Тя каза вече на Картър: — Обзалагам се, че ще си паснат много добре с Гидиън. Доколкото разбрах, той не е женен.

— Не е, ала мен ако питаш, няма да излезе нищо. И двамата са много силни характери. На първия ден ще се хванат за гушите. Освен това — допълни той и се подсмихна закачливо — външно изобщо не си отиват. Тя е прекалено дребничка, той пък е цяла канара. Ще им е трудно да... Е, знаеш какво имам предвид.

Джесика знаеше, естествено, но не й се говореше за това пред Гордън, както всъщност и на Картър. Изчерви се като рак — единствената й утеха бе, че Картър също бе поруменял.

За щастие това не му попречи да мисли. Той бързо си възвърна самообладанието и каза:

— Щом Нина разполага с парите, не виждам причина да не я включим сред инвеститорите. Какви са подбудите й? — обърна се Картър към Джесика.

— Иска да регистрира своя фирма. И да е сигурна, че сама си е господарка. А Гидиън?

— И той държи цял свят да разбере, че сам си е господар. Много иска всички да го уважават.

— А сега уважават ли го?

— Като строителен предприемач — да. Като човек, който печели с двете си ръце — да. Ала не и като човек, който има ум в главата си. А той определено е умен и именно затова преуспя в строителния бизнес. Но хората невинаги възприемат нещата в такава светлина. Ето защо Гидиън си е наумил да заеме достойно място и сред хората с безупречно скроени сака и вратовръзки.

За Джесика бе ясно защо Картър бе в състояние да влезе в положението на Гидиън. И той бе постигнал всичко с много труд.

— Ако Гидиън вложи средства, това изключва ли го като потенциален изпълнител на проекта?

— Надявам се, че не — отвърна Картър и погледна Гордън.

— Няма причини — потвърди и банкерът. — Инвеститорите ще сключат помежду си договор. Дори и Гидиън да се кандидатира за изпълнител на проекта, ала бъде изместен от друг, по-добър свой конкурент, положението му в консорциума ще си остане непроменено.

— Няма ли да се получи сблъсък на интересите?

— Изключено. Все пак обектът е частен — поясни банкерът и въпросително вдигнал вежда, погледна Джесика. — На теория би могла още сега да определиш изпълнителя и чак тогава да разговаряме с другите.

— Не знам кого да избира — отвърна тя първото, което ѝ хрумна, после се сети, че се бе заканила именно тя да има решаващ глас при взимането на всички важни решения. Окопоти се бързо и каза на Гордън: — Както изтъкна и ти, би трябвало да се вслушвам и в мнението на другите, особено ако те са по-наясно от мен с нещата. Картър ще ми помогне да избира изпълнителя. Нали нямаш нищо против?

— Кой? Аз ли? Не, разбира се.

Нещо в тона му накара Джесика да попита отново:

— Сигурен ли си?

Банкерът се смръщи, кимна към списъка с имената пред него и я погледна в очите.

— Вероятно не ми е работа — поде той тактично и премести поглед към Картър, — но не очаквах, че вие двамата сте се сближили толкова.

— Наистина сме се сближили много — потвърди Картър и поизправи гръб. — Стига да не ни мине котка път, скоро ще се оженим.

— Картър! — извика Джесика и се обърна към Гордън. — Не го слушай! Понякога се увлича. Нали знаеш, през пролетта на мъжете им става нещо.

— Вече е лято — напомни й Картър, — така че имай предвид, ще разполагаш само с няколко седмици между летните курсове и есенния семестър, през които да заминем на меден месец.

— Картър! — повтори до немай-къде притеснена Джесика. — Много те моля, Гордън! Не му обръщай внимание.

Колкото и да й беше неприятно обаче, Гордън определено бе във възторг от новината.

— Аз мога и да не му обръщам внимание, ала за другите не съм толкова сигурен. Затова и повдигам въпроса — обясни банкерът и добави вече не така весело: — Още в мига, когато влязохте в кабинета ми, надуших, че между вас има нещо. И според мен трябва да си изясните какво е то, преди да се изправите пред останалите инвеститори. Последното нещо, което желаят те, е да станат заложници на отношенията ви.

— Това е изключено! — отсече Джесика.

— Сигурна ли си?

— Повече от сигурна. Все пак сме се събрали да вършим работа. Каквито и да са или да не са отношенията ми с Картър, ще направя всичко възможно те да не пречат. В края на краищата, най-важно е имението — допълни тя и стрелна с поглед Картър. — А имението е мое.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Държа се като малко дете — укори я меко Картър и ускори крачка, за да не изостава — бяха излезли от банката, бяха тръгнали по улицата и Джесика едва ли не подтичваше пред него. — Какво толкова ужасно е станало? Просто казах, че искам да се ожения за теб.

— Това е проблем, който ще обсъждаме само ние двамата. Защо занимаваш и Гордън?

— Той беше прав. Хората ни виждат заедно и недоумяват какво става. Има неща, които трудно ще скриеш. Близки сме. И няма нищо лошо в това, да се посъветваш с мен, когато избираш изпълнителя на обекта. Като твой съпруг смятам, че е редно да го направиш.

— Ти си моят архитект — възрази тя сърдито. — И имаш повече опит със строителните предприемачи. И се съветвам с теб като с човек, с когото сме се заели да осъществим проекта.

— Да, така беше, но само в началото. Направи го съвсем инстинктивно. Посъветва се с мен, защото ми вярваш, при това го правиш не за пръв път. Напоследък ти се случва често. Вярно, „Крослин Райз“ е твой, ала нямаш нищо против да споделяш с някого отговорността за имението. Нямам нищо против, Джес — продължи той, извъръщайки се към нея. — Искам да ти помогна и това няма нищо общо с „Крослин Райз“. Искам да ти помогна, защото те обичам. Не мога да се похваля, че често през живота си съм давал и съм помагал, но сега искам да го правя.

След тези негови думи на Джесика ѝ беше трудно да се преструва на сърдита.

— Наистина ми помагаш много.

— И следващата стъпка е да се оженим. Защо си си навила на пръста, че не бива да го правим?

— Няма такова нещо. Просто не съм готова.

— Обичаш ли ме?

Тя зави зад ъгъла, следвана по петите от Картър.

— Вече съм била омъжена — каза само, вместо да отговори на въпроса му. — Минеш ли веднъж под венчилото, и всичко се променя. Сякаш двамата решават, че вече не е нужно да се преструват.

Той спря като попарен, ала след миг отново тръгна подир нея, като ускори крачка, за да я настигне.

— Нима наистина мислиш, че се преструвам? Бабини деветини! Никой мъж — особено пък мъж, който дълги години се е чувствал човек второ качество и се е срамувал от себе си — няма да тича подир жена, както аз тичам след теб, ако наистина не я обича. В случай че не си забелязала, ще ти кажа, че и аз си имам гордост.

Джесика го стрелна с поглед и продължи вече по-спокойно:

— Забелязала съм.

— Но и занапред ще те моля да се ожениш за мен, защото го искам повече от всичко друго в този живот.

— Само си мислиш, че го искаш.

— Не, наистина го искам! — отсече Картър, после я хвана за ръката и я накара да спре. — Защо отказваш да повярваш, че те обичам?

Тя го погледна, преглътна тежко и призна:

— Вярвам ти. Ала според мен няма да трае дълго. Не искаш ли просто да живеем заедно? Така няма да страдам, когато всичко свърши.

— Няма да свърши. Пък и сега живеем заедно. Но аз не искам това. Искam ти да караш колата ми, да живееш под моя покрив, да използваш кредитните ми карти. И моето име. Точно така, искам да носиш моето име.

Джесика го погледна уплашено.

— Желанието ти е доста старомодно.

— Изобщо не ме интересува. Искam го, и толкоз. Искam да се грижа за теб. Искam да съм силен, за да съм ти опора. Презирах баща си, защото цял живот игра по свирката на мама. Той си е един мъж под чехъл. Аз нямам намерение да бъда такъв.

Тя бе изненадана.

— Няма как да бъдеш. Аз нямам чехли. Не съм претенциозна. Ти си по-енергичен, по-деен, по-напорист, жънеш по-големи успехи...

Той сложи пръст върху устните ѝ, за да спре този водопад от думи.

— Успехите ми не струват нищо, ако не те убедя да се омъжиш за мен.

Джесика простена тихичко и целуна връхчето на пръста му, после го хвана и го разклати, за да разсее напрежението и да го обърне на шега.

— О, Картър! Аз съм повредената. Искам да направя така, че да ти е приятно, ала не знам как.

— И без да знаеш, пак ми е приятно с теб.

— Сега. Но докога ли? Още няколко седмици? Един месец? Една година?

— Винаги, стига да не си отнемаш тази възможност. Толкова ли не можеш да опиташ, Джесика?

Сигурно можеше и всеки път, когато си представеше, че става жена на Картър, сърцето ѝ примираше от щастие. Ала някъде дълбоко в душата ѝ тлееха и съмнения. В много по-голяма степен, отколкото любовната връзка и съвместният живот, бракът узаконяваше пред всички отношенията между един мъж и една жена. Разпаднаше ли се този брак, отново разбираха всички, а това си бе унижително, особено пък когато ставаше въпрос за мъж като Картър Малой. Почти всички го харесваха и уважаваха. Джесика се убеди в това още повече през няколкото седмици, когато се срещаха с Гордън, с адвокати и инвеститори. Уж тя бе собственица на „Крослин Райз“, а всички смятаха именно Картър за водеща фигура в начинанието. И то без той да го бе искал — седеше си кротко по време на обсъжданията, но кажеше ли нещо, то винаги бе разумно, и сякаш повече от всеки друг бе наясно с различните етапи на проекта — архитектурната концепция за него, строителството, съображенията, свързани с околната среда и пазарната конюнктура, и Джесика.

Най-вече с Джесика. Тя забеляза, че разчита все повече и повече на него, че се осланя на спокойната му самоувереност, която толкова често липсваше на самата нея. Дните, когато Джесика можеше да се похвали със спокоен емоционален живот, бяха останали в миналото. Сякаш живееше в непрекъснат възход, следван от спадове. Тези мигове често бяха свързани с „Крослин Райз“, когато тя бе убедена, че имението ще се превърне в нещо, достойно за неговото минало, или

когато проектът се натъкнеше на финансови трудности. Други пък бяха заради Картър — когато беше в обятията му и изобщо не се съмняваше в силната му любов, или пък бе далеч от него и го възприемаше обективно, за да види един енергичен прекрасен мъж — в такива мигове направо не проумяваше какво толкова бе намерил той в нея.

Седмиците се нижеха, а на Джесика все повече ѝ се струваше, че се бе озовала в задънена улица. Не след дълго в „Крослин Райз“ щяха да влязат самосвали и булдозери и тогава вече нямаше да има връщане назад. Мъчеше я и мисълта за Картър. Той продължаваше да чака търпеливо. Но макар и да не отваряше дума за брак, тя знаеше, че това го мъчи. Започна август и когато се разбра, че няма да има меден месец, той все пак я убеди да идат за една седмица на почивка във Флорида Кийс.

— Видя ли? — пошегува се, когато се върнаха. — Цяла седмица бяхме заедно, не сме се отделяли нито за миг, а аз пак те обичам.

В края на септември току ѝ повтаряше, че са заедно вече пет месеца и се разбират чудесно. Ала не бе нужно да го прави, Джесика си го знаеше и без него. Животът ѝ се въртеше около Картър. Първата ѝ мисъл сутрин, последната ѝ мисъл вечер бяха за Картър и макар често да се кореше, че се бе обвързала прекалено много с него и бе станала зависима, вече не си представяше да живее както преди, особено след като всеки момент предстоеше да започне строежът в „Крослин Райз“. За Джесика това бе изпълнен с емоции период, а Картър беше нейната опора.

Но и най-непоклатимата опора си има своите уязвими местенца и Джесика бе голямата слабост на Картър. Той я обожаваше, не си представяше живота без нея и това, че тя не даваше и да се издума да се оженият и дори не му казваше, че го обича, подкопаваше неговото самочувствие, а оттам и търпението му. Когато беше с нея, всичко бе наред — обичаше я, Джесика също го обичаше и на Картър не му се щеше да помрачава миговете, когато са заедно. Ала останеше ли сам, го налягаха тежки мисли. Чувстваше се притиснат до стената. Беше уморен от това безкрайно чакане. Все пак всичко си имаше граници.

Ето какви мисли се опитваше безуспешно да погребее в късния следобед на последната сряда от септември, докато пътуваше с колата към „Крослин Райз“. Сутринта, преди да се разделят в Бостън,

Джесика му бе обещала да приготви вечеря. Цял ден Картър не бе говорил с нея, което го дразнеше, защото му се искаше да я търси не само той, но и тя от време на време да му се обаждат по телефона. Имаше нужда Джесика да го уверява в чувствата си. Тя вироглаво не му казваше, че го обича, и на него му се щеше поне от време на време да му показва по един или друг начин, че държи на връзката им. Едно обаждане по телефона щеше да му дойде добре.

Джесика обаче не го потърси. А когато Картър отвори задната врата и влезе в кухнята, не видя на печката никакви тенджери и тигани, в които да се готви нещо. Нямахме я и Джесика.

— Джесика! — извика той веднъж, после втори път — по-високо.

От кухнята излезе в коридора, когато тя му отвърна:

— Идвам ей сега!

Сигурно беше горе в спалнята — в господарската спалня с огромното легло, в която се бе пренесла, откакто Картър бе започнал да спи редовно тук — и при тази мисъл той се усмихна. Явно бе подранил. Ако щеше да идва Картър, Джесика винаги се къпеше, преобличаше се и се решеше. Вероятно още се оправяше. Той не й се сърдеше. Дори щеше да й помогне. Щеше да й помага винаги да приготвя вечерята.

Това само издаваше колко бе влюбен. Представи си как ще бъде заедно с нея, как преди вечеря ще я прегърне и целуне и това заличи всичките му черни мисли. Не че любовта се свеждаше само до леглото, ала когато се любеха, Картър знаеше, че Джесика наистина го обича. Тя сякаш се пробуждаше в обятията му, изникваше в светлина, която никой друг, освен него не познаваше. Ако не бе влюбена, никоя жена не би му се отдавала така страстно, не би отвърщала с такъв плам на милувките му.

Той изкачи стълбата, като взимаше по две стъпала наведнъж, но още преди да бе стигнал в спалнята, Джесика излезе в коридора. Беше му достатъчно да види лицето ѝ, за да разбере, че изобщо нямаше да се прегръщат и целуват. Тя наистина се бе сресала и се бе преоблякла, дори си бе сложила малко грим, ала никакви пудри и ружове не можеха да прикрият, че бе пребледняла като мъртвец.

— Какво се е случило? — попита Картър и спря като попарен, после продължи нататък към нея вече по-бавно.

— Имаме проблем — отвърна напрегнато Джесика.

— Какъв проблем?

— С „Крослин Райз“. Със строежа.

Той въздъхна облекчено.

— Все ще го реша, щом е за строежа. Виж, няма как да реша проблем, който е свързан с нас — добави Картър. — Ела да те прегърна — каза ѝ и се пресегна.

Притисна я в обятията си и я държа така около минута, после я пусна и я целуна лекичко. Но тя продължи да се притиска до него с треперещи ръце. В държането ѝ имаше нещо отчаяно и той се притесни.

— Хей! — засмя се тихичко. — Я горе главата! Едва ли е чак толкова страшно!

— Страшно е — възрази Джесика. — Общинската комисия по жилищно строителство е отхвърлила проекта, противоречал на градоустройствения план.

Картър сложи длани върху раменете ѝ, сведе глава и я погледна.

— Моля?

— Не ни дават разрешително.

— Но защо? В това, което предвиждаме, няма нищо необичайно. Спазили сме всички правила и изисквания, различните отдели в общината вече одобриха проекта. Сега пък за какво са се заяли?

— За броя на апартаментите. За разпределението — каза някак истерично тя и махна с ръка. — И аз не знам за какво. Не внимавах. Когато ми се обадиха, в главата ми се въртеше само едно — вече сме готови, предстои да започнем, а всичко е поставено на карта.

— Не се притеснявай, няма такава опасност — успокои я той и я прегърна през раменете. — Това означава, че просто трябва да поработим още малко. С кого говори?

Джесика погледна ръцете си.

— С Елизабет Абът. Тя е председателка на общинската градоустройствена комисия.

— Познавам я. С нея човек може да се разбере.

— С мен се държа доста дръпнато. Съобщи ми, че решението било взето на заседанието тази сутрин и бихме могли да го обжалваме, ала намекна, че е за предпочитане да не наемам строители. Съмнявала се, че изобщо можем да започнем преди другата пролет или лято —

поясни тя и погледна измъчено Картър. — Знаеш ли какво означава едно забавяне? Не мога да си го позволя, Картър. Нямам пари да покривам още една зима разносните по „Крослин Райз“. Затънала съм до гуша в дългове. Колкото повече протакаме, толкова повече ще съм притисната за пари. На хора като Нолън, Хеви и Гулд, а вероятно и на теб това едва ли ще ви попречи, но за мен и останалите е фатално.

— Успокой се, миличка. Няма нищо фатално — добави той, ала въпреки това се свъси. — Все ще измислим нещо.

— Тази Елизабет Абът беше непреклонна.

Картър я пусна, седна на стъпалата и се облакът върху бедрата си.

— Малките градчета обикновено не са толкова взискателни към най-изявените си жители.

— Каква изявена жителка съм аз!

— Но „Крослин Райз“ е едва ли не историческа забележителност. Това е най-хубавият парцел земя в околността.

— Може би точно заради това са седнали да се заяждат. Искат да знаят кой и кога ще се засели в района.

Той поклати глава.

— Не го правят дори в най-снобските градове. Има нещо гнило.

Джесика притаи дъх. Погледна Картър, ала не успя да разбере какво точно се върти в главата му. Накрая не се стърпя и каза:

— В дъното на всичко е Елизабет Абът. Разбрах го от тона ѝ.

Картър я погледна предпазливо и изпитателно.

— Добре ли я познаваш?

— Не, но все пак се поздравяваме на улицата. Никога не сме имали нищо общо. Не искам да кажа, че нарочно ни подлива вода, обаче изобщо не скри, че е против проекта. Стори ми се дори, че злорадства, с нищо не показва, че е готова да обсъдим нещата и да отстъпи — добави Джесика, усетила, че губи самообладание. — Биха могли да свикат ново, извънредно заседание, Картър. Толкова ли е сложно трима души да се съберат за час-два? Когато я попитах дали е възможно, тя ми отвърна, че нямамо такава практика. Но на драго сърце щели да обсъдят жалбата ни на следващото си редовно заседание през февруари — изхлипа Джесика. — Не мога да чакам дотогава, Картър. Всички ние не можем да чакаме.

Картър продължи да гледа умислено, но бръчицата около устата му издаваше, че изпитва нещо като погнуса.

— Поговори с нея — примоли се Джесика. — Теб ще те изслуша.

Той я стрелна с поглед.

— Защо реши така?

— Защото навремето между вас е имало нещо. Тя ми каза.

Картър се свъси като буреносен облак.

— А каза ли ти, че е било преди седем години, когато още живееш в Ню Йорк, и че е продължило всичко на всичко една нощ?

— Иди при нея. Сигурно ще я умилостивиш.

— Една-единствена нощ, Джесика, и искаш ли да знаеш защо? Защото исках да я изхвърля от мислите си, да се отърва от нея. И толкоз. Нищо повече. Навремето бяхме съученици тук, в града. Елизабет е присъствала на най-големите ми глупости. В много по-голяма степен, отколкото теб, я отъждествявах с еснафите тук. И когато онази вечер тя дойде при мен — бяхме на прием в някакъв голям хотел, вече не помня в кой — кой знае защо, реших — трябва да си докажа, че наистина съм успял и съм се измъкнал от блатото. Затова преспях с нея. Ала не съм имал по-неприятно изживяване. След това не съм я виждал в Ню Йорк, не съм се срещал с нея и откакто се върнах да живея тук.

Сърцето на Джесика биеше като обезумяло. Тя вярваше на всяка дума, изречена от Картър — още повече, че истината се четеше и в очите му, но продължи да настоява:

— Елизабет Абът ще се израдва да те види отново. Усетих го от тона й. Може би, ако й се обадиш...

— Ще се обадя на някой от другите членове на комисията.

— Ала тя е нейна председателка. От нея зависят много неща и стига да поиска, ще ни помогне. Направи така, че да ни помогне.

Картър вече бе започнал да се дразни. Облегна се на перилата на стълбището, та между тях да има по-голямо разстояние, и попита предпазливо:

— Как предлагаш да го направя?

Цял следобед Джесика бе умувала как да излязат от задънената улица и именно заради това не му се бе обадила по телефона да му каже за проблема. Виждаше един-единствен изход, който й се

струваше отвратителен, но тя бе притисната до стената и нямаше друг избор.

— Усмихни й се. Поприказвай си с нея. Защо да не я поканиш и на вечеря?

— Не искам да я каня на вечеря.

— А как каниш другите си клиенти?

— Не аз, а те канят мен.

— Тогава направи едно изключение. Покани я на вечеря. Опитай се да я умилоставиш. Теб ще те послуша, Картър.

— Добре тогава. Ще я поканим двамата.

— Ама ти не разбираш! — проплака Джесика.

— Не, не разбирам — отвърна бавно Картър. Очите му бяха ледени — отражение на студа, сковал и душата му. — Наистина не разбирам. Поправи ме, ако греша, ала доколкото схващам, искаш да направя каквото трябва, та комисията да преразгледа след жалбата ни решението си, пък било то и с цената на това, да чукам Елизабет Абът — забеляза как Джесика трепва от думите, но изобщо не реагира — бе прекалено погълнат от бушуващите в него чувства. Студът вътре в душата му бързо отстъпваше място на гнева. — Прав ли съм?

Забелязала суровия му поглед, тя не посмя да отговори веднага.

— Прав ли съм? — повтори той вече по-силно.

— Да — прошепна Джесика.

— Не мога да повярвам — изрече съвсем тихо Картър и макар че гласът му почти не се чу, погледът му не стана по-мек. — Не мога да повярвам. Да ме молиш да направя такова нещо?

— Вероятно само така ще можем да продължим.

— Само това ли те интересува? Само „Крослин Райз“?

— Разбира се, че не.

— Какъв глупак съм да се хвана на въдицата ти! Ала какво ли има да се чудя! Нито веднъж не си ми казала, че ме обичаш, не искаш да се омъжиш за мен, а сега си измъдрила този идиотски план.

— Не е идиотски. Само така ще се оправят нещата. Елизабет Абът има точно такава слава.

— Аз пък нямам такава слава. Няма да се унижавам и да ходя при нея. Да не съм някакво жиголо! — той стана от стълбището, слезе като фурия няколко стъпала, после се обърна и я прониза с поглед. — Обичам те, Джесика. Казвал съм ти го хиляди пъти, няма да се уморя

да го повтарям и това не са празни приказки. Обичам те. А това означава, че искам теб. А не Елизабет Абът.

Тя преглътна тежко.

— Но нали вече си бил с нея...

— Бил съм и сбърках. Знаех го тогава, знам го и сега. Няма да стигам толкова далеч и да твърдя, че именно заради мен Елизабет прави спънки с „Крослин Райз“, защото дори навремето, когато тя ме преследваше, а аз се криех, се държеше мило. Никога не съм я смятал за отмъстителна, обаче няма да спя с нея — Картър прокара превъзбудено пръсти през косата си. — Как можеш да ме молиш такова нещо? — попита той ядно, ала в гневния му тон се прокрадна и мъка. — Нищо ли не знача за теб?

Джесика бе смаяна от бурните страсти, изписали се върху лицето му, и трябваше да мине известно време, докато се съвземе и отговори:

— Знаеш, че това не е така.

Но Картър поклати глава.

— Сигурно съм се заблуждавал. Любовта предполага и уважение и ако ме уважаваше поне малко, нямаше да ме молиш такова нещо — той пак прокара ръка през косата си, този път обаче не я махна, сякаш погълнат от мислите си, не контролираше своите жестове. — Наистина ли се надяваше, че ще ти играя по свирката? И ще тръгна да прелъстявам Елизабет Абът? — Картър изруга тихичко и отпусна ръка. Явно съм грешал, Джесика. И то много.

Откакто го познаваше, тя нито веднъж не го бе виждала толкова смазан — личеше му, че страда неописуемо, по смъкнатите рамене и отпуснатите черти на лицето, които го отдалечаваха на галактики от злобното отмъстително хлапе от тяхното детство. Джесика знаеше, че той се бе променил, ала не бе и подозирала, че тази промяна бе толкова дълбока и всеобхватна. Още си мислеше за това, когато най-неочаквано забеляза, че очите му се бяха просълзили. Притисна кокалчетата на пръстите си към устата, за да не извика.

— Готов съм заради теб, Джесика, да направя почти всичко — допълни сподавено Картър. — Кажеш ли ми да се просна върху релсите пред задаващия се с пълна скорост влак, ще го сторя, но да направя това — за нищо на света.

Той преглътна тежко, откъсна поглед от нея, обърна се и тръгна надолу по стълбището.

— Картър! — пророни тя иззад кокалчетата на пръстите си. А когато той не спря, Джесика махна ръка от устата си. — Картър!

Той пак не спря — слезе във вестибюла и се запъти към входната врата. Тя се изправи и пак го повика — този път по-високо, сетне тръгна подире му. Когато Картър отвори вратата и излезе навън, Джесика ускори крачка, повтаряйки името му тихо и истерично. Докато стигне при вратата, той вече бе изминал половината път до колата си.

— Картър! — пак извика просълзена Джесика. — Картър! — губеше го. — Картър, чакай! — ала той вече вадеше ключовете и всеки момент щеше да се качи в автомобила. — Картър, спри! — той бе светликът в живота ѝ, какво щеше да прави без него? Изтръпнала от ужас, тя отвори уста и изкрещя колкото ѝ глас държи: — Картър!

Дочул сърцераздирателния ѝ вик, толкова нехарактерен за нея, той спря. Вдигна глава и Джесика съгледа върху лицето му такава бездънна мъка, че цяла минута не бе в състояние да се помръдне. Но трябваше да го задържи на всяка цена, трябваше да го докосне, трябваше да му каже колко много значи за нея. Пристъпи със сетни сили, после хукна към колата.

Спря точно пред него, вдигна ръка към лицето му, трепна, набра смелост да го докосне по бузата, след това се отдръпна, обаче не устоя на подтика и пак обви длан около врата му.

— Извинявай — опита се да му каже, ала думите се превърнаха в стон. — Извинявай... — сложи другата си ръка върху гърдите му, плъзна я нагоре, оброни глава върху рамото му и проплака: — Извинявай, Картър! Прости ми. Обичам те безумно.

Той дълго стоя, без да се помръдва, после вдигна бавно ръце към устните ѝ.

— Моля? — прошепна дрезгаво Картър.

— Обичам те. Обичам те.

Той мълча още дълго, сетне въздъхна тежко, прегърна я и я притегли към себе си.

Джесика вече не бе в състояние да се сдържа и даде воля на сълзите. Заговори като обезумяла:

— И аз съм една глупачка, как можа да ми хрумне! Да те обидя така! Но нещо ми стана, когато Елизабет Абът ми каза, че те познавала от едно време. Може би исках да видя какво ще стане — тя е толкова

хубава, а аз те обичам, направо не знам какво ще правя, ако ме изоставиш.

Картър зарови лице в косата ѝ.

— Ти ме отблъскваше — каза едва чуто той.

— Не знаех какво да правя.

— Трябваше да ми се обадиш веднага — продължи Картър намусено и я стисна, сякаш за да я накаже. — Има решение. Винаги има решение. Ала трябва да знаеш кое е най-важното. Наистина най-важното за нас.

Сега вече тя го знаеше. До последния си ден нямаше да забрави как Картър Малой — едър и лош, се бе разплакал, как от мъка очите му се бяха напълнили със сълзи, и то заради нея. Тези сълзи бяха унижителни и ужасяващи. Не искаше да ги вижда никога повече.

Вдигна се на пръсти и, както го бе прегърнала през врата, зашепна:

— Обичам те.

Накрая той обхвана с длани лицето ѝ и я погледна.

— Какво искаш? — пророни Картър. Лицето му бе на сантиметри от нея, той бършеше с палци сълзите под очилата ѝ. — Кажи!

— Теб. Теб и нищо друго.

Джесика знаеше, че Картър иска да чуе тези думи, и макар че с тях се разголваше докрай, тя бе готова да стори и това.

— Искам да се омъжа за теб. Искам да нося твоето име, да използвам твоите кредитни карти и да карам колата ти. Искам да ти родя деца.

Картър не реагира, само я погледна, сякаш се двоумеше дали да ѝ вярва. Джесика се вкопчи в китките му и добави:

— Наистина! Струва ми се, че още от първия път, когато се любихме, искам само това, но бях толкова уплашена! Ти си постигнал много повече от мен и...

— Няма такова нещо.

— Има, и още как! Постигнал си много повече, издигнал си се в живота, много по-интересен си. Искам да се омъжа за теб, Картър. Ала ако се оженим и после решиш да ме напуснеш, ще умра, така да знаеш! Обичам те безумно.

— Няма да те напусна — увери я той.

— Но преди не го знаех. Едва сега вече съм сигурна.

— Повтарям ти го седмици наред.

— Но аз не знаех — повтори тя, сетне притвори очи и прошепна:

— О, Картър, за нищо на света не искам да те губя.

— Тогава омъжи се за мен. Това е първият начин да задържиш един мъж.

Джесика отвори очи.

— Ще се омъжа за теб.

— И ми роди деца. Това пък е вторият начин да задържиш един мъж.

— Добре.

— И продължавай да преподаваш, защото се гордея с онова, което правиш.

— Наистина ли? — попита тя и се усмихна невярващо.

— Ами да — отвърна той и я притисна до себе си.

— Винаги съм се гордял с тебе. И винаги ще се гордея, независимо дали се занимаваш с наука, дали си майка на децата ми, моя съпруга, моя жена.

Джесика се усмихна — беше по-щастлива и спокойна отвсякога.

— Ох, как само те обичам! — пророни тя.

— Тогава ми имай вяра — каза Картър. Хвана я за раменете, накара я отново да седне на едно от стъпалата и я погледна сериозно.

— Имай ми вяра, че ти говоря истината, когато ти казвам, че те обичам. Не искам други жени. Никога не съм искал жена така, както искам теб. Никога не съм предлагал женитба на друга жена, а ето че теб те моля да се оженим вече за стотен път. Избирам теб. И ще се ожения за теб не защото съм принуден. А защото съм те избрал. Защото искам да се ожения за теб.

— Разбрах — прошепна Джесика — беше малко засрамена, но и щастлива.

— А разбра ли, че трябва винаги да знаеш кое е най-важното? — продължи той сериозно, макар че в гласа му вече се долавяше и вълнение. — „Крослин Райз“ е красиво имение. То е обвеяно с духа на историята. Вече вложих в него сума ти време, сега влагам и пари, ала ако трябва да избирам между „Крослин Райз“ и теб, и за миг няма да се двоумя. Ще забравя за времето, парите и имението, само и само да имам теб. И изобщо няма да съжалявам — очите му проблеснаха по-

меко. — Ето защо не искам да се тревожиш за градоустройствената комисия към общината. Ще потърсим Гордън, ще потърсим Гидиън и другите. Все ще измислим нещо. Но всичко това е на втори план. Разбра ли?

— Да — прошепна тя и наистина бе така.

През онези ужасни минути, когато бе видяла сълзите в очите му, когато Картър си бе тръгнал и Джесика бе зърнала за миг бездънната празнота, която щеше да зейне без него в живота ѝ, последното нещо, за което си мислеше, бе „Крослин Райз“. Да, имението бе в опасност, ала тя все щеше да намери изход и да се справи. Докато Картър бе до нея, щеше да се справи с всичко на този свят.

Издание:

Барбара Делински. Споделена страст
ИК „Коломбина прес“, София, 1997

Американска. Първо издание

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-036-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.